

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Green, Anna Katharine.; A. K. Green ;
autoriseret Oversættelse ved Lauritz
Swendsen.

Titel | Title:

Gaadefuldt : Detektiv-Roman

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : H. Hagerups Forlag, 1905

Fysiske størrelse | Physical extent:

204 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58,- 89.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 04011 0

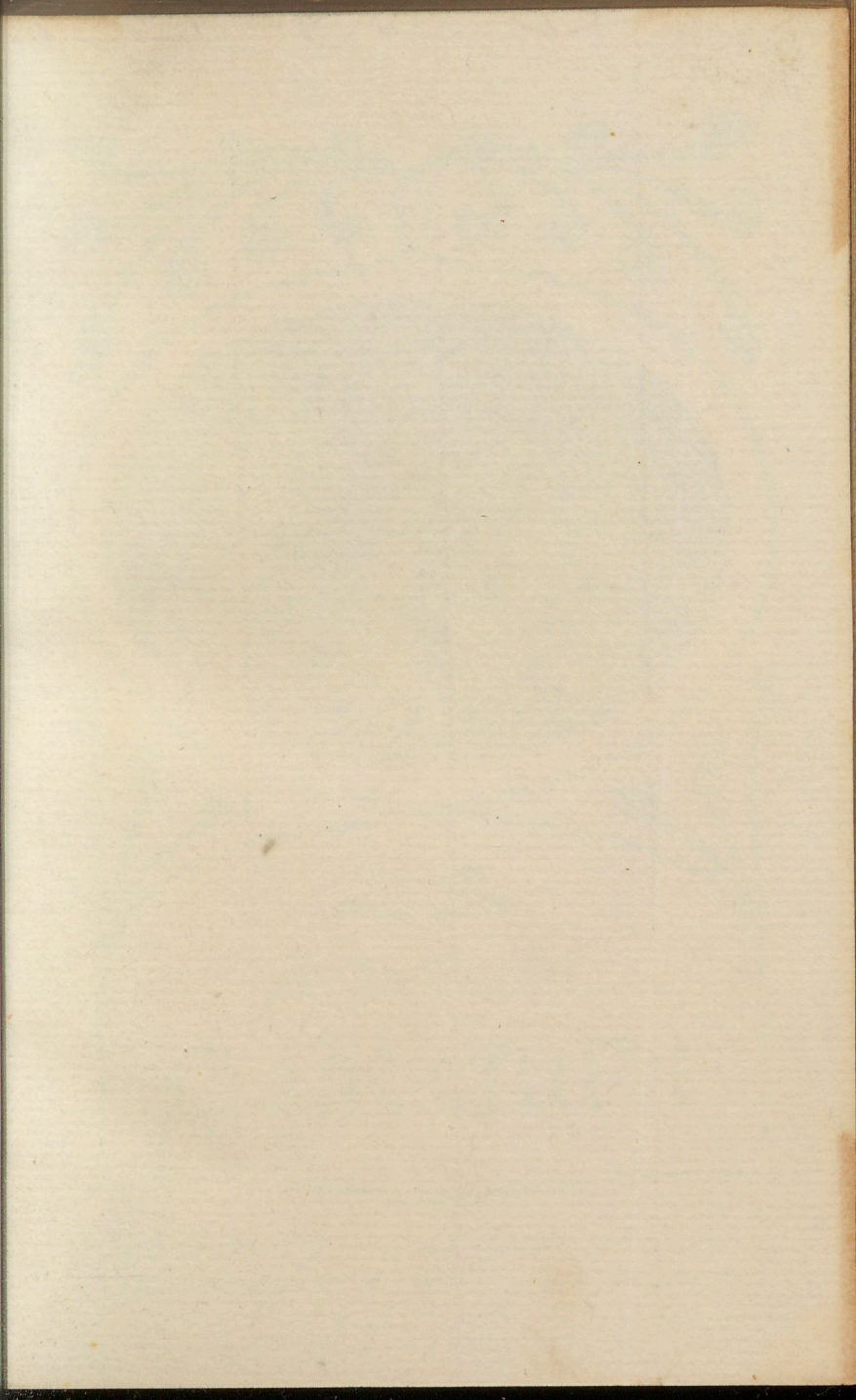
+ 1902

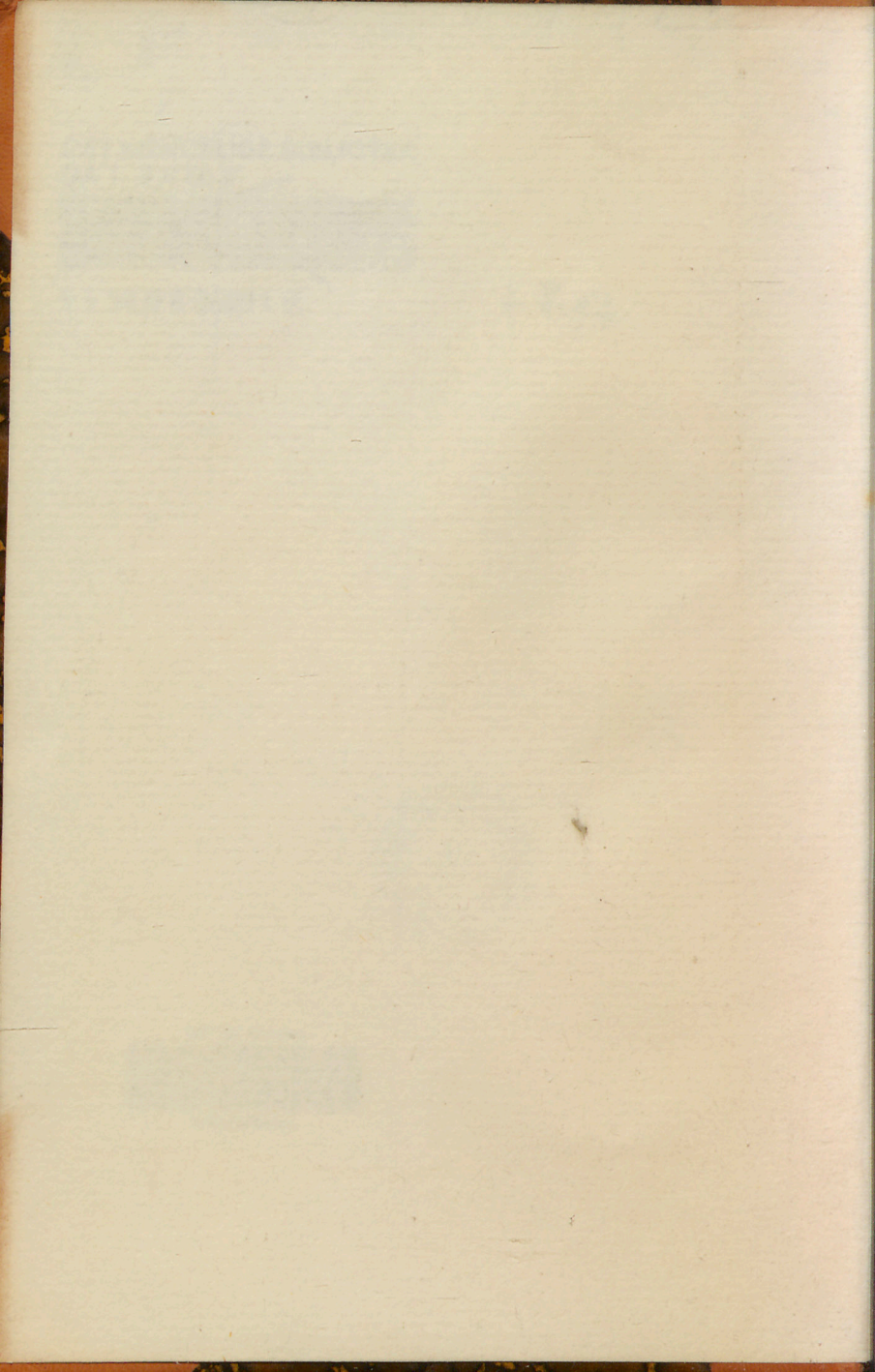

Det Kgl. Bibliotek

130024851606

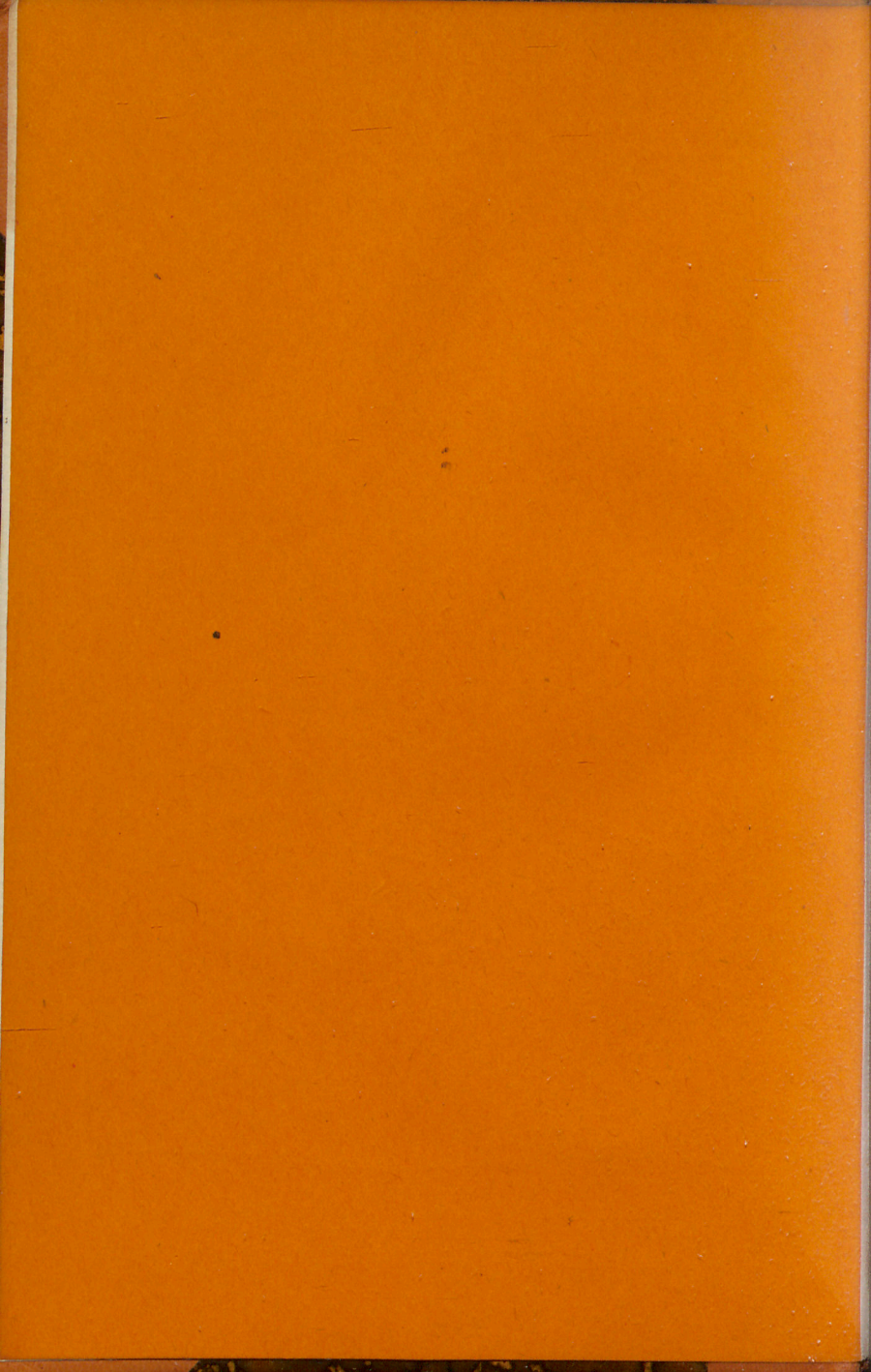
52

A. K. Green:

Gaadefuldt

1906 h. 144.

KØBENHAVN — H. HAGERUPS FORLAG
HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHENHOU & CO.

GAAEFULDT

Tidligere udkom:

FORSVUNDEN

KRIMINALNOVELLE

AF

A. K. GREEN

Pris 2 Kr.

GULDMEDAILLONEN

KRIMINALNOVELLE

AF

A. K. GREEN

Pris 2 Kroner 50 Øre.

A. K. GREEN:

GAADFULD

DETEKTIV-ROMAN

AUTORISERET OVERSÆTTELSE

VED

LAURITZ SWENDSEN

KØBENHAVN

H. HAGERUP^s FORLAG

A. ROSENBERGS BOGTRYKKERI — KØBENHAVN

1905

INDHOLD

FØRSTE DEL PROBLEMET

Kapitel		Side
1.	En indviklet Sag	7
2.	Lægens Forklaring	14
3.	Kendsgærninger og Resultater	15
4.	En Ledetraad.	28
5.	En Sagkyndigs Udsagn	32
6.	Strejflys	37
7.	Mary Leavenworth	41
8.	Et Indicie-Bevis.	44
9.	En Opdagelse	55
10.	Hr. Gryce faar en ny Idé	61
11.	Der udloves en Belønning	69
12.	Eleanore	73
13.	Problemet.	77

ANDEN DEL HENRY CLAVERING

14.	Hr. Gryce i sit Hjem.	81
15.	Nye Veje	87
16.	Millionærens Testamente	92
17.	De store Overraskelser begynder	94
18.	Paa Trappen.	99
19.	Paa mit Kontor	104
20.	»Trueman! Trueman! Trueman!«	109
21.	En Fordom	111
22.	Flikkeværk	115
23.	En smuk Kvindes Historie	125
24.	En Rapport	128
25.	Timothy Cook	133
26.	Hr. Gryce udtaler sig nærmere.	137

TREDIE DEL
HANNAH

27.	Amy Belden	143
28.	En mærkelig Oplevelse	147
29.	Det forsvundne Vidne	154
30.	Brændt Papir	156
31.	S.	158
32.	Fru Beldens Fortælling	164
33.	En uventet Tilstaaelse	169

FJERDE DEL
PROBLEMETS LØSNING.

34.	Hr. Gryce tager atter Affære	172
35.	Fint Arbejde	180
36.	Traadene samles	184
37.	Afgørelsen	188
38.	En fuldstændig Tilstaaelse	194
39.	Følgerne af en stor Forbrydelse	201

FØRSTE DEL

Problemet.

I

En indviklet Sag.

Jeg havde omtrent et Aar været yngste Kompagnon i Sagfører-Firmaet Veeley, Carr & Raymond, da vi en Morgen, mens Veeley og Carr tilfældigvis var bortrejste, fik Besøg af en ung Mand, hvis hele Optræden var saa febrilsk og nervøs, at jeg uvilkaarlig rejste mig fra min Plads og gik ham nogle Skridt i Møde.

„Hvad er der paa Færde?“ spurgte jeg. „Forhaabentlig ikke noget slemt?“

„Jeg vilde gjerne tale med Hr. Veeley. Er han inde paa sit Kontor?“

„Nej“, svarede jeg; „han blev i Morges ganske uventet kaldet til Washington og kommer ikke hjem før i Morgen. Men hvis De vil sige mig, hvad det drejer sig om . . .“

„Dem?“ ytrede han og betragtede mig med et koldt og fast Blik. Jeg maatte imidlertid have gjort et godt Indtryk paa ham, thi han vedblev: „Naa ja, hvorfor ikke? Hvad jeg har at fortælle, er ikke nogen Hemmelighed. Jeg kom for at sige, at Hr. Leavenworth er død.“

„Hr. Leavenworth!“ udbrød jeg og traadte et Skridt tilbage. Hr. Leavenworth var en af vore ældste Klienter og desuden en god Ven af Hr. Veeley.

„Ja, han er bleven myrdet — skudt gennem Hovedet af en ubekendt Person, mens han sad ved sit Skrivebord.“

„Skudt! Myrdet!“ Jeg vilde næppe tro mine egne Øren. Denne gamle, joviale Herre, som for en Uge siden havde siddet her paa Kontoret og drillet mig med min Ungkarlestand og derefter inviteret mig hjem til sig, for at jeg skulde se alle hans Sjældenheder — han var bleven myrdet! Jeg stirrede halvt vantro paa den unge Mand.

„Naar er det sket? Og hvorledes?“ spurgte jeg ganske aandeløs.

„I Aftes. Det formoder vi i det mindste. Først i Morges fandt vi hans Lig. Jeg er Hr. Leavenworths Privatsekretær og bor sammen med Familien,“ forklarede han. „Det var et frygteligt Slag, især for Damerne.“

„Ja, det vil jeg tro. Hr. Veeley vil tage sig det meget nær.“

„De er ganske alene,“ vedblev han i en forretningsmæssig Tone, som jeg senere fandt var en Ejendommelighed hos ham; „jeg mener Frøkenerne Leavenworth, Hr. Leavenworths Niecer. Og da der i Dag skal afholdes Forhør, var det jo bedst, om de havde lidt juridisk Assistance. Hr. Veeley var deres Onkels bedste Ven, og de bad mig derfor sende Bud efter ham, men nu da han er bortrejst, véd jeg ikke, hvad jeg skal gøre.“

„Ganske vist er jeg en fremmed for Damerne,“ svarede jeg, „men jeg satte megen Pris paa deres Onkel, og hvis jeg derfor kan være dem til nogen Nytte . . .“

Udtrykket i Sekretærens Blik fik mig til at standse. Hans Øjne veg ikke fra mit Ansigt, men hans Pupiller udvidede sig, saa at de næsten syntes at omfatte hele min Person.

„Ja, jeg véd ikke,“ bemærkede han sluttelig, og et Par Rynker i hans Pande viste, at han ikke var ganske tilfreds med den Vending, Sagen syntes at skulle tage, „men . . . maaskè er det dog det bedste . . . Damerne kan ikke være uden Hjælp . . .“

„Ja, det er godt,“ afbrød jeg ham. „Jeg skal komme.“ Jeg satte mig ned og afsendte et Exprestelegram til Hr. Veeley, og efter at have truffet et Par andre nødvendige Dispositioner, fulgtes jeg med Sekretæren ned ad Gaden.

„Fortæl mig saa alt, hvad De véd om denne frygtelige Begivenhed,“ sagde jeg til ham.

„Alt hvad jeg ved? Det er snart fortalt. Da jeg i

Aftes sagde Godnat til ham, sad han som sædvanlig ved sit Skrivebord i Biblioteket, og i Morges fandt jeg ham siddende paa samme Plads, næsten i samme Stilling, men med et Skudskaar i Hovedet, saa stort som Enden af min lille Finger.“

„Han var død?“

„Stendød.“

„Det er dog forfærdeligt!“ udbrød jeg. „Der kan vel ikke være Tale om Selvmord?“

„Nej, Revolveren, han er bleven skudt med, har ikke været til at finde.“

„Men naar der foreligger et Mord, saa maa der ogsaa foreligge et Motiv dertil. Men en saa godgørende Mand som Hr. Leavenworth kan dog næppe have haft Fjender, og har det været et Rovmord . . .“

„Nej, det er udelukket, Der mangler ikke det mindste. Hele Sagen er en Gaade.“

„En Gaade?“

„Ja, en uløselig Gaade.“

Jeg vendte mig til Siden og betragtede nøje min Led-sager. En Beboer af et Hus, hvor et mystisk Mord er bleven begaaet, frembyder altid en vis Interesse. Men den unge Mands velformede og ganske udtryksløse Ansigt gav end ikke den vildeste Fantasi noget Støttepunkt, og jeg tog atter Øjnene fra ham.

„Damerne er vel ganske sønderknuste?“ spurgte jeg.

Han gik mindst et halvt Dusin Skridt, inden han svarede:

„Det vilde da være underligt, om de ikke var det.“

Enten det nu skyldtes Udtrykket i hans Ansigt eller selve Svaret, saa fik jeg en Følelse af, at jeg ikke gerne skulde omtale Hr. Leavenworths Niecer overfor hans ubetydelige og dog ret selvbevidste Sekretær. Det var aabenbart et Temå, han nødigt vilde ind paa. Da jeg havde hørt dem omtale som yderst distinguerede Damer, var denne Opdagelse mig en Smule pinlig. Det var derfor med en vis Lettelse, at jeg fik Øje paa en Omnibus, der skulde ned ad Femte Avenue.

„Vi maa afbryde vor Samtale,“ sagde jeg. „Her er Omnibussen.“

Da vi havde taget Plads i den, fandt vi snart, at det

var umuligt at drøfte Sagen her. Jeg anvendte derfor Tiden til at tænke over, hvad jeg vidste om Hr. Leavenworth, men det viste sig snart, at mit Kendskab til ham ikke var stort. Han var en forhenværende Købmand, der havde trukket sig tilbage fra Forretningerne med en betydelig Formue. Da han ingen Børn havde, havde han taget to af sine Niecer til sig, og den ene af disse var alt indsat til hans Arving. Hr. Veeley havde ofte omtalt hans Excentricitet og som Bevis derpaa netop anført, at han gjorde Testamente til Fordel for den ene Niece og ganske forbigik den anden. Til hans Livsvaner og hans Forbindelser med Yderverdenen kendte jeg saa godt som intet.

Da vi naaede Huset, var en stor Mængde Mennesker samlet udenfor, og det kostede mig ikke ringe Besvær at arbejde mig frem gennem Trængslen og naa op ad Trapperne. Til alt Held var jeg ikke kommen bort fra Sekretæren, og han stod nu ved Siden af mig, da jeg ringede paa Dørklokken. Døren blev strax aabnet, og jeg fik Øje paa en Person, i hvem jeg genkendte en af vore Detektiver.

„Hr. Gryce!“ udbrød jeg.

„Som De ser,“ svarede han, „Træd kun nærmere, Hr. Raymond.“ Han trak os rolig ind i Stuen og lukkede derpaa Døren med et satirisk Smil til den nysgerrige Mængde, der havde samlet sig paa Trappen. „Det forbavser Dem vel ikke at se mig her,“ sagde han, idet han rakte mig Haanden og samtidig betragtede min Ledsager.

„Aldeles ikke,“ svarede jeg. Det faldt mig ind, at jeg vist burde præsentere den unge Mand, der stod ved min Side. „Tillader De, Hr. Gryce, at jeg præsenterer . . . det er Hr. . . ja, undskyld, men jeg ved ikke Deres Navn,“ ytrede jeg til min Ledsager; „det er den afdøde Hr. Leavenworths Privatsekretær,“ skyndte jeg mig at tilføje.

„Aa, det er Sekretæren,“ svarede Hr. Gryce; „Kronbetjenten har allerede spurgt efter Dem.“

„Kronbetjenten er altsaa kommen?“ bemærkede jeg.

„Ja, Juryen er lige nu gaaet op for at tage Liget i Øjesyn. Vil De ikke gaa med?“

„Nej,“ svarede jeg; „det er ikke nødvendigt. Jeg er kun kommen her, fordi jeg muligvis kunde være de unge Damer til Nytte. Hr. Veeley er nemlig bortrejst.“

„Naa, siden De nu en Gang er her, og det lader til at blive en højst indviklet Sag, synes jeg, at De som ung,

fremadstræbende Jurist, ikke burde forsømme Lejligheden til at gøre Dem bekendt med alle dens Detaljer. Men De maa selvfølgelig gøre, som De vil.“

Jeg søgte at overvinde min Ulyst til at blande mig i Sagen og sagde til Hr. Gryce, at jeg vilde gaa med ham derop.

Men just som vi var paa Trapperne, hørte jeg Jury-medlemmerne komme ned. Hr. Gryce og jeg trak os derfor tilbage til en Niche mellem Modtagelsesværelset og Dagligstuen, hvor vi fortsatte vor Samtale.

„Den unge Mand paastaar, at et Rovmord er aldeles udelukket,“ bemærkede jeg.

„Saa?“ svarede Hr. Gryce og fæstede sin Opmærksomhed paa Dørgrebet.

„Man savnede ikke det mindste . . .“

„Og alle Husets Laase var lukkede i Morges, som de plejer, ikke sandt?“

„Det har han ikke sagt noget om, men er det Tilfælbet, saa maa Morderen jo have opholdt sig i Huset hele Natten.“

Hr. Gryce skævede atter hen til Dørgrebet.

„En højst uhyggelig Affære!“ udbrød jeg.

Hr. Gryce betragtede atter Dørgrebet og rynkede Panden.

Her vil jeg benytte Lejligheden til at oplyse, at Hr. Gryce ingenlunde var en lang, mager Person med stikkende Øjne, der syntes at trænge lige ind til Hjærteroden af En og strax opdagede alle Ens Hemmeligheder. Han var tværtimod en jovial, velnæret Herre, hvis Blik aldrig hvilede, endsige stirrede paa En. Naar han saa paa noget, var det altid paa en eller anden ubetydelig Genstand i Ens Nærhed — en Vase, et Blækhus, en Bog eller en Knap. Han syntes at gøre disse Sager til sine Fortrolige og lægge dem til Grund for sine Slutninger, men hvad En selv angik, kunde man ligesaa gjerne være Trinitatis Kirkens Klokketaarn, saa lidt syntes hans Tanker at beskæftige sig med En. For Øjeblikket var Hr. Gryce, som sagt, fuldt optaget af at betragte Dørgrebet

„En højst uhyggelig Affære!“ gentog jeg.

Han saa fra Dørgrebet hen paa mit Frakkeærme.

„Kom saa,“ sagde han, „nu er Farvandet klart.“

„Det var her, man fandt ham,“ ytrede Hr. Gryce; „i dette Værelse og paa dette Sted.“ Han gik hen og lagde Haanden paa et stort, klædebetrunkent Skrivebord, der stod midt i Værelset med Stole omkring. „Som De ser, staar Stolen, som han sad paa, lige for Korridoren her, og da han sad med Ryggen til den, da vi fandt ham, maa Morderen være kommen fra Soveværelset og have staaet omtrent her.“

„Ja, men . . .“ indvendte jeg.

„Her er ikke Tale om noget men,“ udbød Hr. Gryce. „Vi har nøje undersøgt Situationen.“ Og uden at gaa nærmere ind paa dette Emne vendte han sig hastig om og gik ned ad den omtalte Korridor. „Vinskab, Klædeskab, Vadskebord og Haandklædestativ,“ bemærkede han, idet han pegede paa de forskellige Genstande, „og her har vi Hr. Leavenworths Soveværelse.“

Vi nærmede os Sengen, der var tilhyllet med tunge Draperier. Gryce trak dem til Siden, og vi saa et blegt og roligt Ansigt, der havde et saa naturligt Udtryk, at jeg uvilkaarlig foer sammen.

„Hans Død var saa pludselig, at hans Ansigtstræk ikke undergik nogen Forandring,“ bemærkede Hr. Gryce og vendte den Dødes Hoved om, saa at vi fik Øje paa et uhyggeligt Saar i Baghovedet. „Et Hul som dette expederer hurtigt et Menneske over i den anden Verden. Doktoren kan attestere, at han aldrig har kunnet gøre det selv. Det er simpelthen et overlagt Mord.“

Jeg trak mig forskrækket tilbage, og mit Blik faldt paa en Dør, der førte ud til Forstuen. Den syntes at være den eneste Udgang fra Værelset med Undtagelse af Korridoren, som vi var komne igennem, og jeg tænkte paa, om Morderen ikke muligvis var kommen den Vej. Hr. Gryce, der øjensynlig havde bemærket mit Blik, skøndt han i Øjeblikket var optaget af at betragte en Lysestage, skyndte sig at besvare mit stumme Spørgsmaal.

„Var lukket indvendig fra. Er maaske kommen den Vej, maaske ikke. Det er ikke godt at vide.“

Jeg lagde nu Mærke til, at Sengen maatte have været urørt, og ytrede: „Han var altsaa ikke gaaet til Ro.“

„Nej, Forbrydelsen maa være begaaet for en halv Snes Timer siden. Morderen har altsaa haft Tid til at sætte sig ind i Situationen og overveje alle Muligheder.“

„Morderen?“ Hvem mistænker De?“ hviskede jeg.
 Han betragtede opmærksomt en Ring paa min Finger.
 „Alle og Ingen. Det tilkommer ikke mig at mistænke,
 men at opdage.“ Han anbragte Draperierne i deres for-
 rige Stilling, og vi forlod Værelset.

„Kronbetjentens Forhør var lige begyndt, og jeg følte
 en brændende Lyst til at overvære det. Jeg bad derfor
 Hr. Gryce underrette Damerne om, at Hr. Veeley var
 bortrejst, og at jeg som hans Kompagnon var kommen
 for at stille mig til deres Disposition i denne sørgelige
 Affære. Derpaa gik jeg ned i Dagligstuen og tog Plads
 blandt de forskellige Personer, der var samlede dør.

II

Lægens Forklaring.

I nogle Minuter sad jeg næsten blændet af de stærke
 Lysbølger, der strømmede ind gennem de mange aabne
 Vinduer. Maaske skyldtes det ogsaa den usædvanlige Pragt,
 der raadede i Værelset. Glinsende Silke, glitrende Bronze og
 skinnende Marmor mødte Øjet overalt. Paa Væggen lige
 overfor mig hang et ualmindelig smukt Maleri, der fore-
 stillede en ung, blaaøjet Skønhed med gyldent Haar og
 klædt i Empiredragt. Hun stod paa en Skovvej og saa sig
 tilbage, som om nogen var fulgt efter hende. Skulde det
 være en af Husets Damer? tænkte jeg.

Men jeg blev afbrudt i min Tankegang, ved at Kron-
 betjenten kaldte det første Vidne frem. Det var Doktor
 Maynard, den bekendte Kirurg fra 36te Gade. Hans Erklæ-
 ring drejede sig væsenligst om Beskaffenheden af Saaret
 i den myrdedes Hoved. Det var det eneste Saar, der fore-
 fandtes, og ved at undersøge det havde han fundet Kuglen,
 som han nu overrakte Juryen. Den var trængt ind i Hjær-
 nen, hvor den strax havde truffet *medulla oblongata* og
 saaledes foraarsaget en øjeblikkelig Død. Saavel Saarets
 Plads som den Retning, Kuglen havde taget, var absolute

Beviser for, at et Selvmord var udelukket. Skuddet maatte være affyret paa en tre—fire Fods Afstand i et Øjeblik, da den myrdede sad bøjet forover, beskæftiget med et eller andet.

Da Dr. Maynard blev spurgt om Hr. Leavenworths Sundhedstilstand, svarede han, at den Afdøde syntes at have været fuldstændig rask ved sin Død. Men da han ikke tidligere havde behandlet ham, kunde han ikke udtale sig med Bestemthed herom, før han fik ham nærmere undersøgt. Paa et af Jurymedlemmernes Spørgsmaal erklærede han, at han ikke havde set nogen Revolver eller noget andet Vaaben ligge paa Gulvet, hverken i Biblioteket eller i de tilstødende Værelser.

Da Lægen var færdig med sin Forklaring, tog Kronbetjenten Kuglen, der laa paa Bordet foran ham, og betragtede den et Øjeblik. Derpaa skrev han nogle Linjer paa et Papir, som han leverede til en Betjent, idet han samtidig hviskede ham en Besked i Øret.

Betjenten skyndte sig afsted, og et Øjeblik efter forkyndte Gadedrengenes Hurraraab, at han havde forladt Huset. Da jeg tilfældigvis sad ved et Vindue, hvorfra der var fri Udsigt til Gaden, lagde jeg Mærke til, at Betjenten raabte en Droske an, der snart forsvandt i Retning af Broadway.

III

Kendsgærninger og Resultater.

Da jeg atter saa mig om i Værelset, hvor jeg sad, lagde jeg Mærke til, at Kronbetjenten var i Færd med at læse i en Notesbog.

„Er Kældermesteren her?“ spurgte han.

Der opstod øjeblikkelig en Bevægelse henne i Hjørnet blandt Tjenerskabet, og en Irlænder med et intelligent, men hovmodigt Ansigtstudtryk banede sig Vej hen til Juryen.

„Aha!“ tænkte jeg ved mig selv, da mine Øjne faldt paa hans velplejede Bakkenbarter og hans ærbødige, men langtfra ydmyge Holdning, „her har vi en Mønstertjener, som formodentlig bliver et Mønstervidne.“ Og jeg tog ikke fejl. Kældermesteren Thomas var i enhver Henseende „én blandt tusinde“ — og han vidste det.

Det samme gunstige Indtryk syntes han at gøre paa alle de andre Tilstedeværende, ikke mindst paa Kronbetjenten, der strax begyndte sit Forhør.

„Deres Navn er jo Thomas Dougherty?“

„Ja.“

„Hvor længe har De haft Deres nuværende Plads.“

„Omtrent i to Aar.“

„De var jo den første, der opdagede Hr. Leavenworths Lig?“

„Ja — jeg og Hr. Harwell.“

„Hvem er Hr. Harwell?“

„Hr. Harwell er Hr. Leavenworths Privatsekretær — han, der besørgede hans Skriverier.“

„Ja saa. Paa hvilket Tidspunkt af Døgnet fandt De Liget?“

„Tidlig om Morgen. Klokken var omtrent otte.“

„Og hvor?“

„I Biblioteket. Lige ved Siden af Hr. Leavenworths Soveværelse. Vi var blevne ængstelige, da han ikke viste sig ved Frokostbordet og brød derfor Døren op.“

„Brød op, siger De? Var den da aflaaet?“

„Ja.“

„Indvendig fra?“

„Det kan jeg ikke sige. Der sad ingen Nøgle i Døren.“

„Hvor laa Hr. Leavenworth, da De fik Øje paa ham?“

„Han laa ikke. Han sad ved det store Skrivebord med Ryggen til Sovekammerdøren, foroverbøjet og med Hovedet støttet i sine Hænder.“

„Hvad Tøj havde han paa?“

„Det samme som han havde haft paa ved Middagsbordet.“

„Var der noget i Værelset, som tydede paa, at der havde fundet nogen Kamp Sted?“

„Nej.“

„Der laa heller ikke nogen Revolver paa Bordet eller paa Gulvet?“

„Nej.“

„Har De nogen Grund til at formode, at Morderen har villet stjæle?“

„Nej. Baade Hr. Leavenworths Ur og hans Portemonnæ laa i Lommerne.“

Da han blev spurgt om, hvilke Personer der opholdt sig i Huset, da man fandt Liget, svarede han: „De unge Damer, Frøken Mary Leavenworth og Frøken Eleanore, Hr. Harwell, Kokkepigen Kate, Stuepigen Molly og jeg.“

„Husets sædvanlige Beboere?“

„Ja.“

„Sig mig — hvem paahviler det at lukke af om Aftenen?“

„Det plejer jeg at gøre.“

„Og De lukkede af i Aftes, som sædvanlig?“

„Ja.“

„Hvem lukkede op i Morges?“

„Det gjorde jeg.“

„Og De fandt ingen Dør eller Vindue aabnet?“

„Nej.“

I dette Øjeblik kunde man have hørt en Knappenaal falde paa Gulvet. Visheden om, at Morderen, hvem han end var, ikke havde forladt Huset, idet mindste ikke før om Morgen, syntes at gøre et dybt Indtryk paa alle. Kældermesteren blev nu spurgt om, naar han sidst havde set Hr. Leavenworth i Live, og han svarede:

„Ved Middagsbordet i Gaar.“

„Har ingen set ham senere?“

„Jo, Hr. Harwell siger, at han saa ham saa sent som Kl. 10¹/₂ i Aftes.“

„Hvor boer De her i Huset?“

„I et lille Værelse i Stueetagen.“

„Og hvor sover Husets øvrige Medlemmer?“

„De fleste oppe paa tredie Sal. Damerne i de store Værelser til Gaarden, og Hr. Harwell i et lille Værelse til Gaden. Tjenestepigerne ligger oppe paa Kvisten.“

„Der laa altsaa ingen i samme Etage som Hr. Leavenworth?“

„Nej.“

„Naar gik De til Sengs?“

„Klokken var vist 10¹/₂, tror jeg.“

„Hørte De nogen Støj i Huset før eller efter den Tid?“

„Nej, ikke det mindste.“

„Opdagelsen i Morges var saaledes en Overraskelse for Dem?“

„Ja.“

Kronbetjenten bad ham nu give en mere detaljeret Beskrivelse af sin Opdagelse. Han fortalte da, at ingen havde haft den fjærneste Anelse om, at der var noget i Vejen, før Hr. Leavenworth ikke gav Møde ved Frokostbordet, efter at der var ringet. Alligevel ventede man lidt paa ham, men da det ene Minut gik efter det andet, uden at han kom, blev Frøken Eleanore urolig og sagde, at hun vilde gaa op og se hvad der var i Vejen. Men hun kom strax tilbage og fortalte, at hun havde banket paa sin Onkels Dør og kaldt paa ham, men ikke faaet noget Svar. Saa var Hr. Harwell og Thomas gaaet sammen op og havde forsøgt at komme ind, men begge Dørene var laasede. De brød da Døren op til Biblioteket og fandt Hr. Leavenworth sidde død ved Bordet.

„Og Damerne?“

„Ja, de fulgte med op, og Frøken Eleanore besvime.“

„Og den anden — Frøken Mary tror jeg, De kaldte hende?“

„Ja, hende husker jeg ikke noget om. Jeg havde saa travlt med at hente Vand til Frøken Eleanore, at jeg ikke lagde Mærke til hende.“

„Hvor længe varede det, inden Hr. Leavenworths Lig blev bragt ind i Soveværelset?“

„Det skete, saa snart Frøken Eleonore kom til sig selv.“

„Og naar var det?“

„Lige efter at hun havde faaet drukket et Glas Vand.“

„Hvem gav Ordre til, at Liget skulde flyttes?“

„Det var Frøken Eleanore. Saa snart hun var kommen til sig selv, bad hun Hr. Harwell og mig om at lægge den Døde ind paa Sengen og sende Bud efter Lægen. Og det gjorde vi.“

„Gik hun sammen med Dem ind i Soveværelset?“

„Nej.“

„Hvad gjorde hun da?“

„Hun blev staaende ved Skrivebordet.“

„Hvad bestilte hun der?“

„Det saa jeg ikke; hun vendte Ryggen til mig.“

„Hvor længe blev hun staaende der?“

„Det aner jeg ikke. Da vi kom tilbage, var hun gaaet.“

„Bort fra Bordet?“

„Nej, ud af Stuen.“

„Hm. Naar saa De hende igen?“

„Et Minut efter. Hun kom ind ad Biblioteksdøren, da vi gik ud.“

„Havde hun noget i Haanden?“

„Ikke det, jeg saa.“

„Manglede der noget paa Bordet?“

„Det tænkte jeg ikke paa at se efter. Jeg maatte skynde mig afsted efter Doktoren, skønt jeg vidste, at det ikke var nogen Nytte til.“

„Hvem var i Værelset, da De gik?“

„Kokkepigen, Stuepigen og Frøken Eleanore.“

„Ikke Frøken Mary?“

„Nej.“

„Har Juryen nogle Spørgsmaal at gøre Vidnet?“

Der opstod strax en Bevægelse blandt de Edsvorne.

„Jeg vilde gjerne stille et Par,“ ytrede en lille, mager Person, der allerede længe havde siddet urolig paa sin Stol og aabenbart haft den største Lyst til at afbryde Forhøret.

„Jeg er til Tjeneste,“ svarede Thomas.

Men medens den Edsvorne rømmede sig, inden han begyndte, benyttede en høj, svær Mand, der sad ved Siden af ham, Lejligheden til at komme ham i Forkøbet.

„De siger, at De har tjent to Aar i Familien,“ begyndte han. „Var det, hvad man kalder en enig Familie?“

„Enig?“

„Ja, jeg mener, om de kom godt ud af det sammen?“

Kældermesteren syntes ubehagelig berørt af dette Spørgsmaal og saa sig urolig om.

„Jo, saavidt mig bekendt,“ svarede han.

„Holdt de unge Damer meget af deres Onkel?“

„Ja, det gjorde de.“

„Og af hinanden?“

„Det antager jeg. Men det kan jeg iøvrigt ikke have nogen Mening om.“

„De antager det altsaa kun. Har De nogen Grund til at tro det modsatte?“

„Nej,“ svarede Thomas stift og formelt.

Den Edsvorne syntes at respektere Kældermesterens Ulyst til at udtale sig i et saa delikat Anliggende. Han trak sig høflig tilbage og gav med en Haandbevægelse at forstaa, at han ikke havde mere paa Hjærte.

Strax rejste den førnævnte lille Mand sig op og spurgte:

„Naar lukkede De Husets Døre op i Morges?“

„Klokken 6.“

„Kan nogen efter den Tid komme ud af Huset, uden at De ser det?“

„Jeg tror ikke, det vil falde let for nogen at slippe ud efter Kl. 6, uden at enten jeg eller Kokkepigen ser det. Folk springer jo ikke ved højlys Dag ned paa Gaden fra anden Sal, og hvad Dørene angaar, saa smækker Gadedøren i med saadant Rabalder, at det kan høres over hele Huset. Og ad Køkkenvejen kan Ingen komme, uden at Kate lægger Mærke til det.“

Hans Svar gjorde en øjensynlig Virkning. Man vilde næppe komme til at lede længe efter Morderen.

Den Edsvorne saa sig om med en vis Selvtilfredshed, men da han ikke vilde svække Virkningen af sit Forhør ved at stille et nyt Spørgsmaal, satte han sig ned.

Da Ingen syntes at have Lyst til at udspørge Thomas videre, begyndte denne at blive utaalmodig og bemærkede endelig i en ærbødig Tone:

„Er der mere, de Herrer ønsker at vide af mig?“

Da ingen meldte sig, saa han øjensynlig lettet hen paa sine Kammerater og trak sig tilbage med en Hurtighed og et Udtryk af Lettelse, som jeg i Øjeblikket ikke kunde gøre mig Rede for.

Men da det næste Vidne viste sig at være ingen ringere end min nye Bekendt fra om Morgenens, Hr. Harwell, glemte jeg snart baade Thomas og hans paafaldende Optræden. Afhøringen af en saa vigtig Person som Hr. Leavenworths Sekretær og højre Haand maatte nødvendigvis være af Interesse.

Hr. Harwell rejste sig rolig og bestemt som en Mand, der føler, at Liv og Død kan afhænge af hans Udtalelser. Han tog Plads foran Juryen med en Værdighed, der ikke blot i og for sig var temmelig iøjnefaldende, men som ogsaa vakte baade min Beundring og min Forbavselse. Hans Ydre fremkaldte hverken Sympati eller Modvilje; han var et af disse Hverdagsmennesker, som man daglig ser Tusinder af paa New Yorks Gader.

Uden at tage Sekretærens Ydre nærmere i Øjesyn, begyndte Kronbetjenten strax sit Forhør.

„Deres Navn?“

„James Trueman Harwell.“

„Deres Stilling?“

„I de sidste otte Maaneder har jeg været Hr. Leavenworths Privatsekretær.“

„De er jo den, der sidst har set Hr. Leavenworth i Live, ikke sandt?“

Den unge Mand løftede Hovedet med en stolt Bevægelse, der næsten forvandlede hans Udseende.

„Paa ingen Maade,“ svarede han, „det var jo ikke mig, som myrdede ham.“

Dette Svar, som røbede en mærkelig Lyst til at gøre Løjer med en yderst alvorlig Sag, fremkaldte flere Udbrud af Mishag, og James Harwell mistede ved sin anstødelige Bemærkning den Sympati, han strax havde vundet ved sin sikre og rolige Optræden. Han selv syntes ogsaa at indse det, thi han løftede Hovedet endnu højere.

„Jeg mener selvfølgelig,“ ytrede Kronbetjenten, irriteret over, at den unge Mand kunde lægge en saadan Betydning i hans Ord, „at De var den sidste, der saa ham, inden han blev myrdet af en hidtil ukendt Person.“

Sekretæren lagde Armene over kors. Om det var for at skjule en Uro, der pludselig greb ham, eller om han derved vilde vinde Tid til at tænke sig om, kunde jeg ikke afgøre.

„Hr. Kronbetjent,“ ytrede han endelig, „jeg kan hverken svare ja eller nej paa dette Spørgsmaal. Efter al Sandsynlighed var jeg den sidste, der saa ham, men i et saa stort Hus som dette kan jeg end ikke være sikker paa en saa simpel Sag.“ Og da han bemærkede det misfornøjede Udtryk i de Tilstedeværendes Ansigter, tilføjede han lang-

somt: „Min Stilling medførte, at jeg var hos ham til sent ud paa Aftenen.“

„Deres Stilling — naa — som hans Sekretær? ikke sandt?“

Han nikkede alvorlig.

„Hr. Harwell,“ vedblev Kronbetjenten, „en Stilling som Privatsekretær er ikke almindelig her i Landet. Vil De derfor meddele os, hvori Deres Pligter bestod?“

„Meget gjerne. Hr. Leavenworth var, som De maaske véd, en meget rig Mand. Han stod i Forbindelse med en Mængde Klubber, Selskaber og Stiftelser, og da han desuden var kendt som en meget velgørende Mand, fik han daglig en Mængde Breve, baade Tiggerbreve og andre, og disse Breve paalaa det mig at aabne og besvare. Hans private Korrespondance bar altid et særligt Mærke, saa at den kunde skelnes fra de andre Breve. Han havde i sine yngre Aar handlet med Te og foretaget flere Rejser til Kina. Som en Følge deraf interesserede han sig levende for en nærmere Handelsforbindelse mellem dette Land og vort eget, og han havde i den sidste Tid skrevet paa en Bog om dette Emne. I de otte Maaneder, jeg var hos ham, hjalp jeg ham hermed, idet jeg skrev efter hans Diktat tre Timer om Dagen. Den sidste Time var i Reglen om Aftenen fra 9 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$. Hr. Leavenworth var meget akkurat i alting, og han inddelte sin Tid med næsten matematisk Nøjagtighed.“

„De siger, at De plejede at skrive efter Diktat om Aftenen. Gjorde De ogsaa det i Aftes?“

„Ja.“

„Hvad kan De fortælle os om hans Opførsel og Udseende paa den Tid? Var der noget usædvanligt at bemærke?“

Sekretæren rynkede Panden en Smule.

„Da han rimeligvis ikke har anet, at han skulde dø, hvordan kan der saa have været noget usædvanligt at se paa ham?“

Nu fik Kronbetjenten en Lejlighed til at revanchere sig for Hr. Harwells upassende Svar fra før, og han sagde i en stræng Tone:

„Et Vidne har at besvare Spørgsmaal, ikke at stille dem.“

Sekretæren rødmede — han og Kronbetjenten var kvit.

„Meget vel. Om Hr. Leavenworth har haft en Anelse om sin nær forestaaende Død, saa udtalte han sig i alt Fald ikke derom til mig. Han syntes tværtimod at være mere optaget af sin Bog end nogensinde før. Nogle af de sidste Ord, han ytrede til mig, var: „Om en Maaned gaar Bogen i Trykken — ikke sandt Trueman?“ Jeg husker særlig de Ord, fordi han med det samme fyldte sit Vinglas. Han drak altid et Glas Vin, inden han gik til Ro, og det sidste, jeg havde at gøre, inden jeg gik fra ham, var at tage Vin-karaflen frem. Jeg stod just med Haanden paa Dørgrebet, da han sagde disse Ord, men gik et Par Skridt ind i Stuen, idet jeg ytrede: „Det haaber jeg, Hr. Leavenworth.“ — „Naa, kom saa og drik et Glas Sherry med mig!“ udbrød han og gjorde Tegn til mig, at jeg skulde tage et Glas til i Skabet. Det gjorde jeg, og han skænkede selv i for mig. Jeg bryder mig ikke synderlig om Sherry, men hans Opmærksomhed smigrede mig, og jeg drak mit Glas ud. Jeg husker, at jeg skammede mig en Smule, eftersom Hr. Leavenworth kun havde tømt sit halvt, og det stod endnu halvfuldt, da vi i Morges fandt hans Lig.“

Trods alle Anstrængelser for at beherske sin Sindsbevægelse, syntes Tanken om den frygtelige Opdagelse dog at tage paa ham. Han tog sit Lommetørklæde frem og tørrede sin Pande. „Det var det sidste, jeg saa den Afdøde foretage sig. Da han satte sit Glas paa Bordet, sagde jeg godnat og forlod Værelset.“

Kronbetjenten lænede sig tilbage i Stolen og betragtede stift den unge Mand. „Hvor gik De saa hen?“ spurgte han.

„Op paa mit Værelse.“

„Mødte De Nogen paa Vejen?“

„Nej.“

„De hørte eller saa ikke noget usædvanligt?“

Sekretærens Stemme lød en Smule svagere, da han svarede:

„Nej, Hr. Kronbetjent.“

„Tænk Dem godt om, Hr. Harwell. Tør De sværge paa, at De hverken mødte Nogen, hørte Nogen eller bemærkede Noget, som nu ved nærmere Eftertanke kunde synes Dem paafaldende?“

Sekretærens Ansigt fik et næsten bedrøvet Udtryk. To Gange bevægede han Læberne for at tale, men tog sig atter i det. Endelig sagde han med øjensynlig Anstrængelse:

„Jo, jeg lagde ganske vist Mærke til noget — en ren Ubetydelighed, som jeg næppe vilde have ofret en Tanke, hvis De ikke havde bedt mig tænke mig godt om.“

„Og hvad var det?“

„Aa, det var blot en Dør, som stod paa Klem.“

„Hvad var det for en Dør?“

„Døren ind til Frk. Eleanore Leavenworths Værelse.“
Hans Stemme lød nu næsten som en Hvisken.

„Hvor befandt De Dem, da De gjorde denne Opdagelse?“

„Det husker jeg ikke bestemt. Rimeligvis udenfor min egen Dør, da jeg ikke standsede undervejs. Havde den frygtelige Begivenhed ikke fundet Sted, vilde jeg næppe være kommen i Tanke om den Bagatel.“

„Lukkede De Deres Dør af, da De kom ind paa Deres Værelse?“

„Ja.“

„Naar gik De til Sengs?“

„Lige strax.“

„Hørte De noget, inden De faldt i Søvn?“

Atter den samme mærkelige Tøven. „Nej, egentlig ikke.“

„Ingen Skridt ude paa Gangen?“

„Jo, det er muligt.“

„De hørte altsaa Skridt?“

„Sværge derpaa tør jeg ikke.“

„Men De tror det?“

„Ja. Lige som jeg var ved at falde i Søvn, syntes jeg, at jeg hørte en Kjöles Raslen og nogle Skridt ude paa Gangen, men jeg tænkte ikke videre derover, og sov lige-strax efter.“

„Og det var det Hele?“

„Ja. Noget efter vaagnede jeg ganske pludselig, men om jeg var bleven vækket af en eller anden Støj, kan jeg ikke sige. Jeg husker, at jeg rejste mig op i Sengen og saa mig om; men da jeg ingenting hørte og desuden

var meget søvnig, faldt jeg strax i Søvn igen og vaagnede ikke før i Morges.“

Kronbetjenten spurgte ham derpaa, om han havde taget Skrivebordet i Øjesyn, efter at Hr. Leavenworths Lig var baaret bort.

„Jo, ganske løselig.“

„Hvad laa der paa det?“

„De sædvanlige Ting — Bøger, Papir, en Pen med indtørret Blæk og desuden Vinkaraflen og Glasset, som han havde drukket af.“

„Ellers ikke noget.“

„Ikke det, jeg lagde Mærke til.“

„Med Hensyn til Glasset,“ bemærkede en af de Edsvorne, „saa sagde De, at det stod halvfylt paa samme Sted som i Aftes, da De gik fra Hr. Leavenworth?“

„Ja, det gjorde det.“

„Og dog plejede han at drikke et helt Glas?“

„Ja.“

„Han maa da være bleven myrdet umiddelbart efter Deres Bortgang, Hr. Harwell.“

Den unge Mand blev pludselig ligbleg. Han foer sammen, og det saa et Øjeblik ud, som om en frygtelig Tanke var slaaet ned i ham.

„Det er da ikke absolut givet,“ ytrede han endelig med Besvær. „Hr. Leavenworth kunde jo . . .“ men han holdt pludselig inde, som om han var for bevæget til at kunne fortsætte.

„Tal kun ud, Hr. Harwell, og lad os høre, hvad De har at sige.“

„Aa, det er ikke noget,“ svarede han med svag Stemme. Det saa ud, som om han kæmpede med en stærk, indre Bevægelse.

Flere af de Tilstedeværende sendte hverandre betydningsfulde Øjekast, som om de i den unge Mands Sindsbevægelse troede at have fundet en Nøgle til Mysteriets Løsning.

Kronbetjenten tog imidlertid ingen Notits heraf, men fortsatte sit Forhør:

„Ved De, om Nøglen til Biblioteket sad i Laasen, da De i Aftes gik derfra?“

„Nej, det lagde jeg ikke Mærke til.“

„Men De antager, at den gjorde det?“

„Det er højst sandsynligt.“

„Men i hvert Fald var Døren lukket i Morges og Nøglen borte?“

„Ja.“

„Saa maa den, der har begaaet Mordet, have lukket Døren efter sig og taget Nøglen med.“

„Det ser saadan ud.“

Kronbetjenten vendte sig om og saa alvorlig paa Jury-medlemmerne. „Det bliver nødvendigt at faa opsporet, hvordan det hænger sammen med den Nøgle,“ ytrede han.

„Tillad mig et Spørgsmaal,“ bemærkede den lille, utrættelige Jurymand fra før. „Der er bleven sagt, Hr. Harwell, at Hr. Leavenworths to Niecer fulgte med Dem ind i Biblioteket i Morges, efter at Døren var bleven brudt op?“

„Nej, kun den ene, Frøken Eleanore.“

„Er det Frk. Eleanore, der skal være Hr. Leavenworths Universalarving?“

„Nej, det er Frk. Mary.“

„Og det var Frk. Eleanore, der gav Ordre til, at Liget skulde flyttes ind i et andet Værelse?“

„Ja.“

„Og De hjalp hende med at flytte det?“

„Ja.“

„Og De lagde ved den Lejlighed ikke Mærke til noget, som kunde vække Deres Mistanke om, hvem der havde begaaet Mordet?“

Sekretæren rystede paa Hovedet. „Jeg har ikke Mistanke til Nogen,“ svarede han bestemt.

Jeg kunde ikke gøre for det, men jeg troede ham ikke. Jeg følte, at den Mands Udtalelser kunde man ikke stole paa.

„Ogsaa jeg vilde gjerne gøre Hr. Harwell et Spørgsmaal,“ sagde et Jurymedlem, som hidtil ikke havde talt. „Vi har faaet en detaljeret Beskrivelse af, hvorledes man fandt Liget af en myrdet Mand. Men Ingen begaar et Mord uden at have en Grund dertil. Ved Sekretæren, om Hr. Leavenworth havde nogen hemmelig Fjende?“

„Det kender jeg ikke noget til.“

„Og alle Husets Beboere stod jo paa en god Fod med ham, ikke sandt?“

„Jo.“ Svaret kom en Smule tøvende.

„Der var ikke en Skygge af Misstemning mellem ham og nogen af hans Familie?“

„Det er lidt vanskeligt at svare paa. En Skygge er saa uhyre lidt. Der kan saamænd godt have været en Skygge . . .“

„Mellem ham og hvem?“

En lang Pavse. — „En af hans Niecer f. Ex.“

„Hvem af dem?“

Atter denne trodsige Hovedbevægelse. „Frøken Eleonore.“

„Hvor længe har De bemærket denne Skygge?“

„Det kan jeg ikke sige.“

„Og De kender ikke Grunden?“

„Nej.“

„De plejede jo at aabne Hr. Leavenworths Breve, ikke sandt?“

„Jo.“

„Har der i de Breve, han har faaet i den sidste Tid, staaet noget, som muligvis kunde forklare den frygtelige Forbrydelse?“

Det syntes, som om han aldrig vilde svare. Overvejede han sit Svar, eller var han bleven forvandlet til Sten?

„Hørte De ikke den Edsvornes Spørgsmaal, Hr. Harwell?“ spurgte Kronbetjenten.

„Jo, men jeg maatte tænke mig nøje om. Jeg har som sædvanlig aabnet Hr. Leavenworths Breve i den sidste Tid, men jeg mindes ikke noget, der kan sættes i Forbindelse med hans Død.“

Manden løj; det saa jeg strax. Hans venstre Haand rystede, da han afgav denne Erklæring, men strax efter knyttede han den, som om han havde taget en fast Beslutning.

„Det er uden Tvivl sandt, efter Deres Opfattelse, Hr. Harwell,“ bemærkede Kronbetjenten. „Men det bliver alligevel nødvendigt at undersøge Hr. Leavenworths Korrespondance.“

„Selvfølgelig,“ svarede han; „det er jo det eneste rigtige.“

Med denne Bemærkning endte Hr. Harwells Forhør for denne Gang. Da han satte sig ned, noterede jeg mig fire Punkter:

Harwell nærede en Mistanke, som han af en eller anden Grund ikke en Gang vilde tilstaa for sig selv.

En Kvinde var paa en eller anden Maade indviklet i Sagen, eftersom han havde hørt baade Fodtrin og en Kjoles Raslen paa Gangen.

Der var for ikke længe siden kommen et Brev, som uden Tvivl kunde bringe Lys i Sagen, hvis det blev fundet.

Kun med Besvær kunde Hr. Harwell faa Eleanore Leavenworths Navn over sine Læber. Den tilsyneladende følelsesløse Mand røbede en større eller mindre Sindsbevægelse, hver Gang han blev nødt til at nævne det.

IV

En Ledetraad.

Nu blev Husets Kokkepige kaldt frem. Hendes rødmossede, godmodige Ansigt røbede en saadan Angst, at flere af de Tilstedeværende uvilkaarlig smilede ved Synet af hende.

„Deres Navn?“ spurgte Kronbetjenten.

„Katherine Malone.“

„Hvor længe har De været i Hr. Leavenworths Tjeneste, Katherine?“

„Ja, det er vel omtrent et Aar siden, jeg kom her i Huset.“

„Og De har befundet Dem vel?“

„Aa, jeg har aldrig haft nogen bedre Herre end Hr. Leavenworth. Gud naade den Skurk, der har dræbt ham! Han var saa god og venlig, at jeg mange Gange sagde til Hannah . . .“

„Hvem er Hannah?“ afbrød Kronbetjenten hende.

„Aa, det er bare Frøkenernes Kammerjomfru.“

„Men jeg har ikke set nogen af det Navn her. — De omtalte ikke nogen ved Navn Hannah, da jeg spurgte Dem om Husets Beboere,“ bemærkede han til Thomas.

„Nej, men De spurgte mig kun om, hvem der opholdt sig i Huset, da Mordet blev opdaget,“ svarede denne.

„De er nok vant til Politiforhør,“ bemærkede Kronbetjenten satirisk. Derpaa henvendte han sig atter til Kokkepigen, der i Mellemtiden havde staaet og set sig forfjamsket om i Stuen.

„Naa, hvor er saa denne Hannah?“

„Hun er borte.“

„Hvor længe har hun været borte?“

Kokkepigen trak Vejret med Besvær. „Lige siden i Aftes.“

„Fra hvilket Klokkeslet?“

„Det ved jeg ikke. Jeg kender overhovedet slet ikke noget til det Hele.“

„Var hun bleven sagt op?“

„Det tror jeg ikke. Hendes Tøj ligger her endnu.“

„Ja saa. Naar savnede De hende?“

„Jeg har aldeles ikke savnet hende. Hun var her i Aftes, og i Dag er hun her ikke, og derfor siger jeg, at hun er borte.“

„Hm!“ Kronbetjenten saa sig om i Værelset, og alle de Tilstedeværende fik Indtrykket af, at han pludselig havde fundet en Udvej.

„Hvor plejede den Pige at sove?“

Kokkepigen, der havde staaet og pillet ved sit Forklæde, saa nu op.

„Vi ligger alle sammen oppe paa Kvisten.“

„I samme Værelse?“

„Ja.“

„Kom hun derop i Aftes?“

„Ja.“

„Paa hvilken Tid?“

„Klokken var lige slaaet 10.“

„Lagde De Mærke til noget usædvanligt hos hende?“

„Hun havde Tandpine.“

„Ja saa — hun havde Tandpine! Naa, og saa bagefter? Fortæl mig alt, hvad hun foretog sig.“

Men nu brast Kokkepigen i Graad.

„Hun foretog sig ikke det aller mindste. Det kan De stole paa. Hannah er en god og hæderlig Pige. Og det er ikke hende! Jeg tør sværge paa, at hun ikke har saa meget som rørt ved Laasen til hans Dør. Hvad skulde hun ogsaa gøre det for? Hun gik bare ned til Frk. Eleanore efter nogle Tanddraaber, for hendes Ansigt gjorde saa ondt.“

„Naa naa,“ afbrød Kronbetjenten hende, „jeg anklager jo ikke Hannah for noget som helst. Jeg spurgte jo kun om, hvad hun foretog sig, efter at hun var kommen op paa Værelset. Hun gik ned til Frk. Eleanore, siger De. Var det længe, efter at De var kommen op?“

„Det kan jeg saamænd ikke svare paa; men Molly siger . . .“

„Vi bryder os ikke om, hvad Molly siger. Saa De hende ikke gaa ned?“

„Nej.“

„De saa hende heller ikke komme tilbage?“

„Nej.“

„Og De har ikke set hende til Morgen?“

„Nej, hvor kunde jeg det, naar hun er borte?“

„Men De saa, at hun tilsyneladende havde Tandpine i Aftes?“

„Ja, det gjorde jeg.“

„Godt. Fortæl mig saa, naar og hvorledes De fik Meddelelsen om Hr. Leavenworths Død.“

Hvor omstændeligt hendes Svar end var, indeholdt det dog ikke noget nyt, og Kronbetjenten vilde derfor afslutte Forhøret over denne; men et af Jurymedlemmerne havde bidt Mærke i en Udtalelse af Kokkepigen om, at hun havde set Frk. Eleanore Leavenworth komme ud fra Biblioteket nogle Minutter efter at hendes Onkel var baaren ind i Sideværelset, og han spurgte, om den unge Dame ved den Lejlighed havde haft noget i Haanden?

„Det ved jeg ikke — — jo, min Sandten, tror jeg ikke, at hun havde et Stykke Papir i Haanden!“ udbød Kokkepigen. „Nu husker jeg, at jeg saa hende putte det i Lommen!“

Det næste Vidne var Stuepigen Molly. Det var en rødkindet, mørkhaaret, livlig 18aarig Pige, der under almindelige Forhold sikkert vilde have været rede til at be-

svare hvilket som helst Spørgsmaal. Men Angsten kan overvælde selv den frimodigste, og da Molly nu stod foran Kronbetjenten, saa hun fuldstændig hjælpeløs ud.

Hendes Vidneudsagn drejede sig væsenligst om Hannah, og hvad hun vidste om hendes mystiske Forsvinden. Jeg skal indskrænke mig til et sammentrængt Referat af hendes Meddelelser.

Saavidt Molly vidste, var Hannah et ret udannet Pigebarn af irsk Herkomst. Hun var lige kommen ind fra Landet, da hun fik Plads som Kammerjomfru og Sypige hos Frøknerne Leavenworth. Hun havde været i Huset nogen Tid før Molly. Skøndt hun var en meget tilbagetrukket Natur og aldrig talte om sin Fortid, havde hun dog forstaaet at gøre sig vel lidt af alle i Huset. Men hun var temmelig melankolsk og kunde ofte sidde oppe om Natten og tænke — „ganske som om hun var en fin Dame,“ bemærkede Molly.

Da denne Sædvane var ret ualmindelig for en Pige i hendes Stilling, forsøgte Kronbetjenten at faa Vidnet til at udtale sig nærmere herom. Men Molly rystede paa Hovedet og indskrænkede sig til at sige, at Hannah havde for Vane at staa op om Natten og sætte sig ved Vinduet. Mere vidste hun ikke om den Sag.

Med Hensyn til Begivenhederne den foregaaende Aften fortalte hun, at Hannah i de sidste Dage havde gaaet med en hoven Kind, og at Smerterne sidste Nat var blevne saa voldsomme, at hun var staaet op og havde klædt sig paa. Derpaa havde hun tændt et Lys og sagt, at hun vilde gaa ned til Frøken Eleanore for at faa Hjælp.

„Hvorfor netop til Frøken Eleanore?“ spurgte en af de Edsvorne.

„Fordi hun var den, der plejede at udlevere Tjenestefolkene Medicin og den Slags Ting.“ Mere vidste Molly ikke; Hannah var ikke kommen tilbage og havde ikke været til Stede ved Frokosten.

„De siger, at hun tog et Lys med sig,“ bemærkede Kronbetjenten. „Sad det i en Lysestage?“

„Nej, hun tog det løst med sig.“

„Men hvorfor tog hun Lys med? Var der da ikke Gas paa Trapperne?“

„Jo, men vi slukker altid Gassen, naar vi gaar op, og Hannah er bange for at gaa i Mørke.“

„Men naar hun tog et Lys, maa det ligge et eller andet Sted i Huset. Har nogen fundet det?“

„Ikke saa vidt jeg ved.“

„Er det maaske dette her?“ lød en Stemme over min Skulder.

Det var Opdagelsesbetjenten Hr. Gryce, der holdt et halvt nedbrændt Stearinlys i Haanden.

„Ja, det er! Men du store Gud, hvor har De fundet det?“

„I Græsset nede i Baggaarden; halvvejs mellem Køkendøren og Gaden,“ svarede han rolig.

Stor Sensation. Endelig havde man da fundet en Ledetraad. Noget, der syntes at sætte den hemmelighedsfulde Morder i Forbindelse med Yderverdenen, var bleven opdaget.

Strax blev Bagporten Genstand for alles Interesse; Lyset, der var fundet i Gaarden, var et Bevis paa, at Hannah maatte have forladt Huset, strax efter at hun var gaaet ned fra sit Værelse, og at hun maatte være gaaet ud gennem Bagporten, der kun laa nogle faa Skridt fra en Gitterlaage, som førte ud til en Sidegade. Thomas blev endnu en Gang kaldt frem, men han gentog sin Forsikring om, at ikke alene Bagporten, men ogsaa alle de nederste Vinduer i Huset havde været lukkede, da han kom og aabnede Klokken 6. Heraf kunde man slutte, at en eller anden havde lukket Porten efter Hannah. Men hvem? Ja, det var i Øjeblikket det mest brændende Spørgsmaal.

V

En Sagkyndigs Udsagn.

Den Stilhed, der et Øjeblik herskede i Værelset, blev pludselig afbrudt ved, at der blev ringet paa Entréklokken. Alle saa hen mod Døren, og en Politibetjent traadte ind sammen med en ung Mand, hvis intelligente, tillidvækkende Udseende tydede paa, at han beklædte en Tillidspost i et anset Handelshus.

Uden den ringeste Forlegenhed, skøndt Alles Øjne var heftede paa ham, gik han hen til Kronbetjenten og bukkede for ham.

„De har sendt Bud efter en Mand fra Bohn & Co?“ sagde han.

Hans Ord vakte almindeligt Røre. Bohn & Co. var en bekendt Vaabenforretning paa Broadway.

„Ja,“ svarede Kronbetjenten. „Vi har her en Kugle, som vi vilde bede Dem undersøge. Kan De sige os, af hvilken Slags Revolver den er bleven affyret?“

Den unge Mand tog Kuglen i Haanden og undersøgte den. „Det er en Kugle Nr. 32, der i Reglen sælges til Smith & Wessons smaa Revolvere“.

„En Revolver!“ udbød Kældermesteren og sprang op fra sin Stol. „Hr. Leavenworth havde en Revolver liggende i sit Natbord. Jeg har ofte sét den.“

„Det har jeg ogsaa!“ raabte en anden Stemme. „Jeg saa den en Dag, da han gjorde den ren.“ Det var Kokkepigen, som talte.

„I Natbordet?“ spurgte Kronbetjenten.

„Ja, det der staar ved Hovedgærdet af hans Seng.“

En Politibetjent blev sendt afsted for at undersøge Natbordet; han kom strax efter tilbage med en lille Revolver, som han lagde paa Kronbetjentens Bord, idet han sagde: „Her er den“.

Alle rejste sig for at se den, men Kronbetjenten rakte den til den unge Mand fra Bohn & Co. og spurgte ham, om den var fra den omtalte Fabrik. Svaret kom uden Tøven:

„Ja, den er fra Smith & Wesson.“

„Hvor fandt De dette Vaaben?“ spurgte Kronbetjenten.

„I den øverste Skuffe i det Natbord, som staar ved Hr. Leavenworths Seng,“ svarede Betjenten. „Den laa i en fløjelsforet Æske sammen med en Æske Patroner — jeg tog en med som Prøve.“ Han lagde den ved Siden af Kuglen.

„Var Skuffen aflaaaset?“

„Ja, men Nøglen sad i.“

Spændingen blandt Tilhørerne var nu paa det højeste. „Er den ladet?“ raabte flere paa en Gang. Kronbetjenten rynkede Panden og svarede med Værdighed:

„Jeg vilde netop selv stille det Spørgsmaal, men først maa jeg bede om Ro.“ Der blev strax ganske stille i Værelset; man var altfor interesseret til ikke at ville gøre alt for at faa sin Nysgærrighed tilfredsstillet.

„Hvad mener De om den Sag?“ spurgte Kronbetjenten den unge Mand.

„Revolveren har syv Løb, og de er alle ladte.“

Et Udbrud af Skuffelse lød fra de tilstedeværende.

„Men,“ tilføjede han rolig, „ikke alle har været ladt lige længe. For ganske nylig er der bleven affyret en Kugle.“

„Hvor kan De vide det?“ spurgte et af Jurymedlemmerne.

„Hvor jeg kan vide det? Aa, Hr. Kronbetjent, vil De være saa elskværdig at betragte Revolveren lidt nærmere. Se først paa Løbet; det er rent og blankt, ikke sandt, og bærer ikke Spor af, at der for nylig er gaaet en Kugle igennem det. Det kommer sig af, at det er bleven rensed. Men se nu en Gang paa Cylinderen. Hvad ser De der?“

„En Smule Snavs ved et af Rummene.“

„Ganske rigtigt. Det Snavs er netop et meget vigtigt Moment i Sagen. Naar en Kugle affyres, efterlader den altid en Smule Snavs. Den, der har affyret Skuddet, har vidst Besked hermed. Han rensede Løbet, men glemte Cylinderen.“

Med disse Ord traadte den unge Mand til Siden og lagde Armene over Kors.

„Det var da som Satan!“ udbrod en dyb, kraftig Stemme. Det var en Bonde, som var kommen ind fra Gaden og nu stod i Døren, med Munden aaben af Forbavselse.

Det var en plump, men ingenlunde uvelkommen Afbrydelse. De Tilstedeværende kunde ikke andet end smile, og alle syntes nu at aande lettere. Da der atter var bleven Ro, blev Politibetjenten adspurgt om Natbordets Plads og om, hvor langt det stod fra Skrivebordet i Biblioteket.

„Skrivebordet staar i et Værelse, og Natbordet i et andet. For at komme fra det første til det sidste maa man gaa gennem Hr. Leavenworths Soveværelse i diagonal Retning, derefter passere Korridoren, der adskiller de to Værelser, og . . .“

„Vent et Øjeblik! Hvorledes staar dette Bord til den Dør, der fører fra Soveværelset ud i Forstuen?“

„Man kan gaa ind gennem den Dør og rundt om Sengen hen til Natbordet, tage Revolveren og gaa halvvejs gennem Korridoren uden at blive set af Nogen i Biblioteket.“

„Hellige Jomfru!“ udbød den forskrækkede Kokkepige og holdt sit Forklæde op for Ansigtet, som om hun vilde undgaa at se noget forfærdeligt. „Det vilde Hannah aldrig haft Mod til . . . nej, aldrig . . . aldrig!“ Hr. Gryce lagde Haanden paa hendes Arm, og tvang hende til at sætte sig.

Manden fra Bohn & Co. blev nu sendt bort, og Hr. Harwell paany kaldt frem.

Han rejste sig med synlig Uvilje. Det sidste Vidneudsagn havde aabenbart enten kulkastet en af hans Teorier eller ogsaa bekræftet en eller anden ubehagelig Mistanke.

„Hr. Harwell,“ begyndte Kronbetjenten, „vi har faaet oplyst, at Hr. Leavenworth var i Besiddelse af en Revolver og ved nærmere Undersøgelse fundet den i hans Værelse. Vidste De, at han ejede et saadant Vaaben?“

„Ja.“

„Var det en kendt Sag blandt Husets Beboere.“

„Det synes næsten saa.“

„Hvor kan det være? Plejede han da at have den liggende fremme, saa at alle og enhver kunde se den?“

„Det kan jeg ikke udtale mig om. Jeg kan kun fortælle, hvordan jeg selv fik Nys om Revolverens-Existens.“

„Hvordan gik det til?“

„Jo, vi kom en Gang til at tale om Skydevaaben. Jeg har en Smule Forstand paa de Dele og har tit ønsket mig en Revolver. Det sagde jeg en Dag til Hr. Leavenworth, og han viste mig saa sin Revolver, som laa i en Skuffe i Natbordet.“

„Hvor længe er det siden?“

„Et Par Maaneder omtrent.“

„Han havde altsaa i længere Tid haft denne Revolver?“

„Ja.“

„Var det den eneste Gang, De saa den?“

„Nej, jeg har set den en Gang til.“

„Naar var det?“

„For omtrent tre Uger siden.“

„Ved hvilken Lejlighed?“

Sekretærens Ansigt undergik ved dette Spørgsmaal en pludselig Forandring, og han saa paa Kronbetjenten med et næsten bedende Udtryk i sine halvt lukkede Øjne.

„Kan jeg ikke blive fri for at besvare det Spørgsmaal?“ spurgte han efter et Øjeblikks Tøven.

„Nej, det er umuligt,“ svarede Kronbetjenten.

Harwells Ansigt blev endnu blegere. „Jeg bliver nødt til at nævne en Dames Navn,“ fremstammede han.

„Det gør os ondt for Dem, Hr. Harwell, men De maa tale.“

Den unge Mand vendte sig heftig om imod ham og svarede: „Det er Frøken Eleanore Leavenworth.“

Ved at høre dette Navn, foer alle de tilstedeværende sammen med Undtagelse af Hr. Gryce, der sad ganske rolig, som om hele Sagen ikke angik ham.

„Det er sikkert i Strid med det passende og med den Ærbødighed, vi alle nærer for den unge Dame, at nævne hendes Navn under dette Forhør,“ ytrede Hr. Harwell. Men da Kronbetjenten fastholdt, at han skulde tale ud, lagde han atter Armene over Kors og fortalte med lav, behersket Stemme:

„Ja, det er ikke andet, end at jeg en Eftermiddag for en tre Uger siden kom ind i Biblioteket paa en uvant Tid. Jeg vilde hente en Pennekniv, som jeg om Morgenens havde glemt paa Kaminen, da jeg hørte Støj i Værelset ved Siden af. Da jeg vidste, at Hr. Leavenworth var ude og antog, at de unge Damer var med ham, tog jeg mig den Frihed at se efter, hvem det var. De kan saa tænke Dem min Forbavselse, da jeg saa Frøken Eleonore staa ved sin Onkels Seng med Revolveren i Haanden. Jeg skammede mig over min Næsvished og vilde se at slippe ubemærket bort, men det lykkedes ikke. Frk. Leavenworth havde set mig og kaldte paa mig. Jeg gik hen til hende, og hun bad mig da forklare Revolveren for hende. For at kunne gøre det, var jeg nødt til at tage Vaabnet i Haanden. Ja, det var den anden Gang, jeg saa Hr. Leavenworths Revolver.“

„Hvad mener De med, at De skulde forklare hende Revolveren?“ spurgte Kronbetjenten.

„Jeg mener,“ svarede Hr. Harwell med tiltvungen Ro, „hvorledes man skulde lade den, sigte og skyde.“

Der foer som et Lyn over de Tilstedeværendes Ansigter, og selv Kronbetjenten var synlig bevæget. Han sad og stirrede paa den unge, blege Mand, der stod foran ham, med et ejendommeligt Udtryk af Overraskelse og Medlidenhed, der ikke kunde andet end gøre et vist Indtryk paa Vidnet selv og paa alle, der saa ham.

„Hr. Harwell,“ spurgte han sluttelig, „har De noget yderligere at tilføje til Deres nys afgivne Erklæring?“

Sekretæren rystede sørgmodig paa Hovedet.

„Hr. Gryce,“ hviskede jeg, idet jeg tog ham i Armen og trak ham ned til mig, „gør mig den Tjeneste . . .“ men han lod mig ikke tale ud.

„Kronbetjenten vil nu sende Bud efter de unge Damer,“ sagde han, „og hvis De vil varetage Deres Pligter imod dem, saa hold Dem parat.“

Varetage mine Pligter! Disse Ord bragte mig atter til Besindelse. Hvad havde jeg dog tænkt paa? Hele Forhøret, med al dets Tvivl og Uhygge, var pludselig glemt, og jeg tænkte kun paa de to unge Damer, der var opløste af Sorg over at have mistet ham, der havde været dem kær som en Fader. Da Kronbetjenten derfor spurgte efter Frøkenerne Leavenworth, rejste jeg mig og udbad mig Tilladelse til som en god Ven af Familien (en lille Usandhed, som jeg haaber ikke vil blive lagt mig til Last) at gaa op til de unge Damer og hente dem ned.

Min Anmodning blev øjeblikkelig bevilget, og inden jeg vidste det, var jeg ude af Stuen, med Hr. Gryces Ord stadig lydende i mine Øren:

„Tredie Sal, Værelset til Gaarden, første Dør fra Trappen. Der venter de unge Damer paa Dem.“

VI

Strejflys.

Tredie Sal, Værelset til Gaarden, første Dør fra Trappen — hvad vilde jeg finde der?

Jeg gik langsomt op ad Trapperne, idet jeg tænkte paa en Formaning, som min Moder en Gang havde givet mig:

„Husk altid paa, min Søn, at en Kvinde med en Hemmelighed vel kan være et interessant Studium; men en paa-lidelig eller blot tilfredsstillende Hustru kan hun aldrig blive.“

Dette Tankesprog rummede uden Tvivl en dyb Visdom, men var aldeles ikke paa sin Plads under de nuværende Forhold; thi det var ingenlunde min Hensigt at interessere mig specielt for disse Damer. Men trods alle mine Anstrængelser for at blive det kvit, vedblev det at forfølge mig, indtil jeg stod foran den anviste Dør.

Jeg skulde lige til at banke paa, da jeg indefra hørte en klar Stemme udtale disse ildevarslenende Ord: „Jeg anklager ikke din Haand, skøndt jeg ikke kunde tænke mig nogen anden gøre dette. Men dit Hjærte, dit Hoved, din Vilje — dem maa jeg anklage af hele min Sjæl, og det er godt, at du faar det at vide.“

Jeg foer tilbage, som ramt af et Lyn. Det var jo en sand Afgrund af Fordærvelse og Rædsel, der her aabnede sig for mig! Rystende over hele Kroppen stod jeg der med Hænderne for Ørene, da jeg pludselig følte, at nogen rørte ved min Arm. Da jeg vendte mig om, stod Hr. Gryce ved Siden af mig med Fingeren paa Læben.

„Kom nu,“ hviskede han, „jeg ser, at De begynder at forstaa lidt af den Verden, De er kommen ind i. Tag Dem nu sammen; husk, at man venter paa Dem nedenunder.“

„Men hvem var det? Hvem var det, der talte?“

„Det vil vi snart faa at vide,“ svarede han kort, og uden at tage Hensyn til mit bønfoldende Blik bankede han paa Døren og slog den i det samme op paa vid Gab.

Det prægtigste Farveskær mødte vore Øjne: Blaa Draperier, blaa Tæpper og blaa Vægge. Det var, som om den azurblaa Himmel pludselig havde vist sig i et mørkt Fængsel. Jeg stod et Øjeblik som blændet af al denne Pragt, da pludselig et andet Syn fængslede min Opmærksomhed. I en pragtfuld Lænestol, betrukken med kostbar Brokade, sad en underskøn Kvinde. Hun havde rejst sig fra sin halvt liggende Stilling, som om hun var i Begreb med at udslynge nogle alvorlige Bebrejdelser. Hun saa ud som en Lilje i sin crèmefarvede Kjole, der i plastiske Folder omsluttede hendes prægtig formede Figur. Med sin ene skælvende

Haand havde hun grebet fat om Lænestolens Arm; den anden holdt hun udstrakt, idet hun pegede paa en eller anden Genstand længere borte i Værelset. Hele Skikkelsen var saa vidunderlig skøn, at jeg et Øjeblik tvivlede paa, om det virkelig var en levende Kvinde, jeg saa, eller en af hine Oldtidens Præstinder, der med en stolt Haandbevægelse udtrykker en krænket Kvindes dybeste Harme.

„Frøken Mary Leavenworth,“ hviskede den allestedsnærværende Stemme over min Skulder.

Jeg følte en pludselig Lettelse. Denne skønne Kvinde var altsaa ikke Eleanore — hende, der kunde lade og affyre en Revolver. Mit Blik fulgte Retningen af hendes opløftede Haand, og jeg saa — men her savner jeg Ord, Eleanore Leavenworths Billede maa tegnes af en anden Haand end min. Jeg kunde sidde i timevis og udbrede mig over Mary Leavenworths fine, klassisk rene Træk, hendes bedaarende Ynde, som uvilkaarlig maatte fængsle Enhver, der kom i hendes Nærhed — men Eleanore! Jeg kunde ligesaa godt forsøge at tegne mit eget Hjertes Slag. Hemmelighedsfuldt, bedaarende, gruppvækkende og lidenskabeligt stirrede dette Ansigt mig i Møde, og i det samme svandt hendes Kusines Maaneskins-Ynde mig af Minde; jeg saa kun Eleanore, ingen andre end Eleanore, nu og for bestandig.

Strax da jeg fik Øje paa hende, stod hun ved et lille Bord med Ansigtet vendt mod sin Kusine; hendes ene Haand hvilede paa Brystet, den anden var støttet mod Bordet, og der var et Udtryk af Stridslust over hende.

Men allerede før hendes Skønhed havde udøvet sin hurtige Virkning paa mig, havde hun drejet Hovedet, og hendes Blik traf mit. Den frygtelige Situation, hvori hun befandt sig, stod med ét klart for hende, og i Stedet for den stolte Kvinde, der vilde tilbagevise den andens skrækkelige Beskyldninger, stod der et skælvende, angstfuldt Væsen, der følte, at et Sværd hang truende over hendes Hoved, uden at hun kunde forhindre, at det faldt ned og ramte hende. Det var en sørgelig Forandring, et hjerteskrærende Syn. Men i det samme kom hendes Kusine, som øjensynlig havde genvundet sin Selvbeherskelse ved Synet af den andens Sindsbevægelse, hen til mig, rakte mig sin Haand og sagde:

„Er det ikke Hr. Raymond? Det var smukt af Dem. Og De, Hr. Gryce, kommer for at sige, at man venter os nedenunder, ikke sandt?“

Det var den samme Stemme, jeg havde hørt udenfor Døren, men den havde nu en blødere og mildere Klang.

Jeg bød Frk. Mary Leavenworth min Arm, som hun smilende tog imod, idet hun ytrede:

„De er meget elskværdig. Jeg behøver virkelig al den Støtte, jeg kan faa; det hele er saa forfærdeligt, og min Kusine — — hun er . . . saa mærkelig i Dag.“

„Det var da besynderligt,“ tænkte jeg ved mig selv; „hvor er nu den stolte, vrede Præstinde med det truende Blik, som jeg saa, da jeg traadte ind i Stuen? Vil hun nu prøve paa at aflede vor Mistanke, eller tror hun virkeligt, at den frygtelige Anklage, som vi hørte hende udslynge, ikke har gjort noget Indtryk paa os?“

Men snart var hele min Opmærksomhed henvendt paa Frøken Eleanore, som støttede sig til Hr. Gryces Arm. Ogsaa hun havde nu genvundet sin Selvbeherskelse, om end ikke saa fuldstændig som Kusinen. Hun gik med vaklende Skridt, og hendes Arm rystede som et Espeløv. „Gud give, at jeg aldrig havde sat min Fod i dette Hus,“ tænkte jeg ved mig selv, men jeg havde næppe tænkt denne Tanke til Ende, før jeg følte, at noget oprørte sig imod den; det var næsten en Følelse af Taknemlighed over, at jeg, og ikke nogen anden, var bleven vidende om denne Hemmelighed og havde hørt de skæbnesvangre Ord. Tro dog ikke, at jeg følte den mindste Barmhjertighed med den Skyldige. Nej, aldrig havde en Forbrydelse forekommet mig mere modbydelig end denne, og dog — men hvorfor skal jeg skildre mine Følelser i denne Stund? De kan dog ikke være af Interesse for nogen. Og hvem kan desuden lodde Dybden af sin egen Sjæl og udrede for andre de hemmelighedsfulde Traade af Sympati og Antipati, som er og altid har været et Mysterium for En selv? Nok sagt — med en skælvende, halvt afmægtig Kvinde ved min Arm, og med hele min Interesse og Opmærksomhed fæstet til en anden, gik jeg ned ad Trapperne og traadte atter ind i det Værelse, hvor Lovens Haandhævere utaalmodig ventede paa os.

Men da jeg gensaa de spændte Miner hos dem, jeg havde forladt kort forinden, forekom det mig, at jeg havde været borte i flere Aar. Saa meget kan en Menneskesjæl erfare i nogle faa, indholdsrige Øjeblikke.

VII

Mary Leavenworth.

Efter at Kronbetjenten havde gjort Frøken Mary Leavenworth nogle Spørgsmaal, der mest drejede sig om hendes Stilling i Huset og hendes Forhold til den Afdøde, bad han hende meddele, hvad hun vidste om selve Mordet og dets Opdagelse.

Hun løftede sin Pande, der øjensynlig aldrig havde været furet af Sorger og Bekymringer, og svarede med sin smukke, klokkerene Stemme:

„De stiller mig her et Spørgsmaal, som jeg ikke kan besvare efter min egen, personlige Viden. Jeg ved intet om dette Mord og dets Opdagelse, undtagen hvad jeg har hørt af andre. Thi hvor besynderligt det end lyder, gik jeg ikke ind i det Værelse, hvor min Onkel laa, tænkte ikke en Gang derpaa. Min eneste Indskydelse var at flygte bort fra alt dette frygtelige og sønderrivende, men Eleanore gik derind, og hun kan sige Dem . . .“

„Vi skal senere spørge Frøken Eleanore,“ afbrød Kronbetjenten hende i en venlig Tone. Den unge, smukke Kvinde havde aabenbart gjort Indtryk paa ham. „Hvad vi ønsker at vide er, hvad De saa. De paastaar altsaa, at De ikke kan meddele os noget om det, der gik for sig i Værelset, da man fandt Deres Onkels Lig?“

„Nej, det kan jeg ikke.“

„Kun det, der foregik i Forstuen.“

„Der foregik ikke noget.“

„Gik da ikke Tjenerskabet gennem Forstuen, og kom ikke Deres Kusine derigennem, efter at hun var kommen sig efter den Afmagt, der greb hende, da hun første Gang saa sin Onkels Lig?“

„Jo, ganske rigtigt. Men det var der ikke noget mærkeligt i.“

„De husker altsaa, at Deres Kusine kom ud i Forstuen?“

„Ja.“

„Med et Papir i Haanden?“

„Et Papir?“ Hun vendte sig pludselig om og saa paa sin Kusine. „Havde du et Papir i Haanden, Eleanore?“

Øjeblikket var spændende. Eleanore Leavenworth var faret sammen ved at høre Ordet „Papir“, og da Kusinen gjorde sit naive Spørgsmaal, rejste hun sig op for at svare. Men Kronbetjenten, der holdt strængt paa Formen, gjorde en afværgende Haandbevægelse og sagde:

„De behøver ikke at spørge Deres Kusine, Frøken. Lad os høre, hvad De selv har at sige.“

Eleanore satte sig ned igen, ildrød i Ansigtet.

Tilhørerne følte sig aabenbart skuffede; det var dem aabenbart mere om at gøre at faa deres Nysgerrighed tilfredsstillet end at se Lovens Formaliteter iagttagne.

Kronbetjenten gentog sit Spørgsmaal. „Vil De være saa elskværdig at sige os, om De saa, at hun havde et Papir i Haanden?“

„Jeg? Nej, nej —! Jeg saa ikke noget.“

Hun blev nu adspurgt om, hvad der var passeret den foregaaende Aften, men ingen nye Oplysninger fremkom. Hun indrømmede, at hendes Onkel maaske havde været lidt ordknap ved Middagsbordet, men deri saa hun ikke noget paafaldende. Og det var sidste Gang, hun havde set ham.

„Var Deres Onkel Uven med nogen?“

„Nej.“

„Havde han Værdipapirer eller større kontante Summer til Opbevaring?“

„Nej.“

„Har Deres Onkel fornylig haft Besøg af nogen Fremmed eller faaet et eller andet Brev, der kunde kaste Lys over Sagen?“

Uden mindste Tøven svarede hun: „Ikke det jeg ved.“ Hun saa med det samme hen paa sin Kusine, der øjensynlig sendte hende et opmuntrende Blik, thi hun tilføjede hurtig: „Jeg tror, at jeg kan gaa endnu videre og svare et bestemt Nej. Min Onkel havde den mest ube-

grænsede Tillid til mig, og vilde sikkert have ladet mig vide, hvis noget saadant var hændet ham."

Da hun blev adspurgt om Hannah, udtalte hun sig i de mest rosende Udtryk. Hun vidste intet om Aarsagen til hendes mærkværdige Forsvinden og kunde ikke tænke sig, hvorledes hun kunde staa i Forbindelse med Mordet. Hun kunde heller ikke sige, om Hannah havde haft nogen Kæreste; i alt Fald havde Ingen besøgt hende under et saadant Paaskud. Da hun sluttelig blev spurgt om, naar hun sidste Gang havde set Revolveren, svarede hun, at hun ikke havde set den, siden den Dag den blev købt, eftersom det var Eleanore og ikke hende, der havde Opsynet med Onkelens Værelse.

Ved dennne sidste Ytring bemærkede jeg, at Eleanore sendte hende et forvirret og spørgende Blik.

Nu rejste en af de Edsvorne sig og spurgte:

„Havde Deres Onkel gjort noget Testamente, Frøken Leavenworth?"

Det gav et Sæt i alle de Tilstedeværende, og selv Frøken Mary kunde ikke undertrykke en let Rødmen af krænket Stolthed. Men hendes Svar lød bestemt og uden Spor af Harme:

„Ja, han havde."

„Mere end et?"

„Jeg har aldrig hørt Tale om mere end et."

„Kender De Indholdet af dette Testamente?"

„Ja. Han gjorde aldrig nogen Hemmelighed deraf."

Den Edsvorne tog sin Lorgnet paa og betragtede hende nøje. For ham var hendes Skønhed og Elegance uden Betydning. „Maaske De saa kan sige mig, hvem der vilde have størst Fordel af hans Død?"

Den Brutalitet, der laa i dette Spørgsmaal, var for tydelig til at kunne gaa ubemærket hen. Der var ikke én blandt de Tilstedeværende, som ikke misbilligende rynkede Panden. Men Mary Leavenworth saa stolt og rolig paa den Spørgende, idet hun svarede:

„Jeg ved i alt Fald, hvem der vilde tabe mest ved hans Død. Det var de to Børn, han tog til sig, da de stod fattige og hjælpeløse, de to unge Piger, som han skænkede al sin Kærlighed og Omhu — for dem er hans Død et

Tab, i Sammenligning med hvilket alt andet er ligegyldigt og betydningsløst.“

Det var et nobelt Svar paa en lav Insinuation, og den Edsvorne trak sig skamfuld tilbage. Men en af hans Kolleger, der hidtil ikke havde talt, rejste sig nu fra sin Plads og spurgte i en højtidelig Tone:

„Frøken Leavenworth, det menneskelige Sind modtager Indtryk, med eller mod sin Vilje. Har De, med eller uden Grund, haft nogen Mistanke om, hvem der kan have myrdet Deres Onkel?“

Det var et frygteligt Øjeblik. Især for mig — og saa for en anden. Vilde hendes Mod svigte hende? Vilde hendes Beslutning at skærme Kusinen holde Stand overfor hendes Pligt og Sandhedskærlighed? Jeg turde ikke haabe det.

Men Mary Leavenworth rejste sig og saa Dommeren og Juryen stift i Øjnene, mens hun rolig og bestemt svarede:

„Nej. Jeg nærer ingen Mistanke og har heller ingen Grund til at gøre det. Min Onkels Morder er mig aldeles ukendt.“

Det var, som om alle trak Vejret lettere, og Mary Leavenworth traadte nu til Siden, for at give Plads for Eleanore.

VIII

Et Indicie-Bevis.

Nu havde Spændingen naaet sit Højdepunkt. Nu skulde det Taageslø, der dækkede for den frygtelige Begivenhed, sønderrives, og jeg følte den største Lyst til at gaa min Vej og intet mere erfare. Ikke fordi jeg var bange for, at Eleanore skulde røbe sig. Den iskolde Ro, der prægede hendes Ansigt, var en tilstrækkelig Garanti mod Muligheden af en saadan Katastrofe. Men hvis hendes Kusines Mistanke nu ikke alene skyldtes Had, men positiv Viden, hvis hendes underskønne Ansigt kun var en Maske, og Eleanore Leavenworth virkelig var saaledes, som hen-

des Kusines Ord og hendes egen Opførsel syntes at tyde paa — hvorledes skulde jeg saa kunne sidde her og være Vidne til, at hun blev afsløret som en simpel Løgnerske og Forbryderske? Og dog — saa stærk er Uvishedens Tryllemagt, at skønt jeg saa mine egne Følelser genspejle sig i flere af de Tilstedeværendes Ansigter, var der Ingen, der gjorde Mine til at ville gaa sin Vej, aller mindst jeg.

Kronbetjenten, paa hvem, til Skade for Eleanore, Marys blonde Skønhed havde gjort et saa godt Indtryk, var den Eneste, som i dette Øjeblik ikke viste det ringeste Tegn til Sindsbevægelse. Han saa paa Vidnet med et Blik, der samtidig var ærbødigt og strængt, og begyndte:

„De har jo lige fra Deres Barndom været opdraget i Hr. Leavenworths Hjem, ikke sandt, Frøken?“

„Jo, fra mit tiende Aar,“ svarede hun.

Det var første Gang, jeg hørte hendes Stemme, og det overraskede mig, at den samtidig lignede og ikke lignede hendes Kusines. Det var det samme Tonefald, men den savnede den andens Modulations-Evne.

„Og De har siden den Tid været betragtet som Barn i Huset?“

„Ja, ganske som hans Datter. En Fader havde ikke kunnet gøre mere for os.“

„De og Frøken Mary Leavenworth er jo Kusiner, ikke sandt? Naar kom hun i Huset?“

„Paa samme Tid som jeg. Vore respektive Forældre var Ofre for den samme Ulykke, og havde vor Onkel ikke taget sig af os, vilde vi have staaet ene og forladte i Verden. Men i sin Hjærtensgodhed adopterede han os og skænkede os det, vi begge havde mistet — en Fader og et Hjem.“

„De siger, at han var som en Fader baade for Dem og Deres Kusine, og at han adopterede Dem. Mener De dermed, at han ikke blot i Øjeblikket omgav Dem med al mulig Luxus, men ogsaa lod Dem forstaa, at De vilde nyde de samme Fordele efter hans Død; kort sagt, at han havde til Hensigt at efterlade Dem en Del af sin Formue?“

„Nej. Han gav mig strax fra Begyndelsen at forstaa, at han vilde testamentere sin Formue til min Kusine.“

„Men Deres Kusine var da ikke nærmere beslægtet med ham end De. Gav han Dem aldrig nogen Grund for denne tilsyneladende Partiskhed?“

„Nej, han ønskede det, og det var nok.“

Hendes Svar havde indtil nu været saa oprigtige og ligefremme, at den Tvivl, der fra Begyndelsen havde klæbet ved hendes Person, begyndte at vige for en voxende Følelse af Tillid. Og ved hendes sidste Ord følte ikke blot Juryen, men ogsaa jeg, der havde saa meget mere Grund til at mistro hende, at vor Mistro maatte forsvinde overfor en saa fuldstændig Mangel paa et Motiv.

Kronbetjenten vedblev imidlertid: „Naar Deres Onkel gjorde saa meget for Dem, som De siger, saa maa De have holdt meget af ham?“

„Det gjorde jeg ogsaa,“ svarede hun resolut.

„Og hans Død var selvfølgelig et haardt Slag for Dem?“

„Ja, et meget haardt Slag.“

„Saa haardt, at De efter Sigende besvime, da De saa hans Lig?“

„Ja.“

„Og dog syntes De at være forberedt derpaa?“

„Forberedt?“

„Ja, Tyendet siger, at De var meget ophidset, da Deres Onkel ikke viste sig ved Frokostbordet.“

„Tyendet!“ Hendes Tunge syntes næsten at klæbe sig fast til Ganen. Hun kunde næppe tale.

„Og at De var meget bleg, da De kom tilbage fra hans Værelse?“

Begyndte hun at indse, at denne Mand, der kunde stille hende saadanne Spørgsmaal, maatte nære Tvivl eller maaske endog Mistanke overfor hende? Jeg havde ikke set hende saa bevæget siden hint mindeværdige Øjeblik oppe paa hendes Værelse. Men nærede hun nogen Mistro til Kronbetjenten, røbede hun den i alt Fald ikke længe. Hun gjorde Vold paa sig selv og svarede rolig:

„Det var da ikke saa mærkeligt. Min Onkel var en meget akkurat Mand, og den mindste Uregelmæssighed i hans Vaner maatte forurolige os.“

„De var altsaa urolig?“

„Ja, til en vis Grad.“

„Hvem plejer at have Opsynet med Deres Onkels Værelser?“

„Det gør jeg.“

„Saa kender De uden Tvivl et Natbord med en Skuffe, der staar i hans Sovekammer?“

„Selvfølgelig.“

„Hvor længe er det siden, De sidst var i denne Skuffe?“

„Det var i Gaar,“ svarede hun skælvende.

„Paa hvilken Tid?“

„Ved Middagstid, saa vidt jeg husker.“

„Laa Revolveren den Gang paa sin sædvanlige Plads?“

„Det antager jeg — jeg lagde ikke Mærke til det.“

„Drejede De Nøglen om, da De lukkede Skuffen?“

„Ja.“

„Tog De den af?“

„Nej.“

„Frøken Leavenworth, den omtalte Revolver ligger her paa Bordet foran Dem. Vil De ikke tage den i Øjesyn?“ Han tog Vaabnet og rakte hende det.

Hvis det havde været hans Hensigt at skræmme hende ved denne pludselige Anmodning, lykkedes det ham fuldstændig. Ved det første Syn af Mordvaabnet foer hun tilbage og kunde ikke undertrykke et lille Skrig.

„Nej, nej!“ stønnede hun og strakte afværgende Hænderne frem.

„Jeg maa indstændig bede Dem se paa den, Frøken Leavenworth,“ vedblev Kronbetjenten. „Da vi for et Øjeblik siden fandt den, var alle Løbene ladte.“

Øjeblikkelig forsvandt det forskrækkede Udtryk i hendes Ansigt. „Ja, men saa . . .“ Hun fuldførte ikke Sætningen, men rakte Haanden ud efter Revolveren.

Kronbetjenten, der stadig saa paa hende, vedblev: „Den har imidlertid været benyttet for ganske nylig. Den, der rensede Løbet, glemte Cylinderen, Frøken Leavenworth.“

Hun udstødte ikke et nyt Skrig, men et haabløst, hjælpeløst Udtryk viste sig i hendes Ansigt, og hun syntes næsten segnefærdig. Men Reaktionen kom som et Lyn, og hun løftede Hovedet med en Stolthed, jeg aldrig har set Mage til, idet hun udbrød:

„Naa ja — og hvad saa?“

Kronbetjenten lagde Revolveren fra sig. Alle saa paa hverandre, og Ingen syntes at have Lyst til at gaa videre. Jeg hørte et dybt Suk bagved mig, og da jeg vendte mig om, saa jeg Mary Leavenworth stirre forvirret paa sin Kusine. Begyndte hun at forstaa, at der var andre end hun selv, der fandt hendes Kusine „mærkelig“?

Endelig tog Kronbetjenten Mod til sig og fortsatte:

„De spørger mig om, hvilken Slutning jeg drager af det, jeg før sagde, Frøken Leavenworth? Dertil skal jeg svare Dem, at ingen Indbrudstyv eller lejet Snigmorder vilde have benyttet denne Revolver i morderisk Hensigt og bagefter gjort sig den Ulejlighed at rense den, lade den paany og lægge den tilbage i den Skuffe, hvor han havde taget den.“

Hun svarede ikke noget herpaa, men jeg saa, at Hr. Gryce skrev noget op, idet han betydningsfuldt nikkede med Hovedet.

„Heller ikke,“ vedblev Kronbetjenten i en endnu alvorligere Tone, „vilde det have været muligt for nogen, der ikke var vant til at gaa ud og ind i Hr. Leavenworths Værelser, at komme ind ad hans Dør saa sent paa Aftenen, tage Revolveren frem fra dens Gemmested, gaa gennem hans Værelse og komme ham saa nær, som det var nødvendigt, uden at han maatte dreje Hovedet. Og det kan han i Følge Lægens Udsagn ikke have gjort.“

Dette var en frygtelig Insinuation, og vi ventede alle at se Frk. Eleanore gyse tilbage for den. Men istedetfor var det hendes Kusine, der følte sig saaret. Mary rejste sig harmfuld fra sin Plads og vilde just til at tale, da Eleanore gav hende et Vink om at være taalmodig, hvorpaa hun selv svarede i en kold og behersket Tone: „De kan dog ikke være saa aldeles sikker paa, at det er gaaet saadan til. Hvis min Onkel selv af en eller anden Aarsag havde affyret et Skud af Revolveren — lad os sige i Gaar — hvad der dog er muligt, om end ikke videre sandsynligt, vilde De have gjort de samme Iagttagelser og være kommen til det samme Resultat.“

„Frøken Leavenworth,“ vedblev Kronbetjenten, „Kuglen er bleven taget ud af Deres Onkels Hoved, og den ligner aldeles dem, der findes i hans Natbørd og passer nøjagtig til denne Revolver.“

Eleanore bøjede Hovedet og saa yderst nedslaaet ud. Da Kronbetjenten bemærkede dette, vedblev han i en endnu alvorligere Tone:

„Frøken Leavenworth, jeg har endnu nogle Spørgsmaal at gøre Dem med Hensyn til Aftenen i Gaar. Hvor tilbragte De den?“

„Alene, paa mit Værelse.“

„Var De i Aftenens Løb sammen med Deres Onkel eller Deres Kusine?“

„Nej. Jeg saa ikke et Menneske, efter at vi havde rejst os fra Middagsbordet . . . med Undtagelse af Thomas,“ tilføjede hun efter et Øjeblik Pavse.

„Og hvordan kom De til at se ham?“

„Han bragte mig et Visitkort fra en Herre, som kom for at besøge os.“

„Hvad hed denne Herre, om jeg maa spørge?“

„Paa Visitkortet stod der Le Roy Robbins.“

Denne Omstændighed syntes ret betydningsløs, men jeg kom til at mindes den, fordi det pludselig gav et Sæt i min Naboerske.

„Frøken Leavenworth, plejer De at lade Deres Dør staa aaben, naar De opholder Dem paa Deres Værelse?“

„Nej, det plejer jeg ikke.“

„Hvorfor lod De den saa staa aaben i Aftes?“

„Jeg havde det med Varme.“

„Ikke af nogen anden Grund?“

„Nej.“

„Naar lukkede De den?“

„Da jeg gik til Sengs.“

„Var det før eller efter Tjenestefolkene gik til Ro?“

„Det var efter.“

„Hørte De, da Hr. Harwell forlod Biblioteket og gik op paa sit Værelse?“

„Ja.“

„Hvor længe stod Deres Dør aaben derefter?“

„Den . . . den . . . nogle Minuter . . . jeg husker det ikke saa nøje,“ fremstammede hun.

„Var det mere end ti Minuter?“

„Ja.“

„Mere end tyve?“

„Det kan godt være.“ Hun var bleven ganske bleg og rystede over hele Legemet.

„Frøken Leavenworth, det er bleven konstateret, at Deres Onkel blev myrdet, kort efter at Hr. Harwell var gaaet fra ham. Hvis derfor Deres Dør har staaet aaben, maa De have hørt, at nogen gik ind til ham, og at der blev affyret et Skud. Hørte De ikke det?“

„Jeg hørte ikke noget Skud.“

„Ja, undskyld min Paatrængenhed, Frøken Leavenworth, men hørte De virkelig slet ikke noget?“

„Jeg hørte en Dør blive lukket i.“

„Hvad var det for en Dør?“

„Døren til Biblioteket.“

„Naar var det?“

„Det ved jeg ikke.“ Hun knugede krampagtig sine Hænder. „Jeg kan ikke sige det. Hvorfor gør De mig saa mange Spørgsmaal?“

Jeg sprang op, thi hun vaklede og var lige ved at falde. Men inden jeg var naaet hen til hende, havde hun taget sig sammen og genvundet sin Fatning. „Undskyld,“ sagde hun, „jeg er ikke ganske mig selv i Dag. Hvad var det, De spurgte om?“

„Jeg spurgte,“ svarede Kronbetjenten, „naar det var, De hørte Døren til Biblioteket blive lukket?“

„Jeg kan ikke bestemt angive Tiden, men det var efter at Hr. Harwell var kommen op, og inden jeg lukkede min egen Dør.“

„Og De hørte ikke noget Skud?“

„Nej.“

„Frøken Leavenworth, det er bleven os fortalt, at Deres Kammerpige Hannah sent i Aftes gik ned til Dem for at faa noget Medicin. Var hun hos Dem?“

„Nej.“

„Naar fik De Nys om hendes mærkværdige Forsvinden i Nat?“

„I Morges, lige før Frokost. Molly mødte mig i Forstuen og spurgte mig, hvor Hannah var henne. Jeg syntes, det var et underligt Spørgsmaal, og gav mig derfor til at udspørge hende. Men da vi havde talt et Øjeblik sammen, stod det klart for os, at Pigen var borte.“

„Hvad tænkte De, da De hørte om hendes Flugt?“

„Jeg vidste egentlig ikke, hvad jeg skulde tænke.“

„Faldt det Dem ikke ind, at hendes Forsvinden kunde staa i Forbindelse med Mordet paa Deres Onkel?“

„Den Gang vidste jeg ikke noget om Mordet.“

„Men senere, da De fik det at vide?“

„Ja, det kan godt være, at den Tanke faldt mig ind, at hun maaske vidste noget derom — men noget bestemt kan jeg ikke sige.“

„Kender De noget til Hannahs tidligere Liv?“

„Ikke mere end det, min Kusine har fortalt.“

„Ved De, hvorfor hun var saa bedrøvet om Næsterne?“

„Nej. Hun har aldrig betroet sig til mig.“

„Saa kan De vel heller ikke sige os, hvor hun antagelig er rejst hen herfra?“

„Nej, hvordan skulde jeg kunne vide det?“

„Frøken Leavenworth, vi er nødt til at gøre Dem et Spørgsmaal endnu. Vi har hørt, at det var Dem, som gav Ordre til, at Deres Onkels Lig skulde flyttes fra det Sted, hvor man havde fundet det, og ind i et andet Værelse. Ved De da ikke, at en saadan Flytning ikke maa finde Sted, før de paagældende Avtoriteter har givet deres Samtykke?“

„I dette Tilfælde spurgte jeg kun mine Følelser til Raads, ikke min Forstand.“

„Saa var det vel ogsaa Deres Følelser, som bød Dem blive staende ved Skrivebordet i Stedet for at følge med ind i Soveværelset og se til, hvor Liget blev anbragt? Eller maaske var De i det Øjeblik altfor optaget af det Papir, De tog fra Skrivebordet, til at kunne tænke paa noget andet?“

„Papir?“ spurgte hun og løftede resolut Hovedet.

„Hvem har sagt, at jeg tog noget Papir fra Bordet? Det ved jeg ikke noget om.“

„Et Vidne har beediget, at han har set Dem staa bøjet over Bordet, hvor der laa en Mængde Papirer, og et andet Vidne har set Dem putte et Stykke Papir i Lommen, da hun et Øjeblik efter mødte Dem ude i Forstuen. Slutningen heraf er let at drage, Frøken Leavenworth.“

Det var unægtelig et stærkt Angreb, og vi ventede at

se hende ganske falde sammen, men ikke den ringeste Sindsbevægelse var at spore.

„Det er Dem selv, der har draget den Slutning, Hr. Kronbetjent, og det tilkommer derfor Dem at bevise dens Rigtighed.“

Uendelig stolt og selvbevidst lød dette Svar; det undrede os derfor ikke, at Kronbetjenten saa en lille Smule betuttet ud. Men han fattede sig hurtig og spurgte videre:

„Frøken Leavenworth, jeg maa endnu en Gang spørge Dem, om De tog noget fra Bordet eller ikke?“

Hun lagde Armene over Kors. „Jeg nægter at besvare det Spørgsmaal,“ ytrede hun rolig.

„Ja undskyld, Frøken, men det er nødvendigt, at De svarer.“

„Hvis noget mistænkeligt Papir skulde blive fundet hos mig, er det tidsnok for mig at forklare, hvordan jeg er kommen i Besiddelse deraf.“

Hendes Trods syntes ganske at forbløffe Kronbetjenten. „Indser De ikke, hvad man vil slutte af denne Nægtelse?“

„Jo,“ svarede hun og sænkede Hovedet.

„Og alligevel fastholder De den?“

Hun værdigede ham ikke et Svar, og Kronbetjenten vilde ikke gaa nærmere ind paa Sagen.

Det stod nu klart for alle, at Eleanore Leavenworth ikke blot var paa sin Post, men at hun tilfulde indsaa sin Stilling og var rede til at forsvare den. Selv hendes Kusine, som hidtil havde bevaret en Slags Ligevægt, røbede nu en stærk, ubetvingelig Ophidselse. Der var jo Forskel paa selv at fremsætte en Anklage og saa at læse den i alle de Tilstedeværendes Ansigter. Kronbetjenten rettede nu sit Angreb paa et andet Punkt.

„Frk. Leavenworth,“ sagde han, „De har jo altid haft fri Adgang til Deres Onkels Værelser, ikke sandt?“

„Jo.“

„De kunde vel tilmed gaa ind til ham sent paa Aftenen og stille Dem ved hans Side, uden at han af den Grund lod sig forstyrre i sit Arbejde?“

„Ja, det kunde jeg vel,“ svarede hun og knugede krampagtig sine Hænder.

„Nøglen til Biblioteket er borte, Frøken Leavenworth.“

Hun svarede ikke.

„Det er bleven konstateret, at De, kort før Mordet blev opdaget, har været alene oppe ved Døren til Biblioteket. Vil De sige os, om Nøglen den Gang sad i Laasen?“

„Nej, den gjorde ikke.“

„Er De vis paa det?“

„Ja.“

„Var der noget ejendommeligt ved denne Nøgles Størrelse eller Udseende?“

„Den var en lille Smule forskellig fra de andre.“

„I hvilken Henseende?“

„Grebet var knækket.“

„Hører De, mine herrer, Nøglegrebet var knækket,“ ytrede Kronbetjenten, henvendt til Juryen. „Og De, Frøken Leavenworth, vilde altsaa kunne kende denne Nøgle igen, hvis De saa den.“

Hun saa forskrækket paa ham, som om hun ventede at se Nøglen i hans Haand; men da dette ikke var Tilfældet, fattede hun atter Mod og svarede ganske rolig:

„Ja, det tænker jeg nok, at jeg kunde.“

„Meget vel,“ svarede han med en affærdigende Haandbevægelse. „Ja, nu er vi færdige for i Dag, mine herrer Edsворne. De har hørt alle Husets Medlemmer afgive deres Forklaring og . . .“ men nu rejste Hr. Gryce sig og berørte hans Arm. „Et Øjeblik!“ ytrede han og bøjede sig ned for at hviske Kronbetjenten noget i Øret. Derefter trak han sig tilbage og blev staaende med den højre Haand i Brystlommen og Øjnene fæstede paa Lysekronen.

Jeg vovede næppe at trække Vejret. Havde han fortalt Kronbetjenten, hvad han saa uventet havde hørt i Forværelset ovenpaa? Men et Blik paa Kronbetjentens Ansigt overbeviste mig om, at det ikke havde været Tilfældet. Han saa kun træt ud, og maaske en Smule ærgerlig.

„Frøken Leavenworth,“ sagde han og henvendte sig paa ny til hende, „De sagde før, at De ikke var oppe hos Deres Onkel i Aftes. Fastholder De denne Udtalelse?“

„Ja.“

Han saa hen paa Hr. Gryce, der nu af sin Brystlomme fremtog et mærkelig snavset Lommetørklæde . . . „Saa er det virkelig mærkværdigt,“ ytrede han, „at Deres Lommetørklæde, som denne Herre holder i sin Haand, blev fundet deroppe i Morges.“

Eleanore udstødte et Skrig, men medens Marys Ansigt fik et Udtryk af den dybeste Fortvivlelse, fattede hendes Kusine sig hurtig og svarede koldblodig: „Jeg kan ikke indse, at det er saa mærkværdigt. Jeg var oppe paa hans Værelse tidlig i Morges.“

„Og der glemte De det saa?“

Hun blev rød i Ansigtet og svarede ikke.

„Saa snavset som det er?“

„Jeg ved ikke af, at det er snavset. Lad mig se.“

„Om et Øjeblik. Vi vil først gærne vide, hvordan det er kommen til at ligge i Deres Onkels Værelse?“

„Det kan være sket paa saa mange Maader. Jeg kan have glemt det for flere Dage siden. Som De ved, kom jeg jo hyppig i hans Værelser. Men lad mig først se, om det ogsaa er mit Lommetørklæde.“ Hun rakte Haanden ud efter det.

„Det formoder jeg, eftersom Deres Navnetræk staar broderet i Hjørnet,“ svarede han, idet Hr. Gryce levede hende Lommetørklædet.

„Men hvad er det for Pletter?“ udbrød hun forskrækket. „De ser jo ud som — —“

„De ser ud, som det de er,“ svarede Kronbetjenten. „Hvis De nogen Sinde har gjort en Revolver ren, saa maa De kende den Slags Pletter, Frøken Leavenworth.“

Hun lod Lommetørklædet falde og stod og stirrede paa det, da det laa foran hende paa Gulvet. „Jeg kender ikke noget til alt dette, mine Herrer,“ sagde hun. „Det er mit Lommetørklæde, men . . .“ Af en eller anden Grund fuldførte hun ikke Sætningen, men gentog: „Jeg kender virkelig ikke noget til den Sag.“ Hermed var hendes Vidneudsagn til Ende.

Nu blev Kokkepigen Kate kaldt frem paany, og Kronbetjenten spurgte hende, naar hun sidst havde vasket Lommetørklædet.

„Det Lommetørklæde her? Jo, det var en Gang i denne Uge,“ fremstammede hun og sendte Frøken Eleanore et undskyldende Blik.

„Husker De, hvilken Dag det var?“

„Aa, bare jeg havde glemt det, Frøken Eleanore, men det har jeg ikke. Det er det eneste Lommetørklæde af

den Slags, som findes i Huset. Jeg vaskede det i For-
gaars.“

„Og naar strøg De det?“

„I Gaar Morges.“ Ordene syntes næsten at kvæle
hende.

„Og naar lagde De det ind paa Frøkenens Værelse?“

Kokkepigen skjulte Ansigtet i sit Forklæde. „I Gaar
Eftermiddags sammen med det øvrige Tøj. Jeg kan ikke
gøre for det, Frøken,“ hulkede hun, „for det er jo sandt.“

Eleanore Leavenworth rynkede Panden. Kokkepigen
Udsagn havde angrebet hende stærkt.

Og da Kronbetjenten nu spurgte hende, om hun havde
noget at tilføje, rystede hun paa Hovedet og faldt besvi-
met tilbage i sin Stol.

Jeg lagde nu Mærke til, at Mary ikke ilede hen til
sin Kusine, men overlod det til Molly og Kate at faa
hende bragt til sig selv igen. Efter faa Minuters Forløb
var hun saa vidt restitueret, at hun kunde føres ud af
Stuen, og jeg bemærkede da, at en høj, slank Mand fulgte
efter dem.

Nu indtraadte der en Pavse, der dog snart afbrødes
ved, at en af de Edsvorne rejste sig og foreslog at slutte
Forhørerne for den Dag. Dette syntes at stemme overens
med Kronbetjentens Ønske, thi han udsatte Forhandlingerne
til Kl. 3 den følgende Dag, og haabede, at alle de Ed-
svorne da vilde give Møde.

Et almindeligt Opbrud fandt Sted, og faa Minuter
efter var der ikke andre i Værelset end Frk. Mary Lea-
venworth, Hr. Gryce og jeg.

IX

En Opdagelse.

Da Frk. Leavenworth bemærkede, at hun var alene
med os to Herrer, trak hun sig tilbage til et Hjørne af
Værelset, og jeg gik hen til Hr. Gryce.

„Hvor kunde De dog nænne det?“ spurgte jeg. „Var

hun ikke tilstrækkelig kompromitteret i Forvejen, uden at De behøvede at komme stikkende med det fordømte Lømmetørklæde? Trods Pletterne er det dog ikke noget Bevis paa, at hun har haft noget med Mordet at gøre."

"Hr. Raymond," svarede han, "jeg har som Politimand og Opdager faaet Ordre til at tage mig af denne Sag, og det agter jeg ogsaa at gøre."

"Bevares," svarede jeg hurtig. "Jeg er den sidste, der vilde have, at De skulde svigte Deres Pligt. Men De tror dog vel ikke, at denne unge, sarte Kvinde kan have Andel i en saa uhyggelig og unaturlig Forbrydelse som denne. En anden Kvindes blotte Mistanke burde vel ikke . . ."

"Undskyld, jeg afbryder Dem, Hr. Raymond, men jeg synes, De skulde tage Dem noget vigtigere for end at passiare med mig. Den „anden Kvinde“, som De behager at titulere New Yorks erklærede Skønhed, sidder der henne, opløst i Graad. De skulde gaa hen og trøste hende."

Jeg saa forbavset paa ham, men da jeg mærkede, at det var hans Alvor, gik jeg hen til Mary Leavenworth og satte mig ved Siden af hende.

"Frøken Leavenworth," sagde jeg „det kan maaske synes Dem paatrængende, at jeg som en Fremmed vil søge at trøste Dem, men jeg beder Dem betænke, at et Indiciebevis ikke altid er absolut paalideligt."

Hun foer sammen, som om hun var bleven revet bort fra Randen af en Afgrund.

"Nej, De har Ret, Indiciebeviser er ikke altid paalidelige, men det ved Eleanore ikke. Hun er saa ivrig, hun ser ikke mere end en Ting ad Gangen. Hun er falden i en Snare og —" her klyngede hun sig heftig til min Arm — „sig mig, tror De, der er Fare paa Færde? Vil man . . ." Hun kunde ikke fortsætte.

"Hvad mener De, Frk. Leavenworth?" hviskede jeg, med et advarende Blik hen mod Hr. Gryce.

Hendes Øjne fulgte mine som et Lyn, og hun skiftede strax Holdning.

"Deres Kusine er muligvis noget heftig," vedblev jeg, som om intet var hændt, „men jeg forstaar ikke, hvad De mener med, at hun er falden i en Snare?"

"Jeg mener," svarede hun i en bestemt Tone, „at

hun bevidst eller ubevidst har besvaret Spørgsmaalene herinde paa en Maade, at alle maa tro, at hun ved mere om den sorgelige Begivenhed, end hun bør. Det ser ud, som der var noget, hun vilde skjule, men det er ikke Tilfældet. Det er jeg vis paa. Eleanore og jeg staar ikke særlig venskabelig overfor hinanden, men intet i Verden vil faa mig til at tro, at hun ved mere om Mordet end jeg. Kunde ikke En, ja, kunde ikke De sige hende, at hele hendes Optræden ikke kan andet end vække Mistanke? Og sig hende saa fra mig," tilføjede hun hviskende, „at Indiciebeviser, som De selv sagde, ikke altid er paalidelige.“

Jeg betragtede hende med den største Forbavselse. Hvor hun forstod at spille Komedie!

„De beder mig om at sige hende det," ytrede jeg. „Var det ikke bedre, om De selv talte med hende?“

„Eleanore og jeg betror os saa godt som aldrig til hinanden.“

Det troede jeg gjerne, og dog følte jeg mig ganske forvirret. Der var noget ubegribeligt i hele hendes Optræden, og da jeg ikke vidste, hvad jeg skulde svare, bemærkede jeg blot: „Det var kedeligt. Man burde sige hende, at den lige Vej altid er den bedste.“

Mary Leavenworth vedblev at græde. „Aa, hvorfor har dog denne skrækkelige Ulykke ramt mig? Jeg, der altid har været saa lykkelig! Ikke nok med, at min kære Onkel skulde ende paa en saa frygtelig Maade, men at hun — min egen Kusine — —“

Jeg berørte hendes Arm, og dette syntes atter at bringe hende til Besindelse. Hun tav og bed sig i Læben.

„Frøken Leavenworth," hviskede jeg, „lad os haabe det bedste. Jeg tror iøvrigt, at Deres Angst er ganske unødigt. Hvis intet nyt støder til, er der ingen Fare for Deres Kusine.“

Jeg sagde dette for at se, om hun havde nogen Grund til at frygte de kommende Forhør, og jeg opnaaede min Hensigt.

„Noget nyt? Hvad nyt skulde der kunne komme, naar hun er aldeles uskyldig?“

Pludselig syntes en Tanke at slaa ned i hende.

„Hr. Raymond,“ spurgte hun, „hvorfor stillede man mig ikke flere Spørgsmaal? Jeg kunde have bevidnet, at Eleanore i Aftes ikke var udenfor sit Værelse.“

„Kunde De det?“ — Det var mig umuligt at blive klog paa denne Kvinde.

„Ja; mit Værelse ligger nærmere Trappen end hendes; for at komme nedenunder var hun nødt til at gaa forbi min Dør, og det maatte jeg have hørt, ikke sandt?“

„Aa, det er da ikke absolut nødvendigt,“ svarede jeg mismodig. „Har De ikke andre Beviser?“

„Jeg vilde have sagt, hvad det skulde være,“ hviskede hun.

Jeg foer uvikaarlig tilbage. Ja — denne Kvinde vilde kunne lyve for at frelse sin Kusine, og hun havde allerede løjet under Forhøret. Den Gang var jeg hende taknemlig derfor, men nu gruede jeg for hende.

„Frøken Leavenworth,“ sagde jeg, „man har ikke Lov til at handle mod sin Samvittighed, end ikke for at frelse et Menneske, som man tilmed ikke holder særlig meget af.“

„Har man ikke?“ svarede hun. „Jeg mente forresten ikke noget ondt dermed, og De maa heller ikke tænke ondt om mig.“

„Nej, bevares,“ sagde jeg — og enhver vilde rimeligvis have sagt det samme i mit Sted.

I det samme gik Døren op, og en Mand traadte ind, i hvem jeg strax genkendte den Person, der for lidt siden var fulgt efter Frk. Eleanore.

„Maa jeg ulejlige Dem et Øjeblik, Hr. Gryce?“ spurgte han.

Hr. Gryce nikkede, men han forhastede sig ikke. Han gik langsomt hen i den anden Ende af Værelset, hvor han løftede Laaget paa et Blækhuis, som stod der, mulede nogle uforstaaelige Ord ned i det og lukkede det igen.

Pludselig fik jeg den taabelige Idé, at hvis jeg styrtede hen til Blækhuset og aabnede det, vilde jeg høre, hvad Hr. Gryce havde betroet det. Men jeg beherskede min dumme Lyst og nøjedes med at iagttage den ydmyge, ærbødige Mine, hvormed den underordnede afventede sin Foresattes Ankomst.

„Naa, hvad er det?“ spurgte Hr. Gryce, da han kom hen til ham.

Manden trak paa Skuldrene og førte sin Overordnede ud gennem den aabne Dør. Da de var komne ud i Forstuen, sank deres Stemmer ned til en sagte Hvisken, og da jeg kun kunde se dem paa Ryggen, henvendte jeg mig atter til Frøken Mary. Hun var bleg, men fattet.

„Kommer han fra Eleanore?“ spurgte hun.

„Det ved jeg ikke, men jeg er bange for det,“ svarede jeg. „Tror De, at Deres Kusine har noget i sit Eje, som hun gerne vilde skjule?“

„De tror altsaa, at hun har noget at skjule?“

„Det siger jeg ikke. Men der har været talt saa meget om et Papir — —.“

„Man vil aldrig finde hverken et Papir eller noget andet mistænkeligt hos Eleanore,“ afbrød hun mig. „Der findes iøvrigt ikke noget Papir, der er værd at skjule! Det maa jeg vel vide. Jeg var jo min Onkels Fortrolige.“

„Men kunde der ikke tænkes en Hemmelighed, som ikke De, men kun Deres Kusine . . .“

„Der var ingen Hemmeligheder mellem os, Hr. Raymond, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor man gør saa meget Væsen af alting. Min Onkel er rimeligvis bleven myrdet af En, der er kommen her for at stjæle. At der intet er bleven stjaalet beviser jo ikke, at en Tyv ikke har været her. Og den Omstændighed, at baade Vinduer og Døre var lukkede — er saa en irsk Tjeners Ord at stole paa i en saadan Sag? Jeg gør det i alt Fald ikke. Min Mening er, at Morderen tilhører en eller anden Bande, der lever af at gøre Indbrud. Og selv om De ikke kan dele min Anskuelse, saa prøv i det mindste paa at anse en saadan Forklaring for mulig — om ikke for Familiens Anseelses Skyld, saa for min!“

Nu kom Hr. Gryce hen til os. „Hr. Raymond, vil De være saa elskværdig at følge med et Øjeblik?“

„Hvad er der sket?“ spurgte jeg, da vi var komne ud i Forstuen.

„Vi agter at drage Dem ind i vor Fortrolighed,“ svarede Hr. Gryce. „Maa jeg forestille — Hr. Raymond, Hr. Fobbs. — Ja, Hr. Fobbs, tør jeg saa bede Dem fortælle Hr. Raymond, hvad De lige har meddelt mig.“

„Med Fornøjelse. Efter at Hr. Gryce havde givet mig Ordre til at følge efter Frk. Eleanore Leavenworth og se, hvad hun foretog sig, fulgte jeg efter hende og Tjenestepigerne op ad Trappen til hendes eget Værelse. Da vi var komne derop . . .“

„Hvor op?“ afbrød Gryce ham.

„Til hendes Værelse.“

„Hvor ligger det?“

„Lige ved Trappen.“

„Det er ikke hendes Værelse. Men bliv bare ved.“

„Ikke hendes Værelse? Saa var det altsaa for Ildens Skyld, hun gik derind!“ udbød Hr. Fobbs og slog sig paa Knæet.

„Ildens?“

„Ja, undskyld — jeg kom til at foregribe Begivenhedernes Gang. Hun syntes næppe at lægge Mærke til mig, skøndt jeg gik lige bag ved hende. Først da hun kom til Døren til sit Værelse — der altsaa ikke var hendes Værelse — fik hun Øje paa mig. Da jeg ikke saa nogen anden Udvej til at passe paa hende end gaa med ind i Værelset, gjorde jeg det og tog diskret Plads i en Krog. Hun sendte mig et lynende Øjekast og begyndte at gaa rastløs frem og tilbage i Værelset. Pludselig blev hun staaende midt i Stuen og udbød: „Aa, skaf mig et Glas Vand — jeg faar ondt — skynd Dem — paa Bordet derhenne i Hjørnet.“ For at komme derhen maatte jeg imidlertid gaa bag et stort Toiletspejl, der næsten naaede fra Gulv til Loft, og jeg tøvede derfor med at efterkomme hendes Ønske. Men hun vendte sig om og saa paa mig med et saa bønfoldende Blik, at sikkert ogsaa De, mine Herrer, havde gjort hende den lille Tjeneste.“

„Ja, det er godt, gaa kun videre!“ udbød Hr. Gryce utaalmodig.

„Jeg tabte hende saaledes af Syne et Øjeblik, men det var ogsaa tilstrækkeligt for hende, thi da jeg kom hen til hende med Glasset, laa hun paa Knæ foran Kaminen og famlede ved sit Kjoleliv paa en Maade, som bragte mig paa den Tanke, at hun dør skjulte noget, hun gjerne vilde af med.

Jeg holdt skarpt Øje med hende, da jeg rakte hende Vandet; men hun blev ved at stirre ind i Flammerne

uden at tage Notits af mig. Da hun havde nippet lidt til Glasset, gav hun mig det tilbage og holdt derpaa sine Hænder over Ilden. „Det er koldt, jeg fryser,“ hviskede hun, og jeg tror det gjerne, thi hun rystede over hele Legemet. Paa Ildstedet laa kun nogle faa halvt udslukte Gløder, og da jeg atter saa hende føre Haanden op til Kjolelivet, blev jeg mistænksom, gik et Skridt nærmere og kiggede hende over Skuldrene. Jeg saa da, at hun kastede noget paa Ilden, og hørte en klirrende Lyd. I det samme tog hun Kulkassen, der stod ved Siden, og hældte hele dens Indhold ned over de halvslukte Gløder. „Jeg maa have Varmel!“ udbrød hun, „Varmel!“ — „Paa den Maade faar De det næppe til at brænde,“ svarede jeg og pillede omhyggelig Kulstykkerne ud med Hænderne, det ene efter det andet, og lagde dem tilbage i Kassen, indtil . . .“

„Indtil hvad?“ spurgte jeg, da jeg saa Hr. Fobbs og Hr. Gryce vexle et hastigt Blik.

„Indtil jeg fandt denne her,“ svarede Hr. Fobbs, idet han aabnede sin store Haand og viste mig en Nøgle med knækket Greb.

X

Hr. Gryce faar en ny Idé.

Denne Opdagelse var et frygteligt Slag for mig. Det var altsaa sandt. Den smukke, elskværdige Eleanore var — jeg kunde ikke fuldende Sætningen, ikke en Gang i mit stille Sind.

„De ser saa forbavset ud,“ sagde Hr. Gryce og betragtede opmærksomt Nøglen. „Det er jeg nu ikke. En Kvinde rødmer ikke, lyver ikke og besvimer ikke, naar hun ingen Grund har dertil.“

„En Kvinde, der kunde begaa en saadan Forbrydelse, vilde være den sidste til at rødme og besvime,“ svarede jeg. „Lad mig en Gang se Nøglen.“

Han rakte mig den villig. „Det er netop den, vi søger,“ ytrede han. „Det er der ingen Tvivl om.“

Jeg gav ham Nøglen tilbage. „Hvis hun paastaar, hun er uskyldig, saa tror jeg hende alligevel,“ bemærkede jeg.

Han stirrede forbavset paa mig og gav sig til at le. „De har en stærk Tro paa Kvinderne, Hr. Raymond. Blot den ikke maa blive beskæmmet.“

Jeg havde intet at svare hertil, og der opstod en lille Pavse, som først blev brudt af Hr. Gryce. „Nu er der kun en Ting tilbage. De, Hr. Fobbs, maa bede Frk. Leavenworth om at komme herved. Men gør hende ikke urolig. Vi venter paa hende i Dagligstuen.“

Da Hr. Fobbs var gaaet, vilde jeg vende tilbage til Frøken Mary, men Hr. Gryce standsede mig.

„Kom med og se Sagen til Ende,“ hviskede han; „Frk. Eleanore vil strax være her.“

Jeg tøvede et Øjeblik, men Udsigten til atter at faa Frk. Eleanore at se var for fristende. Jeg bad Hr. Gryce vente et Øjeblik og gik ind for at undskylde mig hos Frk. Mary.

„Hvad er der i Vejen? Hvad er der sket?“ spurgte hun aandeløst.

„Ikke noget at ængstes for. Vær De ganske rolig!“ svarede jeg. Men mit Ansigtstudtryk forraadte mig.

„Der er sket noget!“ udbrød hun.

„Deres Kusine kommer ned.“

„Her ned?“ Det gav et Sæt i hende.

„Nej, ind i Dagligstuen.“

„Jeg forstaar ikke. Alting er saa skrækkeligt, og Ingen fortæller mig noget.“

„Frøken Leavenworth,“ sagde jeg i en beroligende Tone, „med Guds Hjælp bliver der heller ikke noget at fortælle. Skulde der hænde noget, skal jeg nok lade Dem det vide.“

Jeg gik nu atter ud til Hr. Gryce, og vi var næppe komne ind i Dagligstuen, før Eleanore viste sig i Døren.

Hun var blegere end for en Time siden, men holdt sig stadig rank og stolt.

„Jeg er bleven anmodet om at komme herved,“ sagde hun, henvendt til Hr. Gryce, „af en Mand, der synes at

staa i Deres Tjeneste. Hvis det er Tilfældet, vil jeg bede Dem strax sige mig, hvad De ønsker, thi jeg er ganske udmattet og trænger til Hvile.“

„Frk. Leavenworth,“ svarede Hr. Gryce og gned sine Hænder, „det gør mig ondt, men jeg vilde gerne vide . . .“

„Hvordan jeg er kommen til den Nøgle, som jeg lod falde ned i Asken. Den Mand saa det og har rimeligvis fortalt Dem det.“

„Ganske rigtigt, Frøken.“

„Saa maa jeg desværre beklage, at jeg ikke kan besvare det Spørgsmaal. Jeg kan kun sige Dem, at Manden har talt sandt, hvis han har sagt Dem, at jeg havde en Nøgle paa mig og forsøgte at skjule den i Kaminasken.“

„Ja, men . . .“

Hun var allerede gaaet tilbage til Døren.

„Jeg beder Dem meget undskyld, Hr. Gryce, men intet, absolut intet vil kunne røkke min Beslutning. Det vil derfor kun være spildt Ulejlighed for Dem at forsøge derpaa.“ Og med et hastigt, bønfoldende Blik i den Retning, hvor jeg stod, forlod hun Værelset.

Hr. Gryce stod et Øjeblik ganske forbavset og stirrede efter hende; saa bukkede han ærbødig og fulgte hende ud.

Jeg var næppe kommen mig af min Overraskelse, da Mary pludselig stod ved min Side, blussende rød i Ansigtet.

„Hvad er der sket?“ spurgte hun. „Hvad har Eleonore sagt?“

„Ingenting — desværre. Deres Kusine bevarer overfor visse Punkter en Tavshed, som er i høj Grad pinlig. Blot hun kunde indse, at hvis hun bliver ved med det, saa . . .“

„Hvad saa?“

„Saa maa hun finde sig i de Ubehageligheder, der følger med.“

Hun stod et Øjeblik og betragtede mig med et ængsteligt og tvivlende Blik. Derpaa sank hun ned i en Stol, skjulte Ansigtet i sine Hænder og stønnede:

„Hvorfor er vi dog sat her i Verden? Hvorfor døde vi ikke sammen med vore Forældre?“

„Bedste Frk. Leavenworth,“ sagde jeg „De har ingen Grund til at være saa fortvivlet. Det ser ganske vist

mørkt ud, men Mørket er ikke uigennemtrængeligt. Deres Kusine maa kunne tage imod Fornuft og erklære . . .“

Men hun var døv for mine Ord. Hun sprang op og udbrod fortvivlet:

„Dette her er jo til at blive gal over!“

Jeg saa paa hende med stigende Forundring og troede nu endelig at forstaa hende. Hun indsaa, at hun selv havde hjulpet os paa Spor og vakt vor Mistanke mod hendes Kusine.

Jeg forsøgte at berolige hende, men alle mine Anstrængelser var forgæves. Da jeg sluttelig indsaa, at jeg ikke kunde gøre noget for hende, vendte jeg mig om for at gaa.

„Det gør mig ondt, at jeg maa forlade Dem, uden at have kunnet trøste Dem,“ sagde jeg. „Men er der ikke Nogen, jeg kan sende til Dem, en Veninde eller en Slægtning? Det maa jo være trist for Dem at være alene her i Huset under disse Forhold.“

„Tror De virkelig, jeg vil blive her? Det vilde blive min Død. Ikke én Nat til under dette Tag!“ Og hun rystede over hele Legemet.

„Det behøver De heller ikke, Frøken Leavenworth, De kan gaa, hvorhen De vil,“ sagde pludselig en Stemme bagved os.

Jeg vendte mig om og fik Øje paa Hr. Gryce, der sad i en Lænestol henne ved Døren og smilede til os, som om han bad om Undskyldning for sin Paatrængenhed. Han havde aabenbart siddet der i nogen Tid.

Jeg ventede, at hun var bleven vred over at se ham der, men dette syntes ingenlunde at være Tilfældet. Hun trak mig lidt til Siden og hviskede: „Hr. Gryce er vist en meget dygtig Mand, mener De ikke?“

„Jo,“ svarede jeg forsigtigt, „hans Foresatte sætter megen Pris paa ham.“

Hun gik fra mig ligesaa hurtigt, som hun var kommen, og skyndte sig hen til Gryce.

„Jeg har hørt, at De er en meget dygtig Mand,“ sagde hun og saa bedende paa ham; „man siger, at De kan udfinde den rette Skyldige blandt en Snes Mistænkte, og at intet undgaar Deres skarpe Blik. Hvis det er Tilfældet, saa hav Medlidenhed med et Par forældreløse unge

Piger og brug Deres Dygtighed til at finde, hvem der har begaaet denne frygtelige Forbrydelse! Det vilde være dumt af mig at skjule, at min Kusine under Forhøret har givet Anledning til Mistanke. Men alligevel er jeg overbevist om, at hun er ligesaa uskyldig i denne Sag som jeg. Og De maa kunne finde den rette Skyldige. Den forsvundne Hannah maa vide noget derom. Faa hende opsporet, gør alt, hvad der staar i Deres Magt. Hele min Formue staar til Deres Disposition. Den, der finder Morderen, kan være sikker paa en stor Belønning.“

Hr. Gryce rejste sig langsomt. „Frøken Leavenworth,“ sagde han, og hans Stemme skælvede, „De behøvede ikke saa mange Ord for at anspore mig til at gøre mit Bedste i denne Sag. Baade min Stolthed og min Ærgerrighed byder mig at anspænde alle mine Evner. Men nu, da De har talt saa indtrængende til mig, saa tilstaar jeg gerne, at min Interesse for Sagen er voxet. Jeg skal gøre alt, hvad der staar i menneskelig Magt, og hvis jeg ikke inden en Maaned kommer til Dem for at hente min Belønning, saa er Ebenezer Gryce ikke den Mand, jeg hidtil har anset ham for at være.“

„Og Eleanore?“

„Lad os ikke nævne Navne,“ sagde han med en afværgende Haandbevægelse.

Nogle Minuter efter forlod jeg Huset sammen med Frk. Leavenworth, der havde ønsket, at jeg skulde ledsage hende til en Veninde, Fru Gilbert, hos hvem hun foreløbig vilde tage Ophold. Da vi kørte bort i den Vogn, som Hr. Gryce havde været saa elskværdig at besørge, lagde jeg Mærke til, at min Ledsagerske saa sig lidt angerfuld tilbage, som om hun følte Samvittighedsnag over, at hun saaledes lod sin Kusine i Stikken. Men dette Udtryk forsvandt hurtigt, og det forekom mig, at hun nu saa sig spejdende om til alle Sider af Frygt for at møde et eller andet bekendt Ansigt. Først da vi var drejede ned ad 37te Gade, syntes hun at aande lettere. Saa vendte den naturlige Farve i hendes Ansigt tilbage, og hun spurgte mig i en elskværdig Tone, om jeg kunde overlade hende en Blyant og et Stykke Papir. Heldigvis havde jeg begge Dele hos mig. Jeg rakte hende dem og betragtede hende lidt nysgærrig, mens hun skrev et

Par Linier, idet jeg undrede mig over, hvorfor hun havde valgt netop dette Sted og Tidspunkt til at skrive.

„Det er kun et Par Ord, jeg vil sende afsted,“ sagde hun og saa bekymret paa de næsten ulæselige Kragetæer. „Kan De ikke lade Vognen holde et Øjeblik, mens jeg skriver Adressen.“

Jeg gjorde, som hun bad om, og et Minut efter var det udrevne Blad af min Notesbog foldet sammen og forsynet med Frimærke og Adresse.

„Det er just ikke nogen elegant Epistel,“ bemærkede hun.

„Hvorfor ventede De saa ikke, til De kom til Deres Bestemmellessted? Saa kunde De jo have skrevet den i Ro og Mag.“

„Nej, Brevet haster og maa afsted snarest muligt. Aa, der en Brevkasse henne paa Hjørnet. Bed Kusken holde endnu en Gang.“

„Skal jeg ikke lægge Brevet i?“ spurgte jeg og rakte Haanden frem.

Men hun rystede paa Hovedet, aabnede hurtig Vogn-døren og hoppede ud. Ogsaa nu saa hun sig spejdende om til alle Sider, inden hun vovede at lægge Brevet i Kassen. Men da det var besørget, saa hun mere rolig og tilfreds ud end nogen Sinde før, og da vi tog Afsked udenfor hendes Venindes Hus, rakte hun mig Haanden med et fornøjet Smil og bad mig endelig besøge hende næste Dag for at fortælle, hvordan det gik med Undersøgelsen.

Hele den lange Aften tilbragte jeg med at gennemgaa de Oplysninger, der var fremkomne under Forhøret, og søgte at bringe dem i Overensstemmelse med den Teori, at Eleanore ikke var skyldig. Jeg tog et Stykke Papir og noterede de Omstændigheder, der talte imod hende:

1. Hendes spændte Forhold til Onkelen.
2. Kammerpigen Hannahs mystiske Forsvinden.
3. Hendes Kusines Anklage, som imidlertid kun Hr. Gryce og jeg havde hørt.
4. Hendes Udflugt med Hensyn til det snavsede Lommetørklæde, som var fundet der, hvor Mordet var begaaet.
5. Hendes Vægtring ved at udtale sig om det Papir, som

hun efter Sigende havde taget fra Onkelens Skrivebord, strax efter at Liget var bleven flyttet.

6. Den Omstændighed, at man havde fundet Nøglen til Biblioteket hos hende.

„Det er en sørgelig Liste,“ udbød jeg uvilkaarlig, da jeg læste den igennem, men begyndte strax at gøre følgende Notitser i Marginen.

- ad 1. Et spændt Forhold mellem Slægtninge er langtfrualmindeligt. Men at slige Forhold fører til Forbrydelser, hører til Sjældenhederne.
- ad 2. Hannahs Forsvinden kan forklares baade paa den ene og paa den anden Maade.
- ad 3. Ganske vist er Marys private Anklage mod Kusinen meget graverende, men paa den anden Side har hun i Forhøret erklæret, at hun ingen Anelse har om, hvem Morderen kan være. Unægtelig har hendes første Udtalelse det Fortrin, at den er fremkommen af egen Drift, men den blev rigtignok ogsaa yttret i Hidsighed uden Tanke for de mulige Følger og uden nøje Overvejelse af Ordene.
- ad 4. og 5. En uskyldig Person kan ofte af Angst og Skræk komme med Udtalelser, som synes at vidne imod Vedkommende.
- ad 6. Men Nøglen! Hvad kunde jeg sige om den? Intet. Med denne Nøgle i sit Eje og uden at ville forklare, hvordan hun var kommen til den, stod Eleanore Leavenworth unægtelig i et mistænkeligt Lys. Selv jeg, der gerne vilde tro paa hendes Uskyldighed, maatte indrømme det.

Da jeg var kommen til dette Punkt, stak jeg Papiret i Lommen og gav mig til at læse Aftennumret af „Express“. Lige strax faldt mine Øjne paa disse Overskrifter:

Et rædselsfuldt Mord.

Den bekendte Millionær Hr. Leavenworth funden død paa sit Værelse.

Intet Spor af Morderen.

Den frygtelige Forbrydelse begaaet med en Revolver. — Mærkelige Omstændigheder ved Mordet.

Gudskelov! Hendes Navn var ikke nævnt i Forbindelse med Mordet. Det var dog altid en Trøst. Men hvad vilde Morgendagen bringe? Jeg tænkte paa Hr. Gryces betydningsfulde Blik, da han rakte mig Nøglen, og jeg gøs.

„Hun maa være uskyldig! Det kan ikke være andet!“ gentog jeg for mig selv. Men hvilken Garanti havde jeg herfor? Kun hendes smukke Ansigt, intet andet. En Smule skamfuld lagde jeg Avisen fra mig og gik ned ad Trapperne i den Tanke at møde Telegrambudet, som jeg hvert Øjeblik ventede med et Telegram fra Hr. Veeley. Ved et lykkeligt Træf mødte jeg ham ogsaa og aabnede Telegrammet, ligesaa snart jeg havde faaet det. Det var fra Ejeren af det Hotel, hvor Hr. Veeley var taget ind, og lød saaledes:

Hr. Everett Raymond!

Hr. Veeley ligger syg paa mit Hotel. Har ikke vist ham Telegrammet, af Frygt for Følgerne. Skal gøre det saa snart som tilraadeligt.

Thomas Loworthy.

Tankefuld vendte jeg tilbage til mit Værelse. Hvorfor følte jeg denne pludselige Lettelse? Havde jeg ubevidst næret Frygt for min ældre Kollegas Hjemkomst? Hvem kendte saa godt som han Familien Leavenworths intime Forhold? Hvem kunde bedre end han føre os paa rette Spor? Var det muligt, at jeg, Everett Raymond, frygtede for at lære Sandheden at kende?

Nej, det skulde aldrig siges om mig! Jeg satte mig ned og tog mine Optegnelser frem, læste dem endnu en Gang igennem og skrev ved Punkt 6 Ordet „Mistænkeligt“ med store, tydelige Bogstaver. Se saa! Nu skulde Ingen komme og sige, at jeg lod mig forblinde af et smukt Ansigt.

Men da det var gjort, greb jeg mig alligevel i den Tanke: „Hvis hun paastaar, at hun er uskyldig, vil jeg tro hende.“ Saa stor er Sympatiens Magt.

XI

Der udloves en Belønning.

Morgenbladene indeholdt en mere detaljeret Beretning om Mordet end den, som Aftenbladene havde bragt. Med næsten feberagtig Hast gennemlæste jeg de forskellige Referater og søgte efter det, jeg mest af alt frygtede for at se, men det var der ikke. Hannah, hvis mærkværdige Forsvinden endnu ikke var opklaret, omtaltes som mulig Medskyldig i Mordet, selv om hun ikke personlig havde begaaet det. Men Eleanores Navn blev aldeles ikke nævnt i denne Forbindelse. „Times“ Referat endte paa følgende Maade:

„Detektiverne er paa Spor efter den forsvundne Kammerpige.“

Og i „Herald“ læstes følgende Bekendtgørelse:

„Afdøde Horatio Leavenworths Slægtninge udlover en stor Belønning til den, der kan give Oplysninger om en vis Hannah Chester, der siden 4. Marts Aften har været forsvundet fra Huset No — paa Femte Avenue. Bemeldte Pige var af irsk Herkomst, ca. 25 Aar gammel og kan kendes paa følgende Signalement: Høj og slank af Væxt. Haaret mørkebrunt med et rødtligt Skær. Frisk Teint. Fine og regelmæssige Ansigtstræk. Smaa Hænder, hvis Fingre viser Spor af megen Syning. Fødderne store og mere grove end Hænderne. Da man sidst saa hende, var hun iført en tærnet, brun og hvid Bomuldskjole, og det antages, at hun har kastet et gammelt, rødt og grønt Sjal over sig. Paa højre Haandled havde hun et Ar efter et større Brandsaar, og ved den venstre Tinding et Par Kopar.“

Denne Bekendtgørelse gav mine Tanker en ny Retning. Mærkeligt nok havde jeg ikke ofret Hannah mange Tanker, og nu saa det virkelig ud til, at hele Sagen beroede paa hendes Udsagn. At hun var personlig indviklet i Mordet, troede jeg dog ikke. I saa Fald vilde hun ved sin Flugt have taget alle sine Penge med sig, men en Undersøgelse af hendes Kuffert viste, at hun ikke havde gjort det. Der kunde tænkes den Mulighed, at hun havde overrasket Morderen, og at denne havde bort-

ført hende, for at hun ikke skulde sladre af Skole, men vilde hun i saa Fald ikke have udstødt et Skrig? Og faktisk havde ingen i Huset hørt noget saadant.

Hele Morgenen sad jeg og grublede over Sagen og kom endelig til de to Resultater: Hannah Chester maa findes, og Eleanore Leavenworth maa fortælle, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af Nøglen til Biblioteket.

Klokken to forlod jeg mit Kontor for at overvære Forhørets Fortsættelse, men jeg blev opholdt undervejs og naaede først Familien Leavenworths Hus, efter at Juryen havde afsagt sin Kendelse. Dette var en stor Skuffelse for mig, især da jeg derved ikke fik Lejlighed til at gense Frk. Eleanore, der havde trukket sig tilbage til sit Værelse, strax efter at Juryen var sendt hjem. Men Hr. Harwell var til Stede, og af ham fik jeg Juryens Kendelse at vide: „Dræbt ved et Revolverskud af en ubekendt Person.“

Dette Resultat var en stor Lettelse for mig. Jeg havde frygtet noget langt værre, men mindre behageligt var det mig, at Hr. Gryce og hans Underordnede havde forladt Huset, strax efter at Kendelsen var afsagt. Hr. Gryce var ikke den Mand, der opgav en Sag som denne, saa længe et eller andet vigtigt Punkt var uopklaret, og jeg maatte derfor gaa ud fra, at hans Forsvinden var vel overlagt. Jeg vilde netop begive mig hen til ham, for at faa at vide, hvad han havde i Sinde, da en pludselig Bevægelse i et Vindue i Huset ligeoverfor tildrog sig min Opmærksomhed. Da jeg saa nærmere til, opdagede jeg Hr. Fobbs, der kiggede ud bag Gardinet. Dette Syn forvissede mig om, at jeg ikke havde bedømt Hr. Gryce urigtig. Greben af den dybeste Medlidenhed med den stakels Kvinde, der saaledes var under stadig Bevogtning, gik jeg tilbage og skrev hende et Brev til, hvori jeg som Hr. Veeleys Stedfortræder tilbød hende min Assistance, hvis noget uforudset skulde indtræffe, og tilføjede, at hun altid kunde træffe mig hjemme mellem 6 og 8. Da dette var besørget, begav jeg mig hen til det Hus i 37te Gade, hvor jeg Dagen i Forvejen havde forladt Frk. Mary Leavenworth.

„Naa, jeg var saamænd begyndt at tro, at De rent

havde glemt mig!“ udbød hun, idet hun bød mig Haanden til Velkomst. „Hvad nyt hjemmefra?“

„Juryens Kendelse lyder paa Mord, begaaet af en ubekendt Person.“

Der gik et Udtryk af Lettelse over hendes Ansigt, da hun modtog denne Besked.

„Og nu er de borte allesammen, ikke sandt?“

„Ja, der er ingen i Huset undtagen de, der boer der.“

„Aa, saa behøver vi ikke at være urolige længere, vel?“

Jeg saa mig hurtig omkring.

„Nej, der er ingen, der kan høre os,“ udbød hun.

„Frøken Leavenworth, det er hverken min Hensigt at fornærme Dem eller forurolige Dem, men jeg mener, at det er Deres Pligt at vende tilbage til Deres Hjem endnu i Aften.“

„Hvorfor det?“ fremstammede hun. „Har jeg nogen særlig Grund til det? Ved De ikke, at jeg ikke kan taale at være i Hus sammen med Eleanore.“

„Nej, det ved jeg ikke, og kan heller ikke indlade mig paa at diskutere det Spørgsmaal. Men hun er Deres Kusine og er vant til at betragte Dem som sin Søster. Det er derfor Deres Pligt ikke at forlade hende i Nødens Stund. De vilde se Sagen ganske som jeg, hvis De vilde tænke roligt over den.“

„At tænke roligt er næppe muligt under disse Omstændigheder,“ svarede hun med bitter Ironi.

Men inden jeg fik svaret herpaa, blev hun mildere stemt og spurgte, om det var mig meget magtpaaliggende, at hun vendte hjem. Da jeg svarede: „Ja, i høj Grad,“ skælvede hun, og det saa et Øjeblik ud, som om hun vilde efterkomme min Begæring. Men pludselig brast hun i Graad og udbød, at det var umuligt, og at det var grusomt af mig at forlange det.

Jeg trak mig tilbage, forbavset og saaret. „Undskyld Frøken, hvis jeg er gaaet for vidt. Jeg skal ikke gøre det oftere. De har uden Tvivl mange Venner; bedst, at De raadfører Dem med dem.“

„De Venner, som De taler om, vilde kun smigre for mig og raade mig til at følge mit eget Hoved. De alene har Mod til at befale mig det rigtige.“

„Undskyld, Frøken, her er ikke Tale om nogen Befaling. Det er kun en Bøn, jeg retter til Dem.“

Hun svarede ikke, men begyndte at gaa frem og tilbage i Værelset, idet hun krampagtig knugede sine Hænder. „De ved ikke, hvad De forlanger,“ sagde hun. „Jeg synes, at selve Luften i det Hus vilde kvæle mig, men hvorfor kan ikke Eleanore komme herhen? Jeg ved, at Fru Gilbert gjerne tager imod hende, og jeg kunde holde mig inde paa mit Værelse, saa at vi ikke behøvede at træffes.“

„De glemmer, at der er en anden Pligt, der venter Dem hjemme, foruden den jeg før omtalte. I Morgen Eftermiddag skal Deres Onkel begravnes.“

„Ak ja, det er jo sandt. Min stakkels, stakkels Onkel!“

„Og det er Dem, som nu er Husets Værtinde,“ vedblev jeg. „Desuden kan De ikke være fraværende, naar man viser den Mand den sidste Ære, der har gjort saa meget for Dem.“

Der laa noget fremmed i det Blik, hun sendte mig. „Det er sandt,“ hviskede hun. Derpaa tilføjede hun resolut: „Jeg skal søge at gøre mig værdig til den gode Mening, De har om mig. Jeg skal vende tilbage til min Kusine.“

Jeg følte mig en Smule lettere om Hjærtet, tog hendes Haand og sagde: „Gid Deres Kusine ikke maa komme til at trænge til den Trøst, som jeg nu er sikker paa, at De vil yde hende, hvis det behøves.“

„Jeg skal gøre min Pligt,“ svarede hun tøvende.

Da jeg gik ned ad Trappen, mødte jeg en mager, moderne klædt ung Mand, som sendte mig et skarpt Blik, da jeg passerede ham. Han var lidt for pyntet til at være en virkelig Gentleman, og det forekom mig, at jeg havde set ham under Forhøret. Jeg antog derfor, at han stod i Hr. Gryces Tjeneste, og skyndte mig ned ad Gaden. Men hvor forbavset blev jeg ikke, da jeg henne paa Hjørnet mødte en anden Person, som ogsaa tog mig skarpt i Øjesyn, mens han lod, som han saa efter en Vogn. Da denne Herre uden Tvivl var en Gentleman, blev jeg en Smule ærgerlig og gik hen til ham og spurgte, om mit

Ansigt var ham bekendt, siden han saaledes stirrede paa det?

„Jeg finder Deres Ansigt særdeles tiltalende,“ svarede han, bukkede yderst høflig for mig og gik ned ad Avenuen.

Jeg blev et Øjeblik staaende og saa efter ham, idet jeg spekulerede paa, hvem han kunde være. Hans Ansigt var ualmindelig smukt, og hele Skikkelsen var præget af den yderste Elegance. Han syntes i et og alt at være en fuldendt Gentleman.

„Han staar næppe i Forbindelse med Politiet,“ tænkte jeg; „og det er heller ikke sandsynligt, at han kender noget til mig eller mine Affærer, men i hvert Fald glemmer jeg ham ikke saa let.“

Omtrent ved 8 Tiden bragte Thomas mig et Brev fra Frk. Eleanore Leavenworth. Det indeholdt kun de Ord:

„Kom! Kom endelig! Jeg . . .“

Mere stod der ikke. Pennen var aabenbart falden ud af hendes skælvende Haand.

XII

Eleanore.

Molly lukkede op for mig. „Frk. Eleanore er i Dagligstuen,“ sagde hun og bad mig træde nærmere.

Opfyldt af en ubestemt Angst skyndte jeg mig til det omtalte Værelse. Jeg lagde Haanden paa Dørgrebet og lyttede. Alt var ganske stille. Langsomt aabnede jeg Døren og saa Eleanore staa ligbleg, med vildt stirrende Øjne i et Hjørne af Værelset. Men da hun saa mig, kom der atter Liv i hendes Blik, og hun skyndte sig hen imod mig.

„Hvad er der sket?“ spurgte jeg.

„Ved De det ikke?“ udbrød hun. „Man . . . man er begyndt at sige, at jeg . . .“ Her standsede hun og greb fat i sin Strube. „Læs,“ hviskede hun og pegede paa en Avis, der laa paa Gulvet for hendes Fødder.

Jeg bukkede mig ned og tog den op. Ved første Øjekast saa jeg, at det var „Evening Telegram“, og med et eneste Blik fandt jeg, hvad hun sigtede til. Med store Kæmpebogstaver stod der at læse:

Mordet paa Hr. Leavenworth.

**Nyeste Oplysninger i den mystiske
Affære.**

**Et Medlem af den Myrdedes Familie
stærkt mistænkt for Mordet.**

**Er New Yorks skønneste Kvinde den
skyldige?**

Frk. Eleanore Leavenworths tidligere Liv.

Jeg var forberedt derpaa, og dog var det, som jeg havde faaet et Slagtilfælde. Avisen faldt mig ud af Haanden, og jeg turde næppe se hende i Ansigtet.

„Hvad betyder dette?“ stønnede hun. „Er Folk blevne gale?“ Hendes stive, glasagtige Øjne stirrede ind i mine, som om hun umulig kunde fatte Betydningen af denne Sigtelse.

Jeg rystede paa Hovedet og vidste ikke, hvad jeg skulde svare.

„Anklage mig!“ hviskede hun, „mig! mig!“, og hun slog sig med knyttet Haand for Brystet. „Nej, dette er mere end en Fornærmelse, det er et Dolkestik i mit Hjærte!“

Dybt greben af hendes Ord, men bestemt paa ikke at vise min Medlidenhed, før jeg var fuldstændig overbevist om hendes Skyldfrihed, svarede jeg efter en lille Pavse:

„Dette synes virkelig at overraske Dem, Frøken Leavenworth; men har De da ikke kunnet tænke Dem, hvad Følgerne vilde blive af Deres haardnakkede Tavshed paa visse Punkter? Da De overfor Kronbetjenten nægtede at have noget mistænkeligt Papir i Deres Eje; da De nægtede

at fortælle Hr. Gryce, hvorledes De var kommen i Besiddelse af Nøglen . . .“

„Hyss!“ hviskede hun og saa sig ængstelig omkring. „Undertiden forekommer det mig, at Væggene har Øren, og at selve Skyggerne lytter.“

„Tror De da, at De kan holde hemmeligt for Verden, hvad Politiet allerede ved?“

Hun svarede ikke.

„Frøken Leavenworth,“ vedblev jeg, „jeg er bange for, at De ikke er ganske klar over Deres Stilling. Prøv en Gang at se ganske upartisk paa Sagen, og De vil indse, hvor nødvendigt det er, at De forklarer . . .“

„Men jeg kan ikke give nogen Forklaring,“ ytrede hun halvhøjt.

„Kan ikke?“

Jeg ved ikke, om det skyldtes Tonefaldet i min Stemme eller Ordene selv, men disse jævne Ord syntes at virke som et Slag i Ansigtet paa hende.

„De tvivler da vel ikke ogsaa paa mig!“ næsten skreg hun. „Jeg troede dog, at De . . .“ Hun holdt inde. „Aldrig havde jeg tænkt mig, at jeg . . .“ Atter en Pavse. Hele hendes Legeme rystede. „Nej, nu ser jeg, at De har mistænkt mig lige fra Begyndelsen. Jeg har haft Skinnet imod mig. Og nu staar jeg aldeles forladt!“ hviskede hun og sank om i en Stol.

Hendes Ord gik mig til Hjærtet. Jeg gik hen til hende og sagde: „Frøken Leavenworth, jeg er ikke mere end et Menneske . . . jeg kan ikke udholde at se Dem bedrøvet. Sig, at De er uskyldig, og jeg vil tro Dem — til Trods for, at De har Skinnet imod Dem.“

Hun sprang op fra sin Stol og stod rank og stolt foran mig. „Kan Nogen se mig lige ind i Ansigtet og anklage mig for en Forbrydelse?“

Jeg rystede sørgmodig paa Hovedet. „Men De ønsker andre Beviser! Nu vel, De, skal faa det!“ og hun ilede hen til Døren som et forskræmt Raadyr.

„Kom saa med!“ raabte hun, og hendes Øjne gnistrede af Beslutsomhed.

Forbavset fulgte jeg efter hende ud i Forstuen og op ad Trapperne, til vi stod ved Døren ind til Hr. Leavenworths Soveværelse.

„Kom med!“ sagde hun atter, men denne Gang i en rolig og ærbødig Tone. Saa aabnede hun Døren og gik ind.

Jeg beherskede min Forundring og gik langsomt efter hende. Der var intet Lys tændt i Værelset, men Gassen, der brændte ude i Korridoren, kastede et mystisk Skær ind i Stuen, saa at jeg kunde se hende knæle ved Sengen med Hovedet bøjet over den Dødes Ansigt og med Haanden paa hans Bryst.

„De har sagt, at De vilde tro mig, hvis jeg besvor min Uskyldighed,“ udbød hun og løftede Hovedet. „Saa se da!“ Og hun gav sig til at kysse den Dødes iskolde Læber.

„Tror De, jeg kunde gøre det, hvis jeg var skyldig?“ spurgte hun med dæmpet, gennemtrængende Stemme. „Vilde ikke min Aande fryse til Is paa mine Læber, Blodet stivne i mine Aarer, og mit Hjærte ophøre at slaa?“ Hun kastede sig atter paa Knæ og slyngede Armene om den Døde, mens hun samtidig saa paa mig med et Udtryk, som jeg mangler Ord til at beskrive.

„I gamle Dage,“ vedblev hun, „paastod man, at et Lig begyndte at bløde, naar Morderen kom i Berøring med det. Hvad vilde der saa ikke ske her, om jeg, hans Datter, hans elskede Barn, som han har overøst med Velgærninger, var den, man beskylder mig for?“

Jeg formaaede ikke at svare. Overfor Scener som denne nægter Tungen at gøre Tjeneste.

Hun vedblev: „Hvis der findes en Gud i Himlen, som elsker det Gode og hader det Onde, saa lad ham nu høre mig! Hvis jeg i Tanke eller i Gærning, med eller uden Vilje har været Skyld i, at min elskede Onkel nu ligger her, hvis der hviler blot den fjærneste Skygge af Brøde paa mit Hjærte — saa gid Hans retfærdige Vrede maa ramme mig i hele Verdens Paasyn!“

En højtidelig Tavshed fulgte efter disse Ord. Det var, som om Jorden selv standsede i sin Bane for at lytte til dem. Jeg følte en usigelig Lettelse og bøjede mig frem og greb hendes Haand.

„Nu kan De da ikke mere mistænke mig for nogen Forbrydelse?“ hviskede hun.

I Stedet for at svare tog jeg hendes Haand, som hvilede i min, og lagde den paa den Dødes Bryst.

Hun bøjede sit Hoved, mildt, langsomt og taknemligt.

„Lad nu Kampen komme,“ hviskede hun. „Der er én, som tror paa mig, hvor mørkt det end ser ud.“

XIII

Problemet.

Da vi kom ned i Dagligstuen, var det første Syn, der mødte vore Øjne, Mary, der stod midt i Værelset, indhyllet i en lang Kaabe. Ved at se det stolte Udtryk i hendes Ansigt forstod jeg, hvor pinligt dette Møde maatte være for dem begge, og det var min Agt at gaa min Vej; men der var noget i Mary Leavenworths Holdning, som syntes at forbyde mig det. For ikke at spille denne Lejlighed til muligvis at faa de unge Damer forsonede, gik jeg hen og bukkede for Mary, idet jeg sagde:

„Deres Kusine har lige nu gjort det, De saa ivrig ønskede, hun skulde gøre. Hun har fuldstændig overbevist mig om sin Uskyldighed i denne Sag. Jeg skal nu med Liv og Lyst hjælpe Hr. Gryce med at finde den rette Gærningsmand.“

„Jeg mente ellers, at man kun behøvede at se Eleanore Leavenworth ind i Ansigtet for at være overbevist om hendes Skyldfrihed,“ svarede hun stolt.

Jeg følte, at Blodet steg mig til Hovedet, men inden jeg kunde faa talt, vedblev hun i en endnu køligere Tone:

„Det er haardt for en ung, fintfølende Pige, der er opvoxet i Luxus og har været afholdt af alle, at skulle forsikre Verden om, at hun er uskyldig i en saa modbydelig Forbrydelse. Eleanore har min inderligste Sympati.“

„Der findes det, der er bedre end Sympati,“ udbrød Eleanore stolt, „og det er Retfærdighed.“ Hun vendte sig om for at gaa ud af Stuen.

„Vil De følge med, Hr. Raymond, jeg vilde gerne raadføre mig med Dem.“

Men nu styrtede Mary frem og trak hende med kraftig Haand tilbage. „Nej!“ raabte hun, „du skal raadføre dig med mig; jeg har noget at sige dig!“

Jeg saa paa Eleanore og forstod, at her var ingen Plads for mig. Jeg forlod derfor Værelset og gik ud i Forstuen, hvor jeg i ti Minuter vandrede frem og tilbage, et Bytte for den mest nagende Tvivl og de frygteligste Gisninger. Hvad var det dog for en Hemmelighed, der kastede sin Skygge over dette Hjem? Hvad var Grunden til den fjendtlige Mistro, der stadig herskede mellem de to Kusiner? Den kunde ikke skrive sig fra i Dag eller i Gaar. Man maatte sikkert gaa længere tilbage i Tiden end til Onkelens Mord for at finde Roden til en saa indgroet, gensidig Mistillid.

Pludselig blev Døren revet op, og jeg hørte tydelig Marys Stemme:

„Efter det, der nu er forefalden mellem os, kan vi ikke mere bo under samme Tag. I Morgen maa enten du eller jeg søge et andet Hjem.“

Ganske forpustet kom hun ud i Forstuen og gik hen imod mig. Men da hun fik Øje paa mig, blev hun med ét som forvandlet. Alt hendes Stolthed syntes forsvunden, hun strakte afværgende Haanden ud, som om hun vilde forbyde mig at se paa hende, og styrtede grædende ned ad Trapperne.

Strax efter kom Eleanore ind til mig. Hun var nu en ganske anden end den Eleanore, jeg havde set for faa Timer siden. Om det var Bevidstheden om, at der nu fandtes En, der troede blindt paa hende, der gjorde hende saa rolig, ved jeg ikke. Jeg ved kun, at det var en helt ny Kvinde, der nu stod for mig, en alvorlig resigneret Kvinde, der var forberedt paa at skulle staa vanæret i Folks Øjne, men som med sig selv vidste, at denne Vanære kun skyldtes et Spil af Tilfældigheder og ikke noget, der kunde sætte en Plet paa hendes Karakter.

Hun tog Plads ved min Side og spurgte efter en kort Pavse: „Lad mig nu vide, hvordan det staar til, om det end er aldrig saa slemt. Jeg er bange for, at jeg ikke fuldtud har forstaaet min egen Situation.“

Glad over at høre hende tale paa denne Maade, efterkom jeg hendes Opfordring. Jeg fremstillede hele Sagen

for hende, saaledes som den maatte tage sig ud for en uhildet Jagttager. Jeg gjorde hende opmærksom paa, hvad der havde givet Anledning til Mistanken mod hende, og bad hende om at have fuld Tillid til mig.

„Men jeg troede, at De var overbevist,“ ytrede hun skælvende.

„Det er jeg ogsaa. Men jeg er kun én, og jeg ønsker, at alle skal have samme Mening om Dem som jeg.“

„Jeg er bange for, at det aldrig vil ske,“ sagde hun bedrøvet. „Mistanken er ikke saadan at faa Bugt med, og mit Navn er plettet for bestandig.“

„Og det vil De finde Dem i, naar De med et eneste Ord kunde . . .“

„Jeg er bange for, at hvad jeg nu kunde sige, vilde have meget ringe Betydning.“

„Aa, det er ikke saa sikkert. Hvis De f. Ex. blot vilde sige Hr. Gryce, hvorledes De er kommen i Besiddelse af den Nøgle. Det vilde sikkert hjælpe ham paa det rette Spor.“

Hun rejste sig pludselig. „Aldrig vil jeg fortælle Nogen, hvorledes den Nøgle kom i mine Hænder! Selv om det værste skulde ske, om alle mine Venner bad mig derom paa deres Knæ, jeg sagde det ikke!“

„Ja, Frøken, hvis De ikke vil hjælpe os, saa maa vi se at klare os uden Deres Hjælp.“

„Hvad vil De gøre?“

„Befri Dem for al Mistanke ved at finde den rette Morder.“

„Jeg er bange for, at det ikke vil lykkes Dem, Hr. Raymond, thi jeg tror ikke, at det vil være muligt at finde en Morder, hvem ingen kender.“

„Der er dog En, som kender ham,“ sagde jeg for at sætte hende paa Prøve.

„En? Hvem er det?“

„Deres Kammerpige Hannah er indviet i Mysteriet fra hin skæbnsvangre Nat. Og finder vi hende, har vi samtidig fundet den, der kan sige os Navnet paa Deres Onkels Morder.“

„Det er da kun en Formodning,“ sagde hun, men jeg saa, at mine Ord havde gjort deres Virkning.

„Deres Kusine har udlovet en stor Belønning til den,

der finder Pigen, og man leder efter hende overalt. De skal se, inden en Uge har vi hende her.“

„Hannah kan ikke hjælpe mig,“ ytrede hun sørgmodig.

„Er der Nogen eller Noget, der kan det?“ spurgte jeg forbavset.

Hun vendte sig langsomt bort fra mig.

„Frøken Leavenworth,“ vedblev jeg i en indtrængende Tone, „De har ingen Broder, der kan hjælpe Dem, ingen Moder, som kan raade Dem, kan De saa ikke i Mangel af nogen anden have fuld Tillid til mig og blot svare mig paa et eneste Spørgsmaal.“

„Og hvad er det?“

„Tog De noget Papir fra Skrivebordet i Biblioteket?“

Hun svarede ikke strax. Hun sad og stirrede frem for sig, som om hun baade overvejede Spørgsmaalet og det Svar, hun skulde give. Endelig vendte hun sig om imod mig.

„Naar jeg svarer Dem paa Deres Spørgsmaal, Hr. Raymond, saa sker det i fuld Fortrolighed. Ja, jeg tog et Papir.“

„Jeg vil selvfølgelig ikke spørge, hvad dette Papir indeholdt, men sig mig blot: eksisterer det endnu?“

Hun saa mig stift i Ansigtet og svarede: „Nej.“

Jeg kunde næppe skjule min Skuffelse. „Frøken Leavenworth,“ sagde jeg, „det kan maaske synes grusomt af mig at plage Dem mere, og kun den Fare, De svæver i, foranlediger mig til at gøre Dem endnu et Spørgsmaal, selv med Fare for at vække Deres Mishag. De har lige nu givet mig en Oplysning, som jeg i høj Grad ønskede. Vil De nu ogsaa fortælle mig, hvad det var, De hørte den omtalte Nat, efter at Hr. Harwell var gaaet op paa sit Værelse, og forinden Biblioteksdøren blev lukket?“

Jeg var gaaet for vidt i mine Spørgsmaal — det mærkede jeg godt.

„Hr. Raymond,“ svarede hun, „for ikke at vise mig altfor utaknemlig overfor Dem er jeg gaaet ind paa at besvare et af Deres Spørgsmaal. Men videre kan jeg ikke gaa, og De maa ikke spørge mig om mere!“

ANDEN DEL.

Henry Clavering.

XIV

Hr. Gryce i sit Hjem.

At den skyldige, for hvem Eleanore Leavenworth var rede til at ofre sig, var en Person, som hun havde skænket sin Kærlighed, kunde der ikke længer være Tvivl om. Men naar jeg spurgte mig selv, hvem denne Person kunde være, var det stadig det samme Navn, der faldt mig paa Tungen: Sekretæren Hr. Harwell med det mærkelige Væsen og den velstuderede Selvbeherskelse.

Men mellem Mistanke og Bevis er der en gabende Kløft. At anse James Harwell i Stand til at begaa et Mord og skaffe tilstrækkelige Beviser imod ham til at kunne sætte ham under Tiltale, var to vidt forskellige Ting. Og dog maatte Eleanore frelses for enhver Pris. Mistænkt, som hun var, kunde hun en skøn Dag blive arresteret, og det vilde for bestandig kaste en Skygge over hendes Liv. Saa var det mindre farligt at anklage en fattig Sekretær.

I min Raadvildhed besluttede jeg at aflægge Hr. Gryce et Besøg.

Han sad ved sit Skrivebord, da jeg kom ind, med Ryggen imod mig.

„Nej, er det Dem?“ udbrød han og vendte sig om. „Hvad forskaffer mig den Ære?“ I det samme rejste han sig op og lukkede Døren til en mægtig Kamin, som stod midt i Værelset. „Det er lidt køligt i Dag, ikke sandt?“

„Jo,“ svarede jeg og betragtede ham nærmere for at se, om han var i sit meddelsomme Lune. „Men jeg har ikke haft megen Tid til at tænke paa Vejret. Jeg er saa optaget af dette Mord . . .“

„Selvfølgelig. Det er ogsaa en meget indviklet Af-fære. Men det synes De maaske ikke. De ser ud, som om De havde noget at fortælle mig.“

„Det har jeg ogsaa,“ svarede jeg, „skøndt jeg ikke tror, at det vil svare til Deres Forventninger. Hr. Gryce, siden vi sidst taltes ved, er min Tro i et vist Punkt bleven til fast Overbevisning. Den unge Dame, som De har kastet Deres Mistanke paa, er uskyldig.“

Jeg havde ventet, at mine Ord vilde overraske ham, men heri blev jeg skuffet.

„Det er en meget smuk Overbevisning, Hr. Raymond; maa jeg bevidne Dem min Agtelse for den.“

Jeg undertrykte et Udbrud af Vrede. „Jo, Hr. Gryce, jeg er fuldt og fast overbevist herom, og jeg har opsøgt Dem for i Retfærdighedens og Humanitetens Navn at bede Dem ikke foretage noget Skridt mod hende, før vi har set os om efter et mere paalideligt Spor.“

„Nej virkelig! Det var da en besynderlig Anmodning fra Deres Side.“

Jeg lod mig imidlertid ikke bringe ud af Fatning. „Hr. Gryce,“ vedblev jeg, „naar en Kvindes Rygte en Gang har faaet en Plet, kan den aldrig afvaskes, og Eleanore Leavenworth er for nobel en Kvinde til i en saa vigtig Sag som denne at blive behandlet med Tanke-løshed. Hvis De vil skænke mig en Smule Opmærksomhed, lover jeg, at De ikke skal fortryde det.“

„Ja, tal De kun,“ bemærkede han smilende.

Jeg tog min Lommebog med mine Notitser frem og lagde dem paa Bordet.

„Hvad for noget? Notitser?“ udbrød han. „Den Slags Ting er meget risikabelt. Betro aldrig Deres Planer til Papiret.“

Jeg ænsede ikke hans Afbrydelse, men vedblev:

„Jeg har haft Lejlighed til at studere Frk. Eleanores Væsen, hvilket De ikke har haft. Jeg har set hende i en Situation, som vilde være utænkelig, hvis hun var skyldig. At hun har noget Kendskab til Mordet, tør jeg

ikke benægte. Den Nøgle, der fandtes hos hende, tyder jo derpaa. Men selv om det er Tilfældet, saa er det vel ikke Deres Mening at sætte en Plet paa den unge Dames Rygte, blot fordi hun tilbageholder nogle Oplysninger, som hun aabenbart anser det for sin Pligt at tie stille med — især da vi med en Smule Taalmodighed og Snedighed kan naa vort Maal alligevel.“

Gryce rynkede Panden, men sagde ikke noget.

„Frk. Eleanore staar under Indflydelse af et Menneske, der kender hendes Højmodighed, hendes Karakterstyrke og maaske ogsaa hendes Kærlighed. Det gælder blot om at finde, hvem denne Person er.“

„Hm!“ var den eneste Lyd, der kom fra Hr. Gryces sammenpressede Læber.

Jeg vilde imidlertid tvinge ham til at tale og forholdt mig derfor afventende.

„De har altsaa Mistanke til en bestemt Person,“ ytrede han omsider i en skødesløs Tone.

„Jeg nævner ingen Navne,“ svarede jeg; „alt hvad jeg behøver er Tid.“

„De agter saaledes personlig at tage Dem af Sagen?“

„Ja.“

„Er det indiskret at spørge, om De agter at arbejde paa egen Haand, eller De vil tage mod en erfaren Mands Hjælp, hvis en saadan tilbyder sig?“ spurgte han ironisk.

„Jeg ønsker intet hellere end at faa Dem til Medhjælper.“

„Jeg takker. Maa jeg saa høre, hvad De foreløbig har tænkt at gøre?“

Jeg svarede ikke strax. Sagen var nemlig den, at jeg endnu ikke havde lagt nogen bestemt Plan.

„Det forekommer mig,“ ytrede Hr. Gryce, „at De som Nybegynder har paataget Dem et alt for vanskeligt Hverv. De skulde hellere overlade det til mig, Hr. Raymond. Ikke dermed at forstaa, at jeg ikke gjerne vil lytte til Deres Mening. Jeg er langt fra selvklod og vilde f. Ex. gjerne vide, hvad De er kommen paa Spor efter i denne Sag.“

„Det er desværre ikke meget, Hr. Gryce, og det er strængt taget mere Formodninger end Kendsgærninger. Jeg er fuldstændig vis paa, at Eleanore Leavenworth ikke har

mindste Andel i dette Mord, men jeg er ligesaa vis paa, at hun kender Gerningsmanden, og at hun af en eller anden Grund anser det for sin Pligt at frelse ham. Naar vi holder os til denne Forudsætning, vil det næppe falde os vanskeligt at opspore den paagældende Person. Kendte vi bare lidt mere til Familien . . .“

„De kender altsaa ikke noget til dens private Forhold?“

„Ikke det mindste.“

„De ved ikke engang, om de unge Damer er forlovede eller har Tilbedere?“

„Nej.“

Han sad tavs en Stund. Saa vedblev han:

„Aner De egentlig, Hr. Raymond, hvor vanskeligt en Detektivs Arbejde er? De tror maaske, at jeg kan skaffe mig Adgang til alle mulige Krese, men deri tager De fejl. Jeg kan f. Ex. ikke optræde som fuldendt Gentleman. Min Skræder og min Frisør kan gøre sig nok saa store Anstrængelser. Jeg bliver altid genkendt.“

Trods al min Angst og Uro kunde jeg ikke lade være at smile.

„De derimod er en født Verdensmand. De kan sikkert byde en Dame op til Dans uden at rødme — ikke sandt?“

„Det haaber jeg da,“ svarede jeg, og det stod nu klart for mig, hvor han vilde hen.

„Hr. Raymond,“ sagde han pludselig, „Kender De en Hr. Clavering, der for Tiden boer paa Hoffmans Hotel?“

„Ikke det, jeg ved af.“

„Det er en meget fin og beleven Herre. Kunde De ikke have Lyst til at gøre hans Bekendtskab?“

„Det kan jeg ikke svare paa, før jeg faar noget mere at vide om Sagen.“

„Der er ikke meget at faa at vide,“ svarede Hr. Gryce.

„Hr. Henry Clavering boer som sagt paa Hoffmans Hotel. Han er tildels fremmed her i Byen og omgaas saa godt som Ingen. Han er heller ikke fri for at være en Smule stolt, og har lidt af den gamle Verdens Fordomme mod Yankeeernes Ligefremhed, og jeg kan derfor ligesaa lidt tænke paa at nærme mig ham som Kejseren af Østrig.“

„Og nu ønsker De . . .“

„Han vilde være et meget behageligt Selskab for en ung, fremadstræbende Jurist af god Familie og uplettet Karakter. Jeg forsikrer Dem for, at De vil have megen Fornøjelse af at gøre hans Bekendtskab.“

„Ja, men . . .“

„De kunde maaske efterhaanden vinde hans Fortrolighed og . . .“

„Hr. Gryce,“ afbrød jeg ham hurtig, „jeg vil aldrig være med til at tilsnige mig et Menneskes Venskab for bagefter at overlevere vedkommende til Politiet.“

„Men det er nødvendigt for Deres Planer, at De gør Hr. Claverings Bekendtskab,“ svarede han tørt.

„Aa, han har altsaa noget med Leavenworth-Affæren at gøre!“ udbrød jeg, idet der pludselig gik et Lys op for mig.

Hr. Gryce glattede takkefuld sit Frakkeærme. „Jeg ved ikke, om det bliver nødvendigt for Dem at forraade ham. Men De har vel ikke noget imod at gøre hans Bekendtskab?“

„Nej.“

„Heller ikke mod at omgaas ham, hvis De finder Behag i hans Selskab?“

„Nej.“

„Heller ikke, hvis han i Samtalens Løb skulde komme med en Udtalelse, der kunde tjene Dem til Rette-snor i Deres Bestræbelser for at frelse Frk. Eleanore?“

Denne Gang lød mit Nej mindre sikkert. At agere Spion i dette Drama havde jeg meget ringe Lyst til.

„Nuvel, saa vil jeg raade Dem til saa snart som muligt at tage Ophold paa Hoffmans Hotel.“

„Jeg tror ikke, det vil nytte noget,“ sagde jeg, „for hvis jeg ikke tager fejl, har jeg allerede set denne Hr. Clavering og talt med ham.“

„Hvor?“

„Fortæl mig først, hvordan han ser ud.“

„Nuvel — han er høj og velvoxen, har et smukt, mørktladent Ansigt, brunt, graasprængt Haar og et Par gennemtrængende Øjne. Alt i alt en imponerende Personlighed.“

„Jeg har al Grund til at tro, at det var ham, jeg

saa,“ bemærkede jeg og fortalte i faa Ord Hr. Gryce, naar og hvor det var sket.

„Hm! Han interesserer sig aabenbart ligesaa meget for Dem, som De for ham. Skade kun, at De talte til ham. Det kan have gjort et ugunstigt Indtryk, og det Hele afhænger af, at han ingen Mistanke fatter.“ Hr. Gryce rejste sig og gik frem og tilbage i Værelset. „Vi maa i alt Fald gaa forsigtig til Værks. Giv ham Lejlighed til at se Dem i et andet og bedre Lys. Slaa Dem ned i Hotellets Læsesalon, og giv Dem i Samtale med de fornemste Herrer De træffer der. Hr. Clavering er meget kræsen med sin Omgang og vil næppe indlede Bekendtskab med En, der er bon camarade med Alle og Enhver. Lad ham se, hvem De er, og overlad ham at gøre det første Skridt. De skal se, at han gør det.“

„Men sæt nu, vi tager fejl, og at den Mand, jeg mødte paa Hjørnet af den 37te Gade, ikke var Hr. Clavering?“

„Saa vilde jeg unægtelig blive forbavset.“

„Men der er en Person, som vi endnu ikke har talt om, Hr. Gryce.“

„Saa? Hvem er det?“

„Naturligvis Hr. —.“ Jeg kom ikke videre. Hvilken Ret havde jeg til uden gyldige Beviser at nævne et Menneskes Navn i Forbindelse med det ulyksalige Mord? „Ja, undskyld,“ vedblev jeg, „men jeg tror, at jeg fastholder min oprindelige Beslutning — ikke at nævne Navne.“

„Heller ikke Hr. Harwells? Hvorfor skulde vi ikke kunne tale om ham? Forudsat da, at vi kan have nogen Nytte deraf.“

„Tror De, at hans Vidneforklaring var ærlig?“

„Den er i alt Fald ikke bleven modbevist.“

„Han er et mærkeligt Menneske.“

„Det er jeg ogsaa,“ svarede Detektiven rolig.

Jeg folte, at jeg i dette Øjeblik ikke tog mig ud til min Fordel og tog derfor min Hat for at gaa. Men i det samme kom jeg til at tænke paa Hannah. Jeg vendte mig om og spurgte Hr. Gryce, om man havde hørt noget til hende.

Han ventede saa længe med at svare, at jeg begyndte at tvivle paa hans Tillid til mig, men pludselig slog han begge Hænderne i Bordet og udbød heftig:

„Jeg tror, at Fanden selv er paa Spil i denne Sag.“

Om Jorden havde aabnet sig og slugt Pigebarnet, kunde hun ikke være forsvunden mere sporløst. Jeg har sat et Utal af Opdagere i Virksomhed, men endnu har jeg ikke faaet den mindste Oplysning. Blot vi ikke en skøn Morgen finder hendes Lig i Floden.“

„Alt afhænger af hendes Udsagn,“ bemærkede jeg.

„De har Ret, og hun skal findes, om jeg saa skal sende selve S. ud efter hende.“

„S. ?“

„Det er en af mine Folk, En som er et levende Spørgsmaalstegn, og vi kalder ham derfor for Korthedens Skyld S.“

Nu vendte jeg mig atter om for at gaa. „Kom til mig, naar Testamentets Indhold er bleven bekendt,“ raabte Hr. Gryce efter mig.

Testamentet! Det havde jeg rent glemt!

XV

Nye Veje.

Jeg var til Stede ved Leavenworths Begravelse, men talte ikke med Damerne, hverken før eller efter Cereemonien. Derimod kom jeg i Samtale med Hr. Harwell, der ligestrax spurgte mig, om jeg havde læst „The Telegram“ fra Aftenen i Forvejen, og da jeg svarede ja, sendte han mig et saa sørgmodigt Blik, at jeg fristedes til at ytre min Forundring over, at et Blad kunde fremkomme med en saa frygtelig Beskyldning mod en ung, uberygtet Dame af god Familie. Hans Svar overraskede mig.

„Formodenlig skal den Skyldige af Samvittighedsnag bringes til at angive sig selv.“

En paafaldende Bemærkning af en Person, der hverken kendte Morderen eller hans Karakter! Jeg vilde gærne have fortsat Samtalen, men Sekretæren var en ordknap Mand og tog strax Afsked med mig. Det blev aabenbart nødvendigt for mig at gøre Bekendtskab med Hr. Clavering eller en anden, der kunde sprede Lys over de unge Damers tidligere Liv.

Samme Aften fik jeg Meddelelse om, at Hr. Veeley var kommen hjem, men at han endnu var for svag til at kunne tale med mig om et saa pinligt Emne som Hr. Leavenworths Mord. Jeg fik ogsaa et Par Linjer fra Eleonore. Hun meddelte mig sin nye Adresse, men bad mig samtidig om ikke at besøge hende, med mindre jeg havde noget særdeles vigtigt at fortælle, da hun var for syg til at modtage nogen. Hendes lille Brev gjorde mig ondt. Syg og alene i et fremmed Hus. Hun var i Sandhed til at beklage.

Efter Hr. Gryces Ønske gik jeg næste Dag op til Hoffmans Hotel og tog Plads i Læsesalonen. Jeg havde kun siddet der et Øjeblik, da en Herre traadte ind, hvem jeg strax genkendte som den Person, jeg havde talt med paa Hjørnet af 37te Gade og 6te Avenue. Han huskede sikkert ogsaa mig, thi han saa lidt forvirret ud, da han fik Øje paa mig; han fattede sig dog hurtig og gav sig til at læse i en Avis. Men jeg følte, at han alligevel ikke havde sine Øjne fra mig og betragtede mig med en Interesse, som baade forbavsede og forvirrede mig. Jeg gik derfor hen til en af mine Venner, der sad i den anden Ende af Stuen, og begyndte en flygtig Samtale, i hvis Forløb jeg fandt Lejlighed til at spørge, hvem den elegante fremmede Herre var. Dick Furbish deltog meget i Selskabslivet og kendte alle Mennesker.

„Han hedder Clavering og er fra London. Mere ved jeg ikke om ham, skøndt man ser ham overalt — kun ikke i private Huse. Han er endnu ikke indført i Selskabslivet, venter maaske paa Introductionsbreve.“

„En Gentleman?“

„Uden Tvivl.“

„Plejer du at tale med ham?“

„Aa ja; en Gang imellem, men han siger ikke meget.“

Kort efter tog jeg Afsked med min Ven og forlod Hotellet. Da jeg atter blandede mig i Trængslen paa Broadway, forbavsedes jeg over det ringe Resultat, jeg havde haft. At denne ukendte Herre fra London, der saas alle vegne undtagen i private Hjem, skulde staa i Forbindelse med den Sag, der laa mig saa stærkt paa Hjærte, forekom mig ikke blot utroligt, men rentud latterligt. For

første Gang var jeg tilbøjelig til at tvivle paa Hr. Gryces Skarpsindighed.

Den følgende Dag gentog jeg Experimentet, men havde ikke bedre Held med mig. Hr. Clavering kom ganske vist ind i Læsesalonen, men da han fik Øje paa mig, gik han sin Vej. Jeg begyndte at indse, at det ikke vilde falde let at gøre hans Bekendtskab. For at holde mig skadesløs for mit Uheld aflagde jeg om Aftenen et Besøg hos Mary Leavenworth. Hun tog imod mig med en næsten søsterlig Fortrolighed, og efter at have præsenteret mig for en ældre Dame, der sad ved Siden af hende, sagde hun: „De kommer vel for at fortælle mig, at man har fundet Hannah, ikke sandt?“

Jeg rystede paa Hovedet, bedrøvet over at maatte skuffe hende. „Nej, ikke endnu.“

„Men Hr. Gryce var her i Dag, og han haabede at have fundet hendes Spor inden 24 Timer.“

„Har Hr. Gryce været her?“

„Ja, han kom for at fortælle, hvordan det gik med Sagen. — Man er nok ikke kommen synderlig vidt,“ tilføjede hun bedrøvet.

„Det kunde De heller ikke vente,“ svarede jeg. „De maa ikke tabe Modet saa let.“

„Men jeg kan ikke gøre for det. Denne Uvished er mig en frygtelig Pine. — Sig mig, har De set noget til Eleanore i Dag?“

„Nej, jeg har ikke.“

Mit Svar syntes ikke at tilfredsstille hende, men hun ventede, til hendes Veninde havde forladt Værelset, med at gaa nærmere ind paa dette Emne.

Saa spurgte hun mig i en alvorlig Tone, om Eleanore var rask.

„Jeg er bange for, at hun ikke er det,“ svarede jeg.

„Og hun føler tilmed Ensomheden haardere end De.“

„Hvorfor det, tror De? Fordi jeg er rig, og hun forholdsvis fattig. Var det det, De vilde sige? Aa, kunde jeg blot faa Eleanore til at dele min Rigdom med mig, men jeg er bange for, at hun aldrig vilde tage imod det.“

„Under de nuværende Forhold vilde det ogsaa være klogest, om hun ikke gjorde det,“ svarede jeg.

„Det samme mener jeg, men det vilde befri mig for

en trykkende Byrde. Megen Rigdom er aldrig nogen Vel-signelse. — Og nu,“ vedblev hun i en ganske anden Tone, „ønskede jeg gjerne at tale med Dem om en Sag, der maaske kan synes Dem ubetimelig, men som alligevel er af stor Vigtighed for mig. De ved, at min Onkel ved sin Død var i Færd med at skrive en Bog om kinesiske Forhold og Skikke. Det var ham meget magtpaaliggende at faa dette Værk udgivet, og jeg vil naturligvis opfylde hans Ønske. Men for at kunne gøre det, er det ikke nok, at jeg selv interesserer mig for Sagen; jeg maa have nogen, der kan lægge den sidste Haand paa Værket, og Hr. Harwell ønsker jeg ikke at beholde længere i Huset end højst nødvendigt. Nu har jeg hørt, at De bedre end nogen anden vilde være i Stand til at udføre et saadant Arbejde, og skøndt det er lidt vanskeligt for mig, for ikke at sige upassende, at anmode Dem om en saa stor Tjeneste — husk paa, hvor kort vort Bekendtskab er — saa vilde det glæde mig meget, om De vilde paatage Dem at gennemlæse Manuskriptet og sige mig, hvordan jeg skal bære mig ad.“

Det var forbavsende, saa dette hendes Forslag stemte overens med mine hemmeligste Ønsker, thi jeg havde længe spekuleret paa, hvorledes jeg skulde faa uhindret Adgang til dette Hus uden at kompromittere hverken dets Beboere eller mig selv. Den Gang vidste jeg ikke — hvad jeg senere hen fik at vide — at det var Hr. Gryce, som havde anbefalet mig til dette Arbejde. Alligevel ansaa jeg det for min Pligt at fremhæve min Uduelighed til et Arbejde, der laa saa ganske udenfor min vante Gærning, og bad hende henvende sig til en i saadanne Sager mere kompetent Person. Men hun vilde ikke høre paa mine Indvendinger.

„Hr. Harwell har Notitser og Optegnelser i Massevis!“ udbød hun, „og han kan give Dem alle nødvendige Oplysninger. Det vil ikke volde Dem den fjærneste Vanskelighed — det forsikrer jeg Dem.“

„Men kan ikke Hr. Harwell selv udføre det Arbejde? Han synes at være en intelligent og flink ung Mand.“

Hun rystede paa Hovedet. „Han tror nok selv, at han kan, men jeg ved, at Onkel aldrig lod ham skrive

saa meget som en Linie paa egen Haand, og jeg vil handle ganske, som han vilde have handlet i denne Sag.“

„Men tror De, at Hr. Harwell vil synes om, at en Fremmed blander sig i hans Arbejde?“

Hun gjorde store Øjne. „Hvad har det at sige? Hr. Harwell staar i min Tjeneste og har ikke noget at skulle have sagt. Iøvrigt vil han ikke komme med Indvendinger. Jeg har allerede talt med ham, og han syntes meget tilfreds med Arrangementet.“

„Ja ja,“ svarede jeg, „saa lover jeg Dem at tænke over Sagen. Jeg kan i alt Fald se Manuskriptet igennem og sige Dem min Mening om det.“

„Tak for Deres Venlighed,“ udbrød hun hjærtelig, „bare jeg vidste, hvordan jeg skal gøre Gengæld. Men kunde De ikke have Lyst til selv at tale med Hr. Harwell? Han er i Biblioteket. Har De noget imod at gaa derop?“

Skøndt jeg følte en ubehagelig Gysen ved at høre dette Værelse nævnet, svarede jeg dog Nej paa hendes Spørgsmaal.

„Alle Papirerne findes deroppe, og han siger, at han arbejder bedre paa sin gamle Plads end andre Steder. Men hvis De vil, kan jeg lade ham komme herved.“

Det vilde jeg imidlertid ikke, og vi fulgtes ad op Trappen.

Da vi kom ind i det skæbnesvangre Værelse, sad Hr. Harwell netop i den Stol, som jeg mindst havde ventet. Og da jeg saa hans magre Skikkelse sidde bøjet over det Sted, hvor for nylig hans myrdede Principals Øjne havde hvilet, kunde jeg ikke andet end undres over en saadan Koldblodighed. Men jeg indsaa snart, at Belysningen i Værelset gjorde denne Plads til den eneste hensigtsmæssige, og min Forbavselse gik over til en Beundring for, at han saa rolig kunde lade sine personlige Følelser vige for Nødvendighedens Krav.

Han saa mekanisk op, da vi traadte ind, men rejste sig ikke.

„Han er i høj Grad distræt,“ hviskede Mary, „og jeg tvivler næsten paa, at han ved, hvem det er, der har forstyrret ham.“ Hun gik nu nærmere hen imod ham, for at tildrage sig hans Opmærksomhed, og sagde: „Jeg har taget Hr. Raymond med herop, Hr. Harwell. Han

har været saa elskværdig at opfylde mit Ønske med Hensyn til det Manuskript.“

Hr. Harwell rejste sig langsomt, tørrede sin Pen af og lagde den til Side, men han gjorde det paa en Maade, som viste, at denne Afbrydelse ingenlunde var ham behagelig. Da jeg mærkede dette, afventede jeg ikke hans Svar, men tog Manuskriptet, som laa paa Bordet, og sagde:

„Det synes at være meget tydelig skrevet. Hvis De tillader, vil jeg se det igennem for at danne mig et Skøn over Indholdet.“

Han bukkede som Tegn paa Samtykke, og saa snart Mary havde forladt Værelset, satte han sig atter ned og tog sin Pen.

Jeg stirrede ham et Øjeblik stift i Ansigtet og ytrede derpaa:

„Jeg er meget glad over denne Lejlighed til at være alene med Dem, Hr. Harwell, om ikke for andet saa for at sige Dem . . .“

„Er det noget om Mordet?“

„Ja.“

„Saa maa jeg desværre bede Dem have mig undskyldt. Det er et uhyggeligt Emne, som jeg ikke kan taale at tænke paa, end mindre tale om.“

Jeg indsaa nu til min store Ærgrelse, at af denne Mand fik jeg ingen Oplysninger. Jeg opgav derfor Forsøget og gav mig til at blade i Manuskriptet for at danne mig en Mening om dets Indhold. Da dette var besørget og jeg saa, at jeg kunde opfylde Frk. Leavenworths Ønske, tog jeg Afsked med Sekretæren og forlod Værelset.

Nu var i det mindste én Hindring ryddet af Vejen, og naaede jeg ikke det Maal, jeg havde sat mig, var det sandelig ikke af Mangel paa Lejlighed til at studere Beboerne i dette Hus.

XVI

Millionærens Testamente.

Den næste Morgen bragte „Tribune“ et Udtog af Hr. Leavenworths Testamente. Dets Indhold overraskede

mig en Del, thi skøndt Rygtet havde talt sandt, og Størstedelen af hans kolossale Formue var tilfalden Mary, var der dog for fem Aar siden bleven tilføjet en Bestemmelse, hvorved Eleanore ikke helt blev forbigaaet. Hun erholdt et anstændigt, men ikke overvættes stort Legat.

Da jeg havde hørt mine Kompagnoners Meninger om denne Sag, begav jeg mig afsted til Hr. Gryce, der havde bedt mig komme, saa snart Testamentets Indhold var bekendtgjort.

„God Morgen,“ sagde han, da jeg traadte ind. „Vil De ikke tage Plads?“

„Mange Tak. Ja, jeg kommer for at høre Deres Mening om Testamentet, Hr. Gryce, og hvilken Indflydelse det vil have paa Affæren.“

„Ja, hvad mener De selv?“

„Aa, jeg tænker ikke, det vil frembringe nogen syn­derlig Forandring i den offentlige Mening.“

„Og de Folk, De har talt med — hvad siger De?“

„At Motivet til den sørgelige Begivenhed maa søges i Testamentets mærkværdige Partiskhed. Men nogen nærmere Forklaring kan man ikke give.“

„Og alt dette har ingen Tanker vakt hos Dem?“ spurgte han.

„Tanker? Jeg ved ikke, hvad De mener. Jeg har ærlig talt ikke bestilt andet end at tænke de tre sidste Dage. Jeg . . .“

„Selvfølgelig, selvfølgelig. Det var aldeles ikke min Hensigt at fornærme Dem. Og Hr. Clavering — har De set noget til ham?“

„Ja, set ham har jeg ganske vist, men heller ikke mere.“

„Og De skal nok hjælpe Hr. Harwell med at afslutte Leavenworths Bog?“

„Hvor ved De det?“

Han smilede.

„Ja, det er ganske rigtigt,“ ytrede jeg. „Frøken Leavenworth har bedt mig gøre hende denne lille Tjeneste.“

„Saa har De jo en udmærket Lejlighed til at anstille Undersøgelser. Der er navnlig to Ting, De maa se at faa opklaret. For det første, hvad det er for et Forhold, der bestaar mellem Damerne og Hr. Clavering . . .“

„Er der et Forhold mellem dem?“

„Uden Tvivl. Og for det andet, hvad Grunden er til Uvenskabet mellem de to unge Damer.“

Jeg lænede mig tilbage i Stolen og tænkte over, hvad det egentlig var, der blev forlangt af mig. Jeg skulde være Spion i en smuk Kvindes Hus! Hvor kunde jeg forene det med min Værdighed som Gentleman?

„Kunde De ikke finde en anden, der bedre egnede sig til at opsnuse disse Hemmeligheder til Dem?“ spurgte jeg sluttelig. „Det tiltaler mig aldeles ikke at agere Spion. Jeg skal hjælpe Hr. Harwell med at ordne Leavenworths Manuskript, saa at det kan blive trykt, og jeg skal give Hr. Clavering Lejlighed til at gøre mit Bekendtskab. Men al Slags Lytten ved Døren, Komadiespil og den Slags Kneb vil jeg ikke have noget at gøre med. — Og nu, for at tale om noget andet, hvad har De faaet at vide om Hannah?“

„Ingenting,“ svarede han.

— — — — —
Paa Vejen hjem mødte jeg Køgemesteren Thomas. Jeg fik da den Idé at udspørge ham om en Sag, der lige siden Forhøret havde ligget mig paa Sinde at faa opklaret. Det var, hvem den Hr. Robbins var, som Aftenen før Mordet blev begaaet, havde besøgt Eleanore. Men Thomas var aldeles ikke meddelsom. Han huskede nok, at der havde været en Herre, men han kunde ikke give nogen Beskrivelse af ham udover, at det ikke havde været nogen lille Herre.

Og jeg ansaa det da for haabløst at trænge nærmere ind paa ham.

XVII

De store Overraskelser begynder.

Der kom nu nogle Dage, der bragte faa eller ingen Fremskridt. Hr. Clavering, der maaske følte sig generet af min Nærværelse, viste sig ikke i Læsesalonen, og jeg

mistede derved en naturlig Lejlighed til at gøre hans Bekendskab. Og de Aftener, som jeg tilbragte hos Frk. Leavenworth, bragte ikke andet end forøget Uro og Uvished.

Manuskriptet krævede mindre Arbejde, end jeg havde troet, thi den afdøde havde været en yderst samvittighedsfuld Mand. Men medens jeg foretog de smaa, nødvendige Ændringer, havde jeg en ypperlig Lejlighed til at studere Hr. Harwells Karakter. Jeg fandt da, at han var en ganske fortræffelig Amanuensis. Han var stiv, ubøielig og indesluttet, men pligtro og paalidelig til det yderste. Jeg lærte at sætte Pris paa ham, ja endog at synes om ham, skøndt jeg tydelig saa, at min Sympati ikke blev gengældt. Han talte aldrig om Eleanore, og omtalte i det Hele Familien og den Ulykke, der havde ramt den, saa lidt som muligt. Jeg begyndte sluttelig at tro, at hans Utilgængelighed havde en dybere Aarsag end hans indesluttede Natur, og at han, hvis han vilde tale, kunde fortælle højst interessante Ting. Denne Mistanke holdt mig selvfølgelig aarvaagen i hans Nærværelse. Jeg kunde ikke lade være en Gang imellem at betragte ham i Smug for at se, hvorledes han teede sig, naar han troede sig ubemærket. Men han var altid sig selv lig — en stille, flittig, og rolig Arbejder.

Denne stadige Løben Panden mod en Mur — thi hvad var det andet? — blev tilsidst næsten uudholdelig. Clavering reserveret og Sekretæren utilgængelig — hvordan skulde jeg paa denne Maade kunne udrette noget? De korte Samtaler, jeg havde med Mary, bragte mig heller ikke videre. Hun syntes at gennemgaa en Krise, der forårsagede hende store Lidelser. Naar hun troede sig alene, saa jeg hende ofte vride sine Hænder, som om hun vilde afværge en truende Ulykke eller bortjage et frygteligt Syn. Eller jeg saa hende sidde sløv og sammenfalden, som om en tung Byrde, hun hverken kunde bære eller afryste, havde berøvet hende al Modstandskraft.

At dette havde noget at betyde, var jo let at se, og jeg levede stadig i Haabet om, at hun omsider vilde tale. Men, som sagt, den ene Dag gik efter den anden, uden at jeg kom et Skridt videre.

En Aften, da jeg aflagde hende et Besøg, spaserede

hun paafaldende urolig frem og tilbage i sit Værelse, som om hun ventede paa nogen eller noget.

„Maa jeg ulejlige Dem, Frøken Leavenworth?“ spurgte jeg.

Hun saa utaalmodig hen paa Uret og syntes at ville komme med en eller anden Undskyldning for, at hun ikke kunde tage imod mig, men pludselig skiftede hun Tanker, satte en Stol hen til Kaminen og bad mig tage Plads. Skøndt hun anstrængte sig for at synes rolig, mærkede jeg snart, at jeg var kommen i et af hendes mest irritable Øjeblikke; men da jeg aabenbart kun havde faa Minuter at tale med hende i, gik jeg lige løs paa Sagen.

„Frøken Leavenworth,“ sagde jeg, „naar jeg har ulejliget Dem i Aften, er det ikke alene for at nyde Deres Selskab; jeg er kommen for at rette en Bøn til Dem.“

„En Bøn til mig?“ spurgte hun koldt.

„Ja, jeg er kommen til Dem for at faa den Hjælp, jeg ikke har kunnet faa andensteds — for at bede Dem om det Ord, der selv om det ikke kan frelse Deres Kusine, i det mindste kan bringe os paa det rette Spor.“

„Jeg forstaar ikke, hvad De mener,“ svarede hun med en let Gysen.

„Frøken Leavenworth,“ vedblev jeg, „det er sikkert overflødigt at fortælle Dem, i hvilken Situation Deres Kusine befinder sig, og hvis hun ikke snart befries fra den Mistanke, der hviler paa hende, kan hun ikke undgaa at blive arresteret.“

Det var et haardt Slag. Angst og Skamfuldhed stod at læse i hvert af hendes Træk.

„Og altsammen for denne Nøgles Skyld!“ fremstammede hun.

„Denne Nogle! kender De noget til en Nogle?“

Ja det vil sige har De ikke selv fortalt mig noget derom?“ udbroød hun og blev med et ganske rød.

„Nej,“ svarede jeg.

„Aa, saa har jeg maaske læst om det i Bladene.“

„Nej, Bladene har aldeles ikke berørt det Spørgsmaal.“

Hun blev mere og mere urolig. „Jeg troede, at alle vidste det.“ Men pludselig tog hun sig sammen. „Nej,

det troede jeg ikke. Jeg vidste godt, at det var en Hemmelighed, men det var Eleanore selv, som fortalte mig det.“

„Eleanore?“

„Ja, den sidste Aften, hun var her, da vi sad sammen i Dagligstuen.“

„Hvad fortalte hun Dem da?“

„At Biblioteksnøglen var bleven fundet i hendes Eje.“

Jeg kunde næppe skjule min Mistro. Eleanore, der kendte Kusinens Mistænksomhed overfor hende, skulde have fortalt hende noget, der yderligere bekræftede denne Mistanke? Det kunde jeg ikke tro.

„Frøken Leavenworth,“ spurgte jeg, „tror De, at Deres Kusine er uskyldig i denne Forbrydelse eller ikke?“

„Uskyldig? Eleanore? Aa, Gud give, alle var saa uskyldige som hun!“

„Men naar De tror det, saa maa De ogsaa tro, at hendes Vægning ved at udtale sig om visse Punkter skyldes en Hengivenhed mod en Person, der ikke er fuldt saa uskyldig som hun selv.“

„Nej, det tror jeg aldeles ikke. Hvor kommer De forresten paa den Idé?“

„Det er dog ganske naturligt. Eleanores Opførsel kan nemlig ikke forklares paa anden Made. Enten er hun sindssyg, eller ogsaa beskytter hun en anden ved at stille sig selv i Breschen.“

„Og hvem skulde den Person være, for hvis Skyld Eleanore vilde ofre sig?“

„Ja, det er netop det, jeg søger Oplysning om hos Dem. Med Deres Kendskab til hendes tidligere Liv . . .“

„Ja, undskyld,“ afbrød hun mig, „men heri tager De fejl. Jeg kender lidet eller intet til Eleanores personlige Følelser. Det Mysterium maa opklares af en anden end mig.“

Jeg skiftede nu Taktik.

„Den Gang Eleanore fortalte Dem, at den forsvundne Nøgle var bleven fundet hos hende, sagde hun saa ogsaa, hvor hun havde faaet den fra, og hvorfor hun havde skjult den?“

„Nej,“

„Hun fortalte Dem kun den nøgne Kendsgærning? Uden nogen Forklaring?“

„Ja.“

„Men det var da højst mærkeligt, at hun ganske uopfordret vilde komme med en saadan Tilstaaelse til En, der kort i Forvejen havde anklaget hende for en frygtelig Forbrydelse.“

„Hvad mener De?“ spurgte hun, næsten tønløst.

„De vil da vel ikke nægte, at De faa Timer forinden selv havde beskyldt hende for at have begaaet dette Mord?“

„Vil De ikke udtrykke Dem lidt tydeligere?“ bad hun.

„Husker De ikke, Frøken Leavenworth, hvad De sagde til Deres Kusine hin Morgen før Forhøret, lige før Hr. Gryce og jeg kom ind til Dem?“

„Hørte De det?“ hviskede hun, og hendes Øjne stod stive af Rædsel.

„Jeg kunde ikke undgaa det. Jeg stod lige udenfor Døren, og . . .“

„Hvad hørte De saa?“

Jeg fortalte hende det.

„Og Hr. Gryce?“

„Han stod lige ved Siden af mig.“

Det saa ud, som om hun vilde gennemføre mig med sit Blik. „Og dog sagde De ikke noget, da De kom ind?“

„Nej.“

„Men De har ikke glemt det?“

„Hvor kunde vi det, Frøken Leavenworth?“

Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og syntes et Øjeblik at glemme alt omkring sig. „Det er altsaa derfor, De er kommen her i Aften!“ udbød hun pludselig med en fortvivlet Anstrængelse og sendte mig et harmfuldt Blik. „Med denne Dødsdom paa Læben trænger De Dem ind til mig og piner mig med Deres Spørgsmaal . . .“

„Undskyld,“ afbrød jeg hende, „har mine Spørgsmaal været anderledes, end at De meget godt kunde have besvaret dem? I alt Fald kunde De have gjort det for Deres Kusines Skyld. Er det virkelig indiskret at spørge Dem om Grunden til, at De den Dag ytrede en saa frygtelig Anklage mod Deres Kusine og nu højt og hellig forsikrer mig om hendes Uskyldighed?“

I det samme blev der ringet stærkt paa Dørklokken.

„Aa sig, at jeg ikke kan tage imod ham,“ udbød hun og vendte sig hurtig om, „sig, at . . .“

„Frøken Leavenworth,“ bad jeg og tog begge hendes Hænder, „tænk ikke paa Ringningen, tænk kun paa det, vi nu har talt om! Jeg har gjort Dem et Spørgsmaal, som De skal og maa besvare, for Deres egen Sjælefreds Skyld. Sig mig, hvorfor De . . .“

Hun rev sine Hænder til sig. „Døren!“ udbrød hun, „nu aabner han den og . . .“

Jeg gik ud i Forstuen og mødte Thomas, der just kom op ad Trapperne. „Gaa blot ned igen!“ sagde jeg, „jeg skal nok kalde, naar vi faar Brug for Dem.“

Han bukkede og gik sin Vej.

„De vil have, at jeg skal svare,“ udbrød hun, da jeg kom tilbage, „nu, i dette Øjeblik? Det kan jeg ikke.“

„Ja, men . . .“

„Det er umuligt.“ Og stadig havde hun Blikket rettet mod Døren.

„Jeg er bange for, at hvis De ikke taler nu, vil De ikke oftere faa Lejlighed dertil.“

„Det er umuligt,“ gentog hun.

For anden Gang blev der ringet paa Klokken.

Jeg gik ud i Forstuen og kaldte paa Thomas.

„Nu kan De godt lukke op,“ sagde jeg og vilde vende tilbage til Mary.

Men hun gjorde en befalende Gestus opad Trappen. „Gaa derop,“ hviskede hun og gav samtidig Thomas et Tegn til, at han skulde vente.

„Jeg vil tale med Dem, inden jeg gaar,“ sagde jeg og skyndte mig op ad Trappen.

Thomas lukkede op. „Er Frøken Leavenworth hjemme?“ spurgte en klangfuld, men lidt usikker Stemme.

„Ja,“ svarede Kældermesteren. Jeg bøjede mig ud over Trappegelænderet for at se, hvem den Fremmede var og — man kan tænke sig min Forbavselse, da jeg saa, at det var Hr. Clavering.

XVIII

Paa Trappen.

Jeg stod et Øjeblik som lamslaaet, da Lyden af en monoton Stemme, der syntes at komme fra Biblioteket,

pludselig vakte min Opmærksomhed. Jeg gik ind og fandt, at det var Hr. Harwell, der sad og læste højt i sin afdøde Principals Manuskript.

„De kommer sent,“ sagde han, idet han rejste sig og bød mig en Stol.

„Ja,“ svarede jeg, med mine Tanker hos de to nederunder.

„Er De ikke rigtig rask?“ tilføjede han.

Jeg tog mig sammen.

„Jeg fejler ikke noget,“ svarede jeg og gav mig til at se i Manuskripterne. Men Bogstaverne dansede for mine Øjne, og jeg følte, at det i Aften vilde være mig umuligt at arbejde.

„Jeg er bange for, at De maa undvære min Hjælp i Aften, Hr. Harwell. Sagen er den, at det falder mig vanskeligt at skænke dette Arbejde den tilbørlige Opmærksomhed, saa længe den Mand gaar ustraffet, som ved sin skændige Gærning har nødvendiggjort det.“

„Ja, De har jo lige fra Begyndelsen vist stor Interesse for denne Sag,“ ytrede Hr. Harwell og dyppede rolig sin Pen i Blækhuset.

Jeg stirrede forbavset paa ham.

„Og De, Hr. Harwell, har De ingen Interesse for en Sag, der paa det dybeste berører den Families Velfærd, i hvis Hus De har opholdt Dem saa længe?“

Han saa paa mig med tiltagende Kulde.

„Jeg har bedt Dem, Hr. Raymond, om ikke at tale med mig om den Sag. Det er et Emne, jeg ikke har Lyst til at diskutere.“

„Her er ikke Tale om nogen Lyst, Hr. Harwell, og hvis De kan give nogle Oplysninger om Mordet, som endnu ikke er fremkomne, er det Deres Pligt at gøre det. Den Situation, som Frk. Eleanore for Tiden befinder sig i, maa vække ethvert Menneskes Retfærdighedsfølelse, og hvis De . . .“

„Hvis jeg vidste noget, der kunde hjælpe hende ud af hendes farlige Situation, havde jeg sagt det for længe siden.“

Jeg bed mig i Læben, træt og ked af disse evindelige Skuffelser.

„Hvis De ikke har mere at sige mig, Hr. Raymond,

og hvis De ikke er oplagt til at arbejde, vilde jeg gjerne have Lov til at gaa. Jeg har aftalt med en Ven . . .“

„Ja, lad Dem endelig ikke opholde af mig,“ svarede jeg bittert. „Jeg kan godt klare mig selv.“

Han gik op paa sit Værelse, og jeg satte mig ned for at samle mine Tanker, men Ensomheden i dette Værelse var mig uudholdelig. Da jeg derfor lidt efter hørte Hr. Harwell komme ned igen, gik jeg ud til ham og sagde, at hvis han ikke havde noget derimod, vilde jeg gjerne følges et Stykke Vej med ham.

Han bukkede stift og gik foran mig ned ad Trapperne. Men han var ikke kommen mange Trin ned, før han pludselig blev staaende og greb fat i Rækværket, som om han skulde besvime. Jeg skyndte mig ned til ham og spurgte angst:

„Hvad er der sket? Hvad fejler De?“

Men han stødte mig tilbage med en kraftig Haandbevægelse. „Gaa op igen,“ hviskede han, og hans Stemme rystede af Sindsbevægelse. Han greb mig i Armen og slæbte mig bogstavelig op af Trapperne. Først da vi var komne helt op, slap han sit Tag og bøjede sig ud over Rækværket, rystende over hele Legemet.

„Hvem er den Mand?“ spurgte han. „Hvad hedder han?“

Forbavset over hans mærkelige Opførsel saa jeg ned og fik Øje paa Hr. Clavering, der just nu kom ud fra Dagligstuen.

„Det er Hr. Clavering,“ svarede jeg saa behersket som muligt, „Kender De ham?“

Hr. Harwell faldt over mod Væggen. „Clavering, Clavering,“ hviskede han med dirrende Læber. Saa med ét tog han sig sammen, stirrede vildt paa mig og hvædede i mit Øre:

„De vil vide, hvem det var, der myrdede Hr. Leavenworth, ikke sandt? Se saa derned, der staar han — det er Clavering!“

Med disse Ord styrtede han afsted, ravende som en Beruset, og forsvandt i Korridoren.

Jeg skyndte mig efter ham og bankede paa hans Dør, men fik intet Svar. Jeg raabte hans Navn, men ogsaa det var forgæves. Imidlertid var det min faste Be-

slutning, at han ikke paa den Maade skulde slippe fra mig, og jeg vendte derfor tilbage til Biblioteket, hvor jeg skrev et Brev til ham. Jeg udbad mig en Forklaring paa hans frygtelige Anklage og bad ham se hjem til mig næste Eftermiddag Kl. 6.

Da dette var besørget, gik jeg ned for at træffe Mary. Men hun havde trukket sig tilbage til sine Værelser, mens jeg opholdt mig i Biblioteket og jeg gik saaledes glip af den Samtale, jeg havde ventet mig saa meget af. „Denne Kvinde er glat som en Aal,“ sagde jeg til mig selv; „hun indhyller sig i et Slør af Hemmeligheder, og dog forlanger hun, at jeg skal vise hende den samme Agtelse, som man skylder en aaben og ærlig Natur.“

Jeg stod just i Begreb med at gaa, da jeg saa Thomas komme op ad Trappen med et Brev i Haanden.

„Frk. Leavenworth beder Dem meget undskyldte,“ sagde han og rakte mig Brevet. „Hun er træt og har begivet sig til Ro.“

Da Thomas var gaaet, gav jeg mig til at læse Brevet. Der stod:

„De spørger om mere, end jeg kan svare paa. Sagen maa gaa sin Gang uden nogen Forklaring fra min Side. Det er mig en stor Sorg, at jeg maa afslaa Deres Bøn, men jeg har intet andet Valg. Gud tilgive os alle og bevare os for Fortvivlelse.“

M.

Nedenunder var der tilføjet:

„Da vi fremtidig ikke kan mødes uden gensidig Forlegenhed, er det bedre, at vi i Stilhed bærer vore Sorger, hver for sig. Hr. Harwell ser op til Dem i Morgen. Lev vel!“

Da jeg gik over 32te Gade, hørte jeg hurtige Skridt bagved mig, og da jeg vendte mig om, fik jeg Øje paa Thomas. „Undskyld, at jeg standser Dem,“ sagde han, „men jeg har noget at meddele Dem under fire Øjne. Da De forleden spurgte mig ud om den Herre, der besøgte Frk. Eleanore Aftenen før Mordet, svarede jeg ikke, som jeg burde. Sagen var nemlig den, at Opdagelsesbetjen-

tene havde spurgt mig om det samme, og jeg var derfor bleven lidt bange. Men nu ved jeg, at De er en Ven af Familien, og jeg vil derfor sige Dem, at den paagældende Herre — den Gang kaldte han sig Hr. Robbins — har været der igen i Aften, og denne Gang bad han mig melde ham hos Frk. Leavenworth som Hr. Clavering."

„Ser man det!“ udbød jeg forbavset.

„Og saa er der en Ting til, som jeg ikke har talt om til Nogen undtagen til Molly, og det kunde maaske være til Nytte for dem, der skal finde Morderen.“

„Er det en Kendsgærning eller kun en Mistanke?“ spurgte jeg.

„Det er en Kendsgærning, Hr. Raymond. Nu skal De høre. Den Aften, De ved, før Mordet, saa jeg Hr. Clavering — eller Hr. Robbins eller hvad han nu hedder — komme ind i Huset, men hverken jeg eller noget andet Menneske har set ham gaa.“

„Hvad mener De med det?“

„Jo, ser De, da jeg kom ned og sagde til Hr. Robbins, som han den Gang kaldte sig, at Frk. Eleanore var utilpas og ikke kunde tage imod ham — hun havde givet mig den Besked — bar han sig ganske besynderlig ad. Istedetfor at gaa sin Vej, som enhver dannet Herre vilde have gjort, gik han ind i Modtagelsesværelset og satte sig ned. Naa, han kan maaske have følt sig utilpas — han saa temmelig bleg ud — i alt Fald bad han mig om et Glas Vand. Da jeg den Gang ikke havde Grund til at nære Mistanke mod nogen, gik jeg strax ned i Køkkenet for at hente det. Men medens jeg stod og postede Vandet, hørte jeg Gadedøren blive smækket i. „Hvad var det?“ spurgte Molly, som stod ved Siden af mig. — „Det ved jeg ikke,“ svarede jeg, „men maaske er den fremmede Herre bleven ked af at vente og er gaaet sin Vej.“ — „Ja, naar han er gaaet, behøver han jo ikke noget Vand,“ sagde Molly. Saa satte jeg Karaflen fra mig og gik op, og da var han virkelig ogsaa gaaet. I det mindste troede jeg det den Gang. Men hvem kan paastaa det med Bestemthed? Kunde han ikke i Mørket have skjult sig et eller andet Sted?“

Jeg svarede ikke; jeg var mere bestyrtet, end jeg ønskede at vise.

„De kan jo nok forstaa, at jeg nødig vil sige saadan noget om En, der kommer for at besøge de unge Damer, men vi ved jo alle, at der den Nat maa have været Nogen i Huset, der myrdede Herren, og da det umulig kan have været Hannah . . .“

„De siger, at Frk. Eleanore nægtede at tage imod ham,“ ytrede jeg i Haab om ved denne Bemærkning at faa lidt mere at vide om hans Samtale med hende.

„Ja. Strax da hun saa paa Kortet, blev hun en Smule raadvild, men saa blev hun pludselig ganske rød i Ansigtet og gav mig den omtalte Besked.— Jeg vilde forøvrigt ikke have tænkt nærmere over denne Sag, hvis han ikke var kommen igen i Aften og havde meldt sig under et andet Navn. Og saa vilde Molly absolut have, jeg skulde fortælle Dem det. Ja, det er det Hele.“

Da jeg den Aften kom hjem, tog jeg min Notesbog og nedskrev en ny Liste over mistænkelige Omstændigheder, men denne Gang stod der et „C“ ovenover i Stedet for et „E“.

XIX

Paa mit Kontor.

Da jeg den følgende Dag kom ind paa mit Kontor, nervøs og overanstrengt, blev jeg modtaget med følgende Besked:

„Der sidder en Herre inde paa Deres Privatkontor. Han har ventet i nogen Tid og synes at være meget utaalmodig.“

Jeg var træt og aldeles ikke oplagt til Forhandlinger, hverken med gamle eller nye Klienter, og forhastede mig derfor ikke. Men da jeg lukkede Døren op til mit Kontor, hvem saa jeg saa sidde derinde? Hr. Clavering.

Jeg blev altfor overrasket til strax at kunne tale. Med en fuldendt Gentlemans Optræden gik han mig i Møde og leverede mig sit Kort, paa hvilket hans fulde Navn: Henry Ritchie Clavering stod skrevet med smukke, tyde-

lige Bogstaver. Efter paa denne Maade at have præsenteret sig, bad han mig undskylde sit lidet ceremonielle Besøg, idet han som Forklaring anførte, at han var Fremmed i Byen, og hans Anliggende yderst presserende. Han havde tilfældigvis hørt mig omtale som en dygtig Jurist og opsøgte mig nu paa en Vens Vegne, der var kommen i en højst ubehagelig Situation og trængte til juridisk Bistand, saa meget mere som han ikke kendte synderlig til de amerikanske Love.

Efter paa denne Maade at have vakt min Opmærksomhed og Nysgerrighed, bad han om Tilladelse til at sætte mig ind i Sagen. Jeg var efterhaanden kommen mig af min Overraskelse og søgte at beherske den Uvilje, for ikke at sige Afsky, som jeg følte mod denne Mand. Jeg bøjede Hovedet til Samtykke, hvorpaa han tog en Notesbog frem og læste følgende:

„En Englænder, der er paa Rejse her i Landet, træffer ved et fashionabelt Badested sammen med en ung Amerikanerinde, som han strax forelsker sig i, og efter nogle Dages Forløb er det hans inderligste Ønske at gøre hende til sin Hustru. Da han indtager en anset Stilling, har en betydelig Formue og hans Hensigter er reelle, bliver hans Frieri gunstig modtaget af den unge Dame. Men da hendes Familie er imod Partiet, ser han sig nødt til at holde Forlovelsen hemmelig. — Medens han lever i denne uvisse Tilstand, faar han en Dag fra England et Brev, der gør det nødvendigt for ham strax at rejse hjem. Urolig ved Tanken om en længere Adskillelse fra sin Elskede sender han hende et Brev, hvori han forklarer hende Sagerne Stilling og foreslaar, at de i al Hemmelighed lader sig vie. Hun giver sit Samtykke paa visse Betingelser: For det første, at han skal forlade hende strax efter Vielsen; for det andet at han skal lade hende bestemme, naar deres Ægteskab skal offentliggøres. Dette er ganske vist ikke i Overensstemmelse med hans Ønske; men da han for enhver Pris vil gøre hende til sin Hustru, gaar han ind derpaa. Han møder den unge Dame i en Præstegaard, der ligger henved en Snes Mil fra Badestedet, og dør foretages saa Vielsen af en Metodistpræst. Der er to Vidner til Stede — Præstens Tjenestekarl og en Veninde af den unge Dame. Men Parret har

ikke skaffet sig nogen Ægteskabstilladelse, og Bruden er endnu ikke fyldt 21 Aar. — Er nu dette Ægteskab gyldigt? Hvis den unge Dame, der den Dag frivillig lod sig vie til min Ven, en skøn Dag finder paa at nægte, at hun er hans lovlige Hustru, kan han saa tvinge hende til at holde en Pagt, der blev indgaaet under saa uregelmæssige Former? Med andre Ord, Hr. Raymond, er min Ven den unge Dames lovlige Ægtefælle eller ikke?"

Mens jeg hørte paa hans Beretning, svandt mine uvilige Følelser mod ham, og jeg fik en saadan Interesse for hans Vens Sag, at jeg i Øjeblikket fuldstændig glemte Henry Claverings egen Person. Efter at have faaet at vide, at Vielsen havde fundet Sted i Staten New York, svarede jeg ham omtrent følgende:

„I denne Stat — og jeg tror i hele Amerika — er Ægteskab en borgerlig Kontrakt, hvortil der hverken behøves Øvrighedens Tilladelse eller gejstlig Medvirken — i visse Tilfælde behøves der ikke en Gang Vidner, for at Ægteskabet skal være retsgyldigt. Gensidig Overenskomst er alt, hvad der behøves.“

„De mener altsaa . . .“

„At Deres Ven er den paagældende Dames retmæssige Ægtemand, forudsat selvfølgelig, at der ikke paa nogen af Siderne fandtes lovlige Hindringer for deres Forbindelse. Hvad Brudens Alder angaar, skal jeg kun oplyse, at enhver fjortenaarig Pige har Ret til at indgaa Ægteskab.“

Hr. Clavering bukkede med en veltillfreds Mine. „Det glæder mig at høre dette,“ sagde han, „thi min Vens Lykke beror udelukkende paa Ægteskabets Gyldighed.“

Han saa saa lettet ud, at min Nysgerrighed voxede, og jeg bemærkede derfor: „Jeg har sagt Dem min Mening om Ægteskabets Gyldighed, men det bliver en anden Sag at bevise det, hvis det skulde blive bestridt.“

Det gav et Sæt i ham, og han saa spørgende paa mig, idet han halvhøjt ytrede:

„Ja, det er sandt.“

„Tillad mig endnu at gøre Dem et Par Spørgsmaal. Blev Damen viet under sit rigtige Navn?“

„Ja.“

„Og Brudgommen?“

„Ligeledes.“

„Fik Bruden en Vielsesattest?“

„Ja, hun gjorde.“

„Underskreven af Præsten og Vidnerne?“

„Ja.“

„Har hun gemt den?“

„Det kan jeg ikke sige, men jeg antager det.“

„Og Vidnerne var . . .“

„En Mand, som Præsten havde tilkaldt . . .“

„Og som man kan faa fat i?“

„Nej.“

„Er han da død eller forsvunden?“

„Præsten er død, og Manden er forsvunden.“

„Er Præsten død?“

„Ja, for tre Maaneder siden.“

„Naar fandt Brylluppet Sted?“

„Sidste Juli.“

„Og det andet Vidne — Brudens Veninde — hvor er hun?“

„Hun kan findes, men hun er ikke til et stole paa.“

„Har Deres Ven selv intet Bevis paa sit Giftermaal?“

Hr. Clavering rystede paa Hovedet. „Han kan ikke en Gang bevise, at han den Dag, Vielsen fandt Sted, opholdt sig i den paagældende By.“

„Men Vielsen blev da i alt Fald indført i Kirkebogen?“

„Nej, det blev den ikke.“

„Hvor kan det være?“

„Det ved jeg ikke. Jeg ved kun, at min Ven har forhørt sig desangaaende, men ikke kunnet faa nogen Vielsesattest.“

Jeg lænede mig tilbage i Stolen og saa paa ham. „Jeg kan godt forstaa, at Deres Ven er tvivlraadig med Hensyn til sin Stilling, forudsat at Deres Fremstilling af Sagen er korrekt, og den unge Dame er tilbøjelig til at benægte, at Vielsen har fundet Sted. Skulde det komme til Proces, kan Dommen maaske alligevel falde ud til hans Fordel, skøndt jeg betvivler det. Han har ikke andet Bevis end sin Ed, og hvis nu Damen nu sværger paa det modsatte — ja, saa plejer Juryen i Reglen at holde med Damen.“

Hr. Clavering rejste sig og saa alvorlig paa mig.

Sluttelig bad han mig i en elskværdig Tone, om jeg vilde være saa venlig at give ham min Anskuelse om Ægteskabets Gyldighed skriftlig; et saadant Papir vilde yde hans Ven Sikkerhed for, at en Jurist havde gennemtænkt Sagen, og være ham en Beroligelse.

Hans Anmodning forekom mig saa rimelig, at jeg uden Betænkning opfyldte hans Ønske.

Han tog Papiret, læste det opmærksomt igennem og skrev Indholdet af i sin Notesbog. Da dette var besørget, henvendte han sig atter til mig og sagde i en Tone, der røbede en stærk Sindsbevægelse:

„Ja, nu har jeg kun én Bøn endnu til Dem. Og det er, at De vil tage Deres egen Erklæring til Dem og gemme den, til De en Dag selv staar i Begreb med at gifte Dem. Tag den saa frem og spørg Dem selv: „Er jeg nu vis paa, at den Haand er fri, som jeg om faa Timer skal trykke foran Herrens Alter? Har jeg nogen Sikkerhed for, at hun ikke alt har skænket den til en anden ligesom den unge Dame, om hvem jeg nu skriftlig har erklæret, at hun i Følge Landets Love er en ægteviet Hustru?“

„Men Hr. Clavering —!“

„Jeg takker Dem for Deres Elskværdighed, Hr. Raymond — lev vel! Jeg haaber ikke, De har haft nødig at adspørge dette Papir, naar vi næste Gang ses!“ Han bukkede høflig og gik.

Dette var det mærkeligste, jeg hidtil havde oplevet, og jeg stod et Øjeblik som lamslaaet af Forbavselse. Hvorfor skulde han dog blande mig ind i den Sag? Hvis da ikke — aa nej, det var jo umuligt! Eleanore skulde være gift med dette Menneske? Nej, alt andet kunde jeg tro — kun ikke dette!

Men stadig vendte denne Tanke tilbage, og for at blive den kvit greb jeg min Hat og styrtede ned paa Gaden i Haab om at kunne finde Hr. Clavering og afvinge ham en Forklaring paa hans mystiske Optræden. Men han var intetsteds at se, og jeg maatte vende tilbage med uforrettet Sag.

Aldrig har en Arbejdsdag forekommet mig længere end denne, men den fik da Ende, og Klokken lidt over fem var jeg i Hoffmans Hotel og spurgte efter Hr. Clavering. Tænk Dem da min Forbavselse, da jeg fik at

vide, at han lige fra mit Kontor var gaaet ombord i en Damper til Liverpool. Nu gængede han allerede ude paa Oceanet, og enhver Udsigt til at faa en ny Samtale med ham var afskaaret. Min første Følelse var en dyb Skamfuldhed. Jeg havde staaet Ansigt til Ansigt med en stærkt mistænkt Person og ganske rolig givet ham Lejlighed til flygte. Jo, jeg var i Sandhed en flink Opdager! Selvfølgelig maatte jeg underrette Hr. Gryce om Claverings Bortrejse. Men nu var Klokken næsten 6, den Tid jeg havde bedt Hr. Harwell se hjem til mig. Jeg nøjedes derfor med at sende Hr. Gryce et Telegram, hvori jeg meddelte ham, at jeg vilde opsøge ham i Aftenens Løb.

Saa gik jeg hjem, hvor jeg traf Hr. Harwell siddende og vente paa mig.

XX

„Trueman! Trueman! Trueman!“

Jeg var unægtelig spændt paa, hvilke Afsløringer Hr. Harwell vilde komme med, men tilsyneladende havde han intet som helst at fortælle. Han var kun kommen for at bede om Undskyldning for sin Hefthighed Aftenen i Forvejen.

„Men,“ udbød jeg, „De maa dog hāve haft nogen Grund til Deres frygtelige Anklage mod Hr. Clavering, hvis jeg da ikke skal anse Dem for sindssyg.“

„Det er da ikke nødvendigt,“ svarede han, „en pludselig Overraskelse kan faa selv de klogeste Folk til at fremkomme med Ytringer, der ligesom min savner ethvert positivt Grundlag.“

„En pludselig Overraskelse, siger De? Saa maa De altsaa have genkendt Hr. Clavering, thi at se en vildfremmed Herre paa Trapperne vilde dog næppe have overrasket Dem i den Grad.“

Han svarede ikke.

„De glemmer, Hr. Harwell, at dette er en højst alvorlig Sag, og jeg forlanger i Retfærdighedens Navn, at De siger, hvad De ved.“

„De tager fejl, Hr. Raymond, jeg ved aldeles ikke noget. Jeg har maaske Grund til at tænke noget, men min Samvittighed forbyder mig at udslynge en Beskyldning mod en Mand, naar jeg ikke er aldeles sikker i min Sag.“

„Det har De dog allerede gjort,“ svarede jeg koldt.
„De glemmer, at De i Gaar overfor mig angav Henry Clavering som Leavenworths Morder, og De gør derfor klogest i at tale rent ud af Posen.“

„Hr. Raymond, De er Jurist og uden Tvivl en praktisk Mand. De vil derfor le ad mig, naar jeg fortæller Dem, at jeg Natten før Leavenworths Mord saa det hele i Drømme. Jeg saa ham myrdet, og jeg saa“ — hans Stemme sank ned til en ængstelig Hvisken — „jeg saa Morderens Ansigt!“

Jeg stirrede forbavset paa ham, og der gik en Gysen gennem mit Legeme, som om et Genfærd havde berørt mig.

„Og det var altsaa —?“

„Grunden til min Anklage mod den Mand, som jeg i Aftes saa paa Familien Leavenworths Trapper. Ja.“ Han tog sit Lommetørklæde frem og tørrede sin Pande, hvor Sveden brød frem i store Draaber.

„Med andre Ord, det Ansigt, som De saa i Drømme, var det samme, som De saa i Aftes?“

„Ja.“

Jeg trak min Stol nærmere hen til hans.

„Fortæl mig Deres Drøm,“ bad jeg.

„Nuvel, det var Natten før Leavenworths Mord. Jeg var gaaet til Sengs i ualmindelig godt Humør, thi jeg havde den Dag hørt et Par venlige Ord, og det er desværre en Sjældenhed i min Stilling. Jeg laa netop og glædede mig derover, da jeg pludselig hørte en Stemme, som jeg ikke kendte, raabe mit Navn tre Gange: „Trueman! Trueman! Trueman!“ Jeg rejste mig hurtig op og saa en Kvinde staa ved Siden af min Seng. Hendes Ansigt var mig fremmed, og dog kunde jeg beskrive det ganske nøjagtig for Dem. Hun bøjede sig over mig og stirrede mig rædselslagen ind i Øjnene, som om hun vilde bede mig om Hjælp i en stor Fare. Men pludselig forsvandt Synet, og jeg hørte nu Støj i Forstuen nedenunder.

I det samme saa jeg en høj Mandsskikkelse liste sig ind i Biblioteket. Mærkeligt nok, det forekom mig nu, at jeg skiftede Personlighed. Jeg var ikke længere Tilskuer til det, der gik for sig, jeg var Hr. Leavenworth selv, der sad ved Skrivebordet og saa Døden nærme sig uden at kunne tale eller gøre det mindste Forsøg paa at afværge den.

Skøndt jeg sad med Ryggen til den Fremmede, mærkede jeg, at han listede sig hen til Natbordet, hvor Revolveren laa gemt, og tog den op af Skuffen. Jeg følte hans Skridt, der stadig kom nærmere og nærmere, indtil han stod lige ved Siden af mig. Jeg saa hvert Træk i hans Ansigt . . .“

„Og dette Ansigt,“ afbrød jeg ham, „var virkelig . . .“

„Den Mands, som vi i Aftes saa komme ud fra Frk. Leavenworths Værelse.“

XXI

En Fordom.

Et Øjeblik sad jeg betaget af overtroisk Rædsel; men min medfødte Skepsis gjorde sig hurtig gældende, og jeg spurgte Hr. Harwell:

„De siger, at alt dette fandt Sted Natten før det virkelige Mord?“

Han bøjede Hovedet og ytrede halvhøjt: „Ja, det var et Varsel.“

„Men De synes ikke at have opfattet det som et saadant?“

„Nej, jeg lider ofte af uhyggelige Drømme og tænkte derfor ikke videre over Sagen, før jeg næste Dag saa Hr. Leavenworths Lig.“

„De tror altsaa, at Deres Drøm viste Dem Mordet, saaledes som det virkelig gik for sig?“

„Ja, det tror jeg.“

„Saa er det kun Skade, at De ikke drømte videre og fik se, hvorledes Morderen slap ud af Huset, der var saa vel aflaaaset.“

Han blev ganske rød. „Det vilde jo have været ret heldigt. Saa havde jeg maaske ogsaa faaet at vide, hvad der er bleven af Hannah, og hvorledes en fremmed og fornem Herre som Hr. Clavering kunde gøre sig skyldig i et Mord.“

„Hvorfor kalder De ham en Fremmed?“ spurgte jeg. „Kender De saa meget til Husets Gæster, at De ved, hvem der er Fremmede, og hvem der ikke er det?“

„Jeg kender ialt Fald Familiens nærmeste Venner og Omgangsfæller, og dem hører Hr. Clavering ikke til.“

„Har De nogen Sinde ledsaget Hr. Leavenworth, naar han var borte fra Hjemmet? Paa Landet f. Ex., eller paa Rejser?“

„Nej,“ svarede Sekretæren.

„Men saa vidt jeg ved, plejede han undertiden at rejse bort?“

„Ja, det er meget sandt.“

„De kan vel ikke sige mig, hvor han — og de unge Damer — tilbragte sidste Juli Maaned?“

„Jo, de opholdt sig ved Badestedet R. — Tror De, han kan have truffet dem der?“ udbrød han, da han saa mig skifte Farve.

Jeg rejste mig fra min Stol og betragtede ham stift.

„Der er noget, De skjuler, Hr. Harwell. De ved mere om Henry Clavering, end De vil være ved. Hvad er det?“

Min Skarpsynethed lod til at forbavse ham, men han svarede rolig: „Jeg ved ikke mere om ham, end hvad jeg allerede har fortalt; men hvis De agter at forfølge denne Sag . . .“

„Ja, det er min faste Beslutning.“

„Saa kan jeg fortælle Dem en Ting endnu. Henry Clavering skrev et Brev til Hr. Leavenworth nogle Dage før Mordet, og jeg har Grund til at tro, at dette Brev vakte et vist Røre i Familien.“

„Hvor ved De det fra?“ spurgte jeg.

„Jeg kom af en Fejltagelse til at aabne Brevet; det var nemlig ikke forsynet med det Mærke, som adskilte Hr. Leavenworths private Breve fra Forretningsbrevene.“

„Og De saa Navnet Clavering?“

„Ja. Henry Ritchie Clavering.“

„Læste De Brevet?“

„Ja, men kun ganske flygtigt.“

„Men De kan vel huske dets Hovedindhold?“

„Ja, han klagede over den Maade, hvorpaa en af Frøknerne Leavenworth behandlede ham. Mere husker jeg ikke.“

„Hvem af de to unge Damer var det?“

„Der var ikke nævnt noget Navn.“

„Men De formodede —?“

„Nej, jeg formodede slet ikke noget.“

„Og dog paastaar De, at Brevet vakte Røre i Familien?“

„Det er først gaaet op for mig nu. Fra den Dag var Omgangstonen i Familien en ganske anden end tidligere.“

„Hr. Harwell, da De ved Forhøret blev spurgt, om Hr. Leavenworth havde modtaget et Brev, der paa nogen Maade kunde staa i Forbindelse med hans Død, svarede De Nej. Hvor kan det være?“

„De er en Gentleman, Hr. Raymond,“ svarede han, „og jeg spørger Dem derfor: Vilde De i det paagældende Tilfælde have omtalt et Brev, der indeholdt en Klage over en af Hr. Leavenworths Niecer, naar De ikke med Bestemthed vidste, at det indeholdt Oplysninger angaaende Mordet?“

Jeg maatte indrømme, at han havde Ret.

„Og hvilken Grund havde jeg til at anse dette Brev for saa vigtigt? Jeg kendte jo ingen Henry Ritchie Clavering.“

„Deres Fortælling er meget fantastisk,“ bemærkede jeg leende.

„Jeg ved det, og tænker jeg nøjere over Sagen, indser jeg godt det uholdbare i en Anklage, som kun støtter sig paa en fattig Sekretærs Drøm. Men vær overbevist om, at naar en Gang Hr. Leavenworths Morder bliver greben, saa er det ingen anden end den Mand, jeg saa i Drømme.“

Jeg betragtede ham forbavset. Mon han vidste, at Retfærdighedens Haandhævere allerede var paa Spor efter Henry Clavering? Jeg kunde ikke læse det i hans Ansigt, men følte mig fristet til at gøre et Forsøg for at faa det at vide.

„De taler med en mærkværdig Overbevisning,“ sagde

jeg; „men efter al Sandsynlighed vil De dog blive skuffet. Saa vidt vi ved, er Hr. Clavering en højst respektabel Person.“

„Det er heller ikke min Agt offentlig at anklage ham. Jeg har kun talt saa ligefrem og aabent for at forklare Dem min besynderlige Opførsel i Aftes. Og jeg haaber, at hvad jeg har sagt bliver mellem os.“ Han rakte mig sin Haand, som jeg trykkede.

„Selvfølgelig, Hr. Harwell. — De skal forresten ikke vente mig i Aften, og jeg ved heller ikke, naar jeg kommer igen. Af visse Grunde vil jeg i nogen Tid ikke gerne træffe sammen med Frk. Leavenworth, men De kan vel nok paa egen Haand fortsætte vort Arbejde, hvis De da ikke foretrækker at tage Manuskriptet her hjem til mig.“

„Ja, det kan jeg jo gøre.“

„Saa venter jeg Dem i Morgen Aften.“

„Meget vel.“ Han tog sin Hat for at gaa, da han pludselig syntes at faa en Idé.

„Vi ønsker næppe at drøfte denne Sag oftere, Hr. Raymond, men paa den anden Side er jeg nysgerrig efter at faa lidt nærmere at vide om den Person, hvis Ansigt jeg saa i Drømme, men som iøvrigt er mig ganske fremmed. Har De derfor noget imod at fortælle mig, hvad De ved om ham? De siger, at han er en højst respektabel Person. Kender De ham da nærmere?“

„Jeg ved kun, hvad han hedder, og hvor han boer.“

„Hvor er det?“

„I London. Han er Englænder.“

„Ja saa!“ udbrød han med en mærkelig Betoning.

„Hvad mener De?“

„Aa — jeg blev kun en Smule overrasket.“

„Overrasket?“

„Ja, ved at høre, at han er Englænder. Leavenworth nærede nemlig et bittert Had til alt, hvad der er engelsk. Han lod sig aldrig præsentere for en Englænder, naar han kunde undgaa det.“

Nu var det min Tur til at blive overrasket.

„Som De ved,“ vedblev Sekretæren, „var Hr. Leavenworth en Mand, der gik til Yderligheder med sine Fordomme. Hans Had til Englænderne var næsten bleven

en Mani hos ham. Havde han vidst, at det Brev var fra en Englænder, tvivler jeg paa, at han vilde have læst det. Han har tit sagt, at han hellere vilde se sin Datter død end gift med en Englænder.“

Jeg vendte mig hurtig om for at skjule det Indtryk, som hans Ord gjorde paa mig.

„De tror maaske, jeg overdriver,“ vedblev han, „men De kan blot spørge Hr. Veeley.“

„Nej, jeg har aldeles ingen Grund til at tro, at De overdriver.“

„Han maa rimeligvis have haft en eller anden Aarsag til sit Had, som vi ikke kender. I sin Ungdom tilbragte han nogle Aar i Liverpool, og der har han naturligvis haft rig Lejlighed til at studere Englændernes Karakter.“

Hr. Harwell gjorde sig nu atter rede til at gaa, men denne Gang var det mig, som holdt ham tilbage.

„Undskyld, Hr. Harwell, men De har jo kendt Hr. Leavenworth særdeles godt — tror De, at hvis en af hans Niecer vilde have giftet sig med en Englænder, at han saa havde sat sig imod Partiet?“

„Ja, det tror jeg absolut.“

Nu opholdt jeg ham ikke længere. Jeg havde faaet at vide, hvad jeg vilde, og saa ingen Grund til at forlænge Samtalen.

XXII

Flikkeværk.

Idet jeg gik ud fra, at Hr. Clavering hin Morgen havde givet mig et mere eller mindre paalideligt Referat af sit eget Forhold til Eleanore Leavenworth, spurgte jeg mig selv, hvilke Fakta jeg nødvendigvis maatte have konstaterede, for at bevise Sandheden af denne Formodning. De viste sig at være følgende:

1. At Hr. Clavering ikke blot havde været her i Landet i afvigte Juli Maaned, men at han ogsaa i kort Tid havde opholdt sig ved et Badested i Staten New-York.

2. At dette Badested var det samme, hvor Eleanore Leavenworth havde boet paa den Tid.
3. At man havde set dem i Selskab med hinanden.
4. At de begge havde været tilstrækkelig længe borte fra Badestedet, til at Vielsen havde kunnet finde Sted i en Kirke, der laa ca. 20 Mil borte.
5. At der i ca. 20 Mils Omkreds fra nævnte Badested havde boet en Metodistpræst, der senere var afgaaet ved Døden.

Det næste Spørgsmaal blev, hvorledes jeg skulde faa disse Fakta konstaterede. Jeg kendte endnu for lidt til Hr. Claverings Liv, til at det kunde give mig nogen Ledetraad, og jeg gav mig derfor i Stedet i Lag med Frk. Eleanores Historie. Jeg fik da ogsaa oplyst, at hun havde opholdt sig ved det paagældende Badested i Juli Maaned. Men havde ogsaa Hr. Clavering været der? At faa dette opklaret, var min første Opgave, og jeg besluttede derfor strax den næste Morgen at begive mig til Badestedet.

Men inden jeg foretog et saa vigtigt Skridt, ansaa jeg det for klogest at indhente saa mange Oplysninger, som det var muligt, i de faa Timer, jeg havde tilovers. Først opsøgte jeg Hr. Gryce.

Jeg fandt ham liggende paa en Sofa i sit Arbejdsværelse, plaget af Rheumatisme. Hans Hænder var indhyllede i Bandager, og om Fødderne var lagt et rødt, snavset Sjal, der saa ud til at have gaaet adskilligt igennem her i Verden. Han bad mig undskylde den Situation, han modtog mig i, og gik derpaa uden Omsvøb løs paa det Thema, der interesserede os begge saa stærkt, idet han spydig spurgte mig, om jeg var bleven meget overrasket ved at finde Fuglen fløjen, da jeg hin Eftermiddag opsøgte Hr. Clavering paa Hoffmans Hotel.

„Det forbavsede mig i alt Fald, at De havde ladet ham flyve netop nu,“ svarede jeg. „De var saa ivrig, efter at jeg skulde gøre hans Bekendtskab, at jeg troede, De ansaa ham for en Hovedperson i dette Drama.“

„At jeg lod ham rejse uden videre, betyder ikke noget. Man plejer ikke at bremse, før det gaar ned ad Bakke. Men lad os lade det Spørgsmaal hvile. Gav Hr. Clavering Dem ikke nogen Forklaring, inden han rejste?“

„Det er et Spørgsmaal, som er meget vanskeligt at

besvare. Visse Omstændigheder forbyder mig nemlig at udtale mig saa aabent, som det var ønskeligt. Men jeg fik nogle Oplysninger, som gør det nødvendigt for mig at anstille nogle Undersøgelser, inden jeg kan sætte Dem helt ind i Sagen.“

„Det er virkelig meget kedeligt, Hr. Raymond, at De ikke kan udtrykke Dem lidt tydeligere. Og jeg er en Smule bange for Deres Undersøgelser paa egen Haand. De er ikke vant til den Slags og spilder maaske Deres Tid ved at forfølge et muligvis falsk Spor.“

„Det skulde De have tænkt paa, inden De tog mig til Deres Medhjælper.“

„Og De er fast bestemt paa at ville bearbejde ham ganske alene?“

„Ja, det er netop det, jeg ikke selv ved. Jeg kan nemlig ikke tro andet, end at De har en Del Kendskab til Hr. Clavering, som det kan være mig til Gavn at faa at vide. Sig mig derfor rent ud: Vil De fortælle mig alt, hvad De ved om Hr. Clavering, uden at forlange, at jeg strax gør Gengæld?“

„Det er virkelig for meget forlangt af en Opdager.“

„Jeg ved det godt, og under andre Omstændigheder vilde jeg heller ikke være fremkommen med en saadan Anmodning. Men som Sagerne nu staar, indser jeg ikke, hvorledes jeg skal komme videre uden lidt Hjælp fra Deres Side. Maaske leder jeg efter Oplysninger, som De alt sidder inde med. Jeg beder Dem derfor, Hr. Gryce, opfyld min Bøn, og De skal ikke komme til at fortryde det. Mine Motiver er ikke egoistiske. Har jeg Held med mig, skal Æren udelukkende blive Deres.“

„Og hvilken Løn faar saa De for alle Deres Anstrængelser?“

„Den, at have befriet en uskyldig Kvinde for en vanærende Mistanke.“

Denne Forsikring syntes at tilfredsstille ham.

„Naa, hvad er det saa, De vil vide?“ spurgte han i en venlig Tone.

„Først og fremmest, hvordan De overhovedet kom til at fatte Mistanke til Hr. Clavering?“

„Det er et Spørgsmaal, som De ikke burde have nødtigt at gøre mig,“ svarede han.

„Hvordan det?“

„Ganske simpelt, fordi De selv har haft Lejlighed til at faa det besvaret.“

„Hvad mener De?“

„Husker De ikke det Brev, som Frk. Mary Leavenworth lagde i en Postkasse paa Vejen fra sit Hjem til sin Venindes Bolig i 37te Gade?“

„Jo, ganske vist, men . . .“

„Men De tænkte selvfølgelig ikke paa at se efter Adressen, inden det blev lagt i Kassen?“

„Det havde jeg ingen Lejlighed til. Og heller ingen Ret til.“

„Var De da ikke til Stede, da Brevet blev skrevet?“

„Jo.“

„Og De ansaa ikke den Sag for Opmærksomhed værd?“

„I alt Fald indser jeg ikke, hvordan jeg skulde have hindret Frk. Leavenworth i selv at lægge sit Brev i Kassen.“

„Det kommer sig af, at De er en Gentleman. Og det kan undertiden have sine Ubehageligheder.“

„Men hvorledes har De faaet det at vide?“ spurgte jeg. „Aa, nu forstaar jeg! Det var jo Dem, der havde bestilt Vognen til hende, og Kusken havde faaet sine Instruxer af Dem.“

Hr. Gryce saa hemmelighedsfuldt paa sine indpakkede Fodder. „Det er ikke helt rigtigt,“ ytrede han. „Men kort sagt, jeg fik at vide, at et Brev, som rimeligvis kunde interessere mig, var lagt i den og den Kasse paa den og den Tid. Jeg telegraferede derfor strax til det Postkontor, hvorfra denne Kasse bliver tømt, og bad dem passe paa et Brev, hvis Adresse var skreven med Blyant. Og ved De saa, hvem Brevet var til?“

„Nej.“

„Til Henry R. Clavering, Hoffmans Hotel, New York.“ Jeg trak Vejret dybt. „Det var altsaa paa den Maade, Deres Opmærksomhed blev henledet paa Hr. Clavering?“

„Ja.“

„Og hvad saa bagefter?“

„Ja, saa fulgte jeg naturligvis Sporet. Jeg gik op paa Hoffmans Hotel, hvor jeg fik at vide, at Hr. Clavering

var en af Hotellets Stamgæster. Han var for tre Maaneder siden kommen direkte hertil med en Liverpool-Damper og havde indskrevet sig i Fremmedbogen som Henry R. Clavering fra London. Jeg satte nu mine Folk i Virksomhed, og i et Par Dage var Hr. Clavering underkastet den strængest mulige Bevogtning. Men jeg opnaaede ikke noget derved.“

„Har De forespurgt, hvor Hr. Clavering opholdt sig den Aften, da Mordet blev begaaet?“

„Ja, men uden synderligt Resultat. Alle var enige om, at han havde været ude den Aften, og at han havde ligget i sin Seng, da Karlen om Morgenens kom ind for at lægge i Kakkelovnen. Men mere kunde jeg ikke faa at vide. Derimod har jeg faaet oplyst, at Hr. Clavering var her i Byen sidste Sommer.“

„Fik De ogsaa det at vide paa Hotellet?“

„Nej, det har jeg fra en ganske anden Kant. Den Oplysning har jeg faaet fra London.“

„Fra London?“

„Ja, jeg har der en god Ven og Kollega, som undertiden hjælper mig, naar det behøves.“

„Men De har da ikke i den korte Tid kunnet faa Svar tilbage paa et Brev til London.“

„Det er heller ikke nødvendigt at skrive Breve. Det er nok, at jeg telegraferer en Persons Navn til ham; saa ved han, at jeg ønsker saa udførlige Oplysninger som muligt om Vedkommende.“

„Og De telegraferede Hr. Claverings Navn?“

„Ja, i Chifferskrift.“

„Og De har faaet Svar?“

„I Morges.“

Jeg saa hen til hans Skrivebord.

„Nej, der ligger det ikke,“ sagde han. „Vær saa venlig at se efter i min Brystlomme. Og lad os saa høre, hvad min Ven Brown har at fortælle os om Hr. Henry Ritchie Clavering fra Portland Place i London.“

Jeg tog Brevet hen til Lyset og læste følgende:

„Henry Ritchie Clavering, 43 Aar, født i Herfordshire, boer sammen med sin Moder paa Portland Place. Hans aarlige Indtægt anslaaes til 5000 Pund.

Rejste i 1875 til Amerika, men vendte tilbage tre Maaneder efter paa Grund af Moderens Sygdom. Hans Tjenere oplyser, at han i den senere Tid har været noget indesluttet og utaalmodig har afventet den udenlandske Posts Ankomst. I hans Papirkurv er fundet en iturevet Konvolut, hvorpaa var skrevet „Amy Belden“, men ingen Adresse. Hans fleste amerikanske Breve er fra Boston; nogle enkelte fra New York. Ved sin Hjemkomst i Efteraaret medførte han en betydelig Bagage og indrettede en Del Værelser til Brug for en Dame; de blev imidlertid snart igen lukkede. Rejste for to Maaneder siden atter til Amerika; har siden da telegraferet to Gange til Portland Place. Hans Venner hører kun sjældent fra ham. Fornylig ankom to Breve fra ham, afsendte fra New York. Med sidste Damper ankom et, der var indleveret i Byen F. i Staten New York.

Brown.“

Brevet faldt ud af mine Hænder. F. var en lille By i Nærheden af Badestedet R.

„Deres Ven er en Knop, han fortæller netop det, jeg allerhelst vilde vide. Ved Hjælp af disse Oplysninger skal jeg inden en Uge have hele Clavering-Mysteriet opklaret,“ udbød jeg og nedskrev Hovedpunkterne af Brevet i min Notesbog.

„Og naar kan jeg saa haabe at faa en Finger med i Spillet?“ spurgte Hr. Gryce.

„Saa snart jeg er overbevist om, at jeg er paa det rette Spor.“

„Og hvor længe vil det vare?“

„Blot til jeg har faaet et eneste Punkt bekræftet, og . . .“

„Aa, vent lidt! Maaske kan jeg hjælpe Dem dermed.“ Med disse Ord saa han hen paa sit Skrivebord, der stod i et Hjørne af Værelset, og bad mig trække den øverste Skuffe ud og give ham nogle Stumper delvis forkullet Brevpapir, som laa i den.

Jeg opfyldte strax hans Ønske og fandt fire beskrevne Papirstumper, som jeg lagde paa Bordet ved Siden af ham.

„Dette her er et yderligere Resultat af Hr. Fobbs' Undersøgelse af Kullene den Dag, det første Forhør afholdtes,“ bemærkede Hr. Gryce. „De troede, at Nøglen var det eneste, han fandt. Men det var det ikke. Han fandt ogsaa disse her, og de er virkelig ganske interessante.“

Jeg betragtede opmærksomt de sønderrevne Papir stumper. Der var i alt fire, og paa den beskrevne Side saas tydelige Blodpletter. Denne Opdagelse forekom mig saa uhyggelig, at jeg lagde Papirerne fra mig og spurgte Hr. Gryce:

„Hvad mener De om dette her?“

„Ja, det var netop det, jeg vilde spørge Dem om.“

„Det synes at være Stumper af et eller andet gammelt Brev,“ bemærkede jeg.

„Ja, det ser næsten saadan ud,“ ytrede Hr. Gryce en Smule spydig.

„At dømme efter de Blodpletter, der findes paa den beskrevne Side, skulde man tro, at Brevet har ligget paa Hr. Leavenworths Skrivebord, den Gang han blev myrdet.“

„Ja, det mener jeg ogsaa.“

„Saa vidt man kan se af Haandskriften, er det skrevet af en dannet Mand, men det er ikke Leavenworths Skrift. Jeg har i den senere Tid nøje studeret denne for strax at kunde kende den igen. Men vent lidt!“ udbrød jeg pludselig, „har De ikke lidt Gummi ved Haanden? Saa klistrer vi Stumperne op paa et Stykke Papir, og saa kan jeg lettere sige Dem, hvad jeg mener om dem.“

„Der staar Gummi paa Skrivebordet,“ svarede Hr. Gryce.

Jeg tog Flasken og søgte saa at anbringe de fire Papirstumper i den Rækkefølge, der forekom mig den sandsynligste. Da jeg var færdig hermed, viste jeg Hr. Gryce Resultatet af mine Anstrængelser.

„Det har De skilt Dem godt fra,“ udbrød han. „Lad mig nu høre, hvad De kan faa ud af det.“

„Ja, saa meget er vist,“ svarede jeg, „at det er et Brev til Hr. Leavenworth, skreven paa et eller andet Hotel og dateret — lad mig se, ja det Bogstav der maa være et „s.“ Jeg pegede paa et Bogstav, der stod under Ordet Hotel. „Mener De ikke?“

St. Nor

Køjet

komde
de apne
og Tillid
Hans Hans
forbylde
le Hensæen
har sine 7
gers leuata
vunde knis
et kamps
etolel pa
dens Hjerte
Pligføle

Hotel

S. 1. 78

en Kice
-en Jante,
Karlighed
hva anden
enrik, saa
hvis; ab-
ver Rose
Rose er vi-
dig y hauri-
; stand til
Ee, som har
har knist
er skyldig
Kensyn

Skis

hende selv
Anegt, hvad
tege Jante

H

hrom

grisson
dens arbo

tsche C

„Jo — men lad være at spørge mig.“

„Jo, det maa være et „S“. Aarstallet 1876 har vi, og Marts er den eneste Maaned, der ender paa „S“. Brevet er altsaa dateret den 1. Marts 1876 og undertegnet af Henry Clavering.“

„Hvoraf slutter De det?“

„Vent et Øjeblik; saa skal jeg bevise Dem det.“ Jeg fremtog af min Tegnebog det Kort, som Hr. Clavering havde givet mig, da han aflagde mig et Besøg, og et eneste Blik var nok til at overbevise mig om, at min Formodning var rigtig. Henry Ritchie Clavering paa Kortet, og H — tchie — Cl — i Brevet var skrevet med samme Haandskrift.

„Ja, det er uden Tvivl Clavering, der har skrevet Brevet,“ udbrød Hr. Gryce, men overrasket syntes han ikke at være.

„Og nu,“ vedblev jeg, „vil vi gaa i Lag med Indholdet.“ Og jeg begyndte med Begyndelsen, idet jeg oplæste Ordene, som de stod, med Pavser ved alle Afbrydelserne. Det lød omtrent saaledes:

Hr. Hor — Højst — en Nièce, som De — en Dame, der synes — Kærlighed og Tillid — hver anden Mand kan — smuk, saa fortryllen — hun i alle Henseen — ver Rose har sine T — Rose er ingen Undta — dig og henrivende hun — i Stand til at trampe — En som har stolet paa — har knust dens Hjærte — er skyldig Pligtføle — Hensyn.

Hvis — tror m — hende selv — grusom — Ansigt — hvad — Deres ærbødige Tjener.

H — tchie — Cl.

„Det ser ud til at være en Klage over en af Hr. Leavenworths Niècer,“ bemærkede jeg.

„Hvad skal det sige?“ spurgte Hr. Gryce. „Hvad mener De med det?“

„Jo,“ svarede jeg, „Sagen er den, at jeg har hørt Tale om det Brev før. Det indeholder virkelig en Klage over en af Hr. Leavenworths Niècer og er skreven af Hr. Clavering.“ Og jeg fortalte ham, hvad jeg havde hørt af Hr. Harwell.

„Sekretæren er altsaa bleven meddelsom! Jeg troede, at han var en svoren Fjende af alt, hvad der hed Sladder.“

„Hr. Harwell og jeg har i de sidste Uger næsten hver Dag truffet hinanden, og saa kommer man jo til at tale om et og andet.“

„Og han siger, at han har læst et Brev, som Hr. Clavering har skrevet til Hr. Leavenworth?“

„Ja, men Ordlyden havde han glemt.“

„Brudstykkerne her kan nok hjælpe ham til at huske Resten.“

„Jeg vilde helst lade være med at sige ham, at dette Brev endnu eksisterer. Jeg synes ikke, man skal betro sig til Nogen, naar det ikke er absolut nødvendigt!“

„Nej, det har jeg erfaret,“ bemærkede Hr. Gryce tørt.

Jeg lod, som jeg overhørte den lille Spydighed, der laa skjult i disse Ord, og gav mig i Stedet for til at udfylde de Huller i Brevet, hvor Fortsættelsen syntes at falde af sig selv. Omsider præsenterede jeg Hr. Gryce følgende Resultat af mine Anstrængelser:

— *Hotel, Marts 1. 76.*

Hr. Horatio Leavenworth.

Højstærede!

De har en Nièce, som De — en Dame, der synes (værdig til) Kærlighed og Tillid — enhver anden Mand kan — smuk, saa fortryllende — er hun i alle Henseender. — Enhver Rose har sine Torne, og denne Rose er ingen Undtagelse — yndig og henrivende hun — i Stand til at trampe — En som har stolet paa hende — har knust dens Hjærte — er skyldig Pligtfølelse — Hensyn

Hvis (De ikke) tror mig, (saa spørg) hende selv (lige op i hendes) grusomme Ansigt, hvad — Deres ærbødige Tjener

Henry Ritchie Clavering.

„Det er tilstrækkeligt,“ udbrød Hr. Gryce, „vi har udfundet Brevets væsenlige Indhold, og det er alt, hvad vi foreløbig behøver.“

XXIII

En smuk Kvindes Historie.

„De har saaledes aldrig hørt Tale om de nærmere Omstændigheder ved hans Giftermaal?“

Det var min Kompagnon, Hr. Veeley, som talte. Jeg havde bedt ham forklare mig Hr. Leavenworths Antipati mod den engelske Nation.

„Nej.“

„Hvis De havde hørt dem,“ vedblev han og satte sig oprejst i Sengen, thi han var endnu ikke helt restitueret efter sin Sygdom, „vilde De ikke have bedt mig om en saadan Forklaring. Men det er forresten ikke saa underligt, at De ingen Ting ved. Jeg tvivler paa, at der i det Hele findes et halvt Dusin Mennesker, som kan sige Dem, hvor Horatio Leavenworth traf den elskværdige Kvinde, der senere blev hans Hustru, langt mindre fortælle Dem de nærmere Omstændigheder, der førte til deres Giftermaal.“

„Saa er det jo heldigt, at jeg kender En, der ved Besked dermed. Hvad var det saa for Omstændigheder, Hr. Veeley?“

„Som ung Mand var Hr. Leavenworth meget ærgærrig, ja, han tænkte endog paa at gifte sig med en fornem og hovedrig Dame fra Providence. Men paa et Forretningsbesøg i England gjorde han Bekendtskab med en ung Kvinde, hvis Skønhed og Elskværdighed gjorde et saa dybt Indtryk paa ham, at han ganske opgav enhver Tanke om Damen i Providence. Der gik imidlertid nogen Tid, inden han kunde bestemme sig til at gifte sig med hende, der interesserede ham saa stærkt. Hun var nemlig ikke alene bundfattig, men havde desuden et Barn hos sig, om hvis Herkomst Naboerne ikke vidste Besked, og hun selv sagde ikke noget. Men det gik, som det saa ofte gaar — Kærligheden og Beundringen sejrede over Klogskaben og Familienssynene, og han friede til hende. Hun viste sig nu fuldtud værdig til hans Agtelse, idet hun strax gav ham den Forklaring, som han var for meget Gentleman til selv at forlange af hende.

Hendes Historie var meget sørgelig. Faderen havde været en ansét Købmand i Chicago, og mens han levede,

var hun omgivet af al mulig Luxus. Saa døde han, just som hun var bleven voxen, og ved hans Begravelse traf hun sammen med den Mand, der skulde blive hendes Livs Ulykke. Han var Englænder og forstod at besnære den unge Pige, der ikke var stort mere end et Barn, og tre Uger efter var de gifte. Allerede Dagen efter deres Bryllup kom han beruset hjem og gav sig til at prygle hende; men det var kun Begyndelsen.

Da det ved Boets Opgør viste sig, at hendes Arv var langt mindre, end hendes Mand havde gjort Regning paa, rejste han med hende til England og fortsatte der sine raa Mishandlinger. Inden hun var fyldt sexten Aar, havde hun gennemgaaet den hele Skala af menneskelige Lidelser. Hun holdt det ud, til hun havde født et Barn til Verden, men da flygtede hun fra ham sammen med den Lille. Hun havde taget nogle af sine Smykker med sig, og paa dem levede hun, til hun kunde faa startet en lille Forretning. Manden saa eller hørte hun ikke noget til, før omtrent et Par Uger forinden hun gjorde Horatio Leavenworths Bekendtskab, da hun saa i Bladene, at han var død. Hun var saaledes fri, men skøndt hun elskede Horatio Leavenworth af hele sit Hjærte, vilde hun ikke gifte sig med ham. Hun syntes, at Smudset fra hendes første Ægteskab endnu klæbede ved hende, og at hun langtfra var ham værdig. Først da Barnet nogle Maaneder efter døde, samtykkede hun i at ofre ham Resten af sit Liv. Han tog hende med til New York og omgav hende med al optænkelig Luxus, samtidig med at han var den ømmeste og kærligste Ægtemand. Men Pilen var trængt for dybt ind. Efter to Aars Ægteskab drog hun sit sidste Suk.

Det var et haardt Slag for Horatio Leavenworth, og han blev aldrig mere den samme som før; end ikke efter at han havde taget sine to Niðcer i Huset. Pengene blev nu hans Afgud, og hans eneste Ærgærrighed var at efterlade sig en betydelig Formue. Men sin Ungdoms Elskede glemte han aldrig, og han blev ganske ud af sig selv, naar han hørte Ordet „Englænder“.

Hr. Veeley tav, og jeg rejste mig for at gaa. Da jeg gik ned ad Trapperne, kom jeg i Tanke om, at jeg havde et Brev til Hr. Veeleys Søn i Lommen, og da jeg ikke

vidste nogen bedre Maade at faa det expederet paa end at lægge det paa Bordet i Biblioteksværelset, gik jeg hen til Døren, der førte ind til dette Værelse, og bankede paa. Jeg fik imidlertid ikke noget Svar paa min Banken og gik saa lige ind.

Værelset var ikke oplyst, men en munter Ild brændte i Kaminen, og ved dens Skær fik jeg Øje paa en Dame, som jeg først antog for at være Fru Veeley. Men da jeg gik nærmere og tiltalte hende med dette Navn, opdagede jeg min Fejtagelse.

„Jeg beder meget undskyldte,“ sagde jeg, „jeg tog fejl.“ Men i det samme faldt Ildskæret paa den unge Dames Ansigt, og jeg saa til min Overraskelse, at det var Eleanore Leavenworth — den Kvinde, hvis Mand jeg stod i Begreb med at styrte i Ulykke. Jeg vilde under disse Forhold helst undgaa en Samtale med hende og vendte mig om for at gaa. Men Eleanore udbrød i det samme:

„De vil da ikke forlade mig uden et eneste Ord, Hr. Raymond? Nu, da Skæbnen tilfældig har ført os sammen. De blev vel overrasket ved at træffe mig her?“

„Ja, unægtelig — jeg vidste ikke — jeg ventede — jeg havde hørt, at De var syg og ikke gik nogle Steder hen — — —“

„Jeg har været syg,“ svarede hun, „men nu er det bedre, og jeg gik herhen for at tilbringe Aftenen hos Fru Veeley, da jeg ikke kunde holde ud at sidde alene hjemme. Hvad nyt er der ellers passeret? Sér De noget til Mary?“

„Jeg hjælper Hr. Harwell med at faa Deres Onkels Bog gjort færdig til Trykning, og derved kommer jeg jo en Del i Huset.“

„Staar alt til ved det gamle? Er der de samme Tjenestefolk? Ingen nye Ansigter?“

„Der er kommen en Fru Darell i Huset, anden Forandring ved jeg ikke.“

„Mary har ikke talt om at rejse bort?“

„Nej, det har jeg ikke hørt noget om.“

„Tager hun mod Besøg?“

„Ja, undertiden.“

„Hvem kommer der?“

„Fru Veeley selvfølgelig, Fru Gilbert, Frk. Martin og — — —.“

„Og hvem flere?“ hviskede hun.

„En Herre ved Navn Clavering,“ fremstammede jeg.

„Hvorfor gør det Navn Dem saa forvirret?“

„Jo, jeg skal sige Dem, Frk. Leavenworth, den paa-gældende Herre optræder under to forskellige Navne. Nu hedder han Clavering, men for kort Tid siden kaldte han sig Robbins.“

Hun gjorde en fortvivlet Bevægelse, men hendes Stemme lød ganske udtryksløst, da hun spurgte:

„Hvor mange Gange har denne Person, hvis Navn De ikke synes ganske sikker paa, været hos Mary?“

„En Gang.“

„Naar var det?“

„Iaftes.“

„Blev han der længe?“

„En Snes Minuter, antager jeg.“

„Og tror De, han kommer igen?“

„Nej.“

„Hvorfor ikke?“

„Han har forladt Amerika.“

Der indtraadte en kort Pavse. Jeg følte, at hendes Øjne stirrede stift paa mig, men jeg tvivler paa, at jeg i det Øjeblik havde kunnet se hende lige i Ansigtet, selv om hun havde holdt en ladt Pistol i Haanden.

XXIV

En Rapport.

„Da jeg den følgende Morgen sad paa „Union Hotel“ i R. med Fremmedbogen foran mig, kunde jeg næppe bemestre min Utaalmodighed; men Uvisheden varede heldigvis ikke længe. Jeg fandt strax Claverings Navn, knap en halv Side efter Hr. Leavenworths og hans Niècers, og jeg indsaa nu, at jeg havde fundet en Ledetraad, der kunde føre til Løsningen af den Opgave, der var stillet mig.

Jeg skyndte mig hen til Telegrafstationen og sendte et Telegram afsted til den Mand, som Hr. Gryce havde lovet mig til Assistance. Da hans Svar imidlertid lød paa, at han ikke kunde være hos mig før Kl. 3, besøgte jeg en af vore Klienter, en Hr. Monell, som boede i R. Jeg traf ham hjemme og sad hos ham et Par Timer, idet jeg efter bedste Evne viste mig interesseret for alt det, han fortalte mig; men i Virkeligheden var mine Tanker ganske andre Steder henne, og min Hjerne brændte af Iver efter at forsætte det Arbejde, jeg nu havde for.

Jeg var paa Perronen, da Toget kørte ind. Der var kun én Rejsende til R., en livlig, ung Mand, der aldeles ikke svarede til det Billede, jeg havde dannet mig af „S“. Jeg skulde derfor lige til at vende om igen, da han kom hen til mig og overrakte mig et Kort, hvorpaa der kun stod et „?“. Men selv da kunde jeg ikke rigtig tro, at jeg havde Hr. Gryces snedigste og dygtigste Agent for mig, før et forstaaende Blink i hans fiffige Øjne betog mig enhver Tvivl. Jeg besvarede hans Hilsen, idet jeg bemærkede:

„De er punktlig, det kan jeg lide.“

„Punktlighed er en altfor billig Dyd, til at man ikke skulde anskaffe sig den. Hvilke Ordre har De til mig? Der gaar Tog tilbage om ti Minutter. Vi har ingen Tid at spille.“

„Tog tilbage? Hvad angaar det os?“

„Jeg troede, De vilde tage hjem med det. Men De maa selvfølgelig gøre, som De selv synes.“

„Jeg vil gøre det, der er klogest.“

„Saa tag hjem, saa snart De kan.“

„Meget vel. Her er Deres Instruxer, og fra nu af staar De i min Tjeneste, og ikke i andres.“

„Selvfølgelig.“

Han gik ind i Ventesalen, gennemlæste de Instruxer, jeg havde skrevet op til ham, og kastede derpaa Papiret ind i Kaminilden. „Man kan aldrig være forsigtig nok,“ ytrede han, „der kunde tilstøde mig noget, og saa —.“

„Ja, men — —.“

„Aa, De skal ikke være urolig. Jeg glemmer ikke noget. Min Hukommelse er ganske fortræffelig; den trænger

ikke til Papir og Pen. Om en Dags Tid eller to vil De rimeligvis høre fra mig.“

Han bukkede og forlod Perronen, just som Toget, jeg skulde med, brusede frem.

De Instruxer, jeg havde givet ham, var følgende:

1. Skaf oplyst, hvilken Dag og sammen med hvem Frøkerne Leavenworth i Fjor ankom til R. Hvad de foretog sig, og hvem de mest omgikkes. Datoen for deres Afrejse samt hvad De ellers kan faa at vide om deres Vaner, Levevis o. s. v.
2. Do. do. med Hensyn til Hr. Henry Clavering, der opholdt sig ved Badestedet samtidig med Damerne, og formodentlig var en Vén af dem.
3. Faa Navnet at vide paa en Person, der svarer til følgende Beskrivelse: Præst, Metodist, døde afvigte December eller deromkring. Boede i Juli 1875 i en By, der ligger højst 20 Mil fra R.
4. Ligeledes den Mands Navn og nuværende Opholdssted, som paa den Tid stod i førnævnte Præsts Tjeneste.

Hvis jeg siger, at jeg var rolig i den Tid, som S. behøvede til sine Undersøgelser, vilde jeg rose mig af en Sindsligevægt, som jeg uheldigvis ikke er i Besiddelse af. Aldrig har nogle Dage forekommet mig saa lange som de to, der forløb mellem min Hjemkomst fra R. og Modtagelsen af følgende Brev:

Højstærede!

1. De paagældende Personer ankom til R. den 3. Juli 1875. Selskabet bestod af fire Personer: Damerne selv, deres Onkel og en Tjenestepige ved Navn Hannah. Onkelen blev kun tre Dage og rejste saa en kort Tur gennem Massachusetts. Var borte i to Uger, i hvilken Tid Damerne omgikkes bemeldte Herre, men ikke saa meget, at det gav Anledning til Snak eller Bemærkninger. Bemeldte Herre forlod pludselig Badestedet den 19. Juli, to Dage efter Onkelens Tilbagekomst. Damerne gik ofte paa Bal og deltog i det Hele taget meget i Selskabslivet. M. gjorde mest Lykke. E. var derimod meget alvorlig, mod Slutningen af

sit Ophold endog melankolsk. Selskabet forlod R. den 7. August 1875.

2. Ankom til Hotellet i R. den 6. Juli 1875 sammen med en Hr. og Fru Vandervort af hans Bekendtskab. Har intet kunnet erfare om ham udover, at han omgikkes Frøknerne L.
3. I en lille By F., en 16—17 Mil fra R., boede i Juli ifjor en Metodistpræst Samuel Stebbins, der den 7. Januar d. A. afgik ved Døden.
4. Navnet paa den Mand, der den Gang var i Tjeneste hos S. S., er Timothy Cook. Har været bortrejst, men kom tilbage til F. for to Dage siden. Kan, om ønskes, faas i Tale.

„Aha!“ udbød jeg fornøjet, da jeg havde læst det sidste Punkt; „nu har vi da noget at arbejde med.“ Jeg satte mig ned og skrev følgende Svar:

„T. C.'s Nærværelse ønskelig. Ligeledes alt, der kan bevise, at H. C. og E. L. blev viiede hos Hr. S. i Juli eller August.“

Den næste Morgen kom følgende Telegram:

„T. C. undervejs. Husker en Vielse. Er hos Dem Kl. 2 Eftermiddag.“

Klokken tre samme Dag stod jeg i Hr. Gryces Arbejdsværelse. „Jeg kommer for at aflægge Rapport,“ sagde jeg.

Et flygtigt Smil gled hen over hans Ansigt, og han saa paa sine forbundne Fingre med et saa mildt Udtryk, at det maatte gøre dem godt. „Jeg er lutter Øre,“ svarede han.

„Hr. Gryce,“ begyndte jeg, „husker De det Resultat, vi kom til ved vor første Samtale i denne Stue?“

„Jeg husker det Resultat, som De kom til.“

„Nu vel da,“ svarede jeg lidt stødt, „altsaa det Resultat, jeg kom til. Det gik ud paa, at hvis vi kunde finde den Person, som Eleanore Leavenworth elskede og

følte sig forpligtet overfor, saa havde vi med det samme opdaget, hvem det var, der myrdede hendes Onkel.“

„Og den Person har De fundet?“

„Ja. Men det er ikke hendes Elsker, som jeg den Gang troede. Det er hendes Mand. Eleanore Leavenworth er lovformelig gift med Henry Clavering.“

„Hvordan er De kommen under Vejr med det?“ spurgte Hr. Gryce i en gnaven Tone, der tydede paa Skuffelse eller Misfornøjelse.

„At gøre nærmere Rede herfor er ikke nødvendigt. Hovedsagen er, at hvad jeg fortæller er faktisk.“

„Lad gaa da. Men selv om virkelig Hr. Clavering er Frk. Leavenworths Mand, beviser det da ikke, at han er hendes Onkels Morder.“

„Nej, noget positivt Bevis er det jo ikke. Men jeg kan paaapege Tilstedeværelsen af et Motiv, og jeg kan ligeledes vise, at det ikke blot er muligt, men tilmed sandsynligt, at han opholdt sig i Huset den Aften, Mordet blev begaaet.“

„Nej virkelig? Hvad er det saa for et Motiv?“

„Det sædvanlige — Egenkærlighed. Hr. Leavenworth var en Hindring for, at han offentlig kunde præsentere Eleanore som sin Hustru, og derfor maatte han ryddes af Vejen.“

„Et meget svagt Motiv.“

„Motiverne for et Mord er undertiden svage.“

„Men dette er dog for svagt. — Men De talte om, at Hr. Clavering opholdt sig i Huset, da Mordet blev begaaet. Hvoraf slutter De det?“

„Ja, naar De finder mit første Motiv svagt, er jeg bange for, at De vil sige det samme om dette.“ Og jeg fortalte ham, hvad Thomas havde meddelt mig om Hr. Claverings Besøg den paagældende Aften, og at der ikke forelaa noget Bevis for, at han havde forladt Huset.

„Det er dog værd at notere sig,“ ytrede Hr. Gryce, da jeg havde talt færdig. „Det er ganske vist værdiløst som direkte Bevis for, at han skulde være delagtig i Mordet, men som mistænkelig Omstændighed kan det altid gøre Tjeneste.“

XXV

Timothy Cook.

Ved nærmere Eftertanke fandt jeg ingen Grund til at forholde Hr. Gryce de Oplysninger, jeg havde faaet gennem „Spørgsmaalstegn“ og jeg satte ham derfor i faa Ord ind i Sagen.

„Det lyder unægtelig højst interessant,“ ytrede Hr. Gryce, „men hvor er denne Cook henne?“

„Han staar nedenfor. Jeg tog baade ham og „Spørgsmaalstegn“ med mig.“

„Det var meget betænksomt gjort. Lad os saa se paa Fyrene. Kald dem herop.“

Et Øjeblik efter stod de begge i Stuen.

„Der har vi jo den afdøde Pastor Stebbins Tjenestekar,“ udbrød Hr. Gryce. „De ser ud til at kunne tale Sandhed.“

„Det plejer jeg i det mindste at gøre,“ svarede Cook; „i alt Fald er jeg aldrig bleven kaldt for Løgner af nogen.“

„Sig mig saa, min gode Mand, hvad hed den unge Dame til Fornavn, som sidste Sommer blev viet hos Dem?“

„Hvor i Alverden skulde jeg vide det fra? Jeg mindes ikke at have hørt det.“

„Men De husker, hvordan hun saa ud?“

„Ja, ligesaa tydelig, som hun kunde være min egen Moder. Om jeg saa bliver hundrede Aar, glemmer jeg aldrig hendes dejlige Ansigt.“

„De vilde altsaa kunne kende hende igen?“

„Absolut.“

„Godt. Fortæl os saa, hvad De ved om Vielsen.“

„Jo, det gik omtrent til paa den Maade. Jeg havde været hos Hr. Stebbins omtrent et Aarstid, da jeg en Morgen stod og arbejdede i hans Have, der ligger ud til Vejen. Saa fik jeg Øje paa en meget fin Herre, der aabenbart kom fra Stationen og saa sig om til alle Sider. Endelig kom han hen til vort Hus og gik ind. Forresten havde jeg næppe tænkt videre paa ham, hvis der ikke strax efter var kommen kørende en Vogn med to Damer. Den holdt udenfor vort Hus, og jeg gik derfor hen for at hjælpe Damerne ud.“

„Saa De deres Ansigter?“

„Nej, ikke den Gang. De var tæt tilslørede.“

„Meget vel. Gaa kun videre.“

„Jeg gav mig saa atter i Lag med mit Arbejde, men lidt efter kaldte Hr. Stebbins paa mig, bad mig vaske mine Hænder og komme ind i hans Dagligstue. Han havde aldrig før bedt mig om saadant noget, og jeg blev derfor en Smule forundret, men jeg gjorde, som han sagde. Jeg saa da, at det drejede sig om en Vielse, hvor jeg skulde være til Stede som Vidne.“

„De siger, at der kom to Damer kørende. Var hun, der blev viet til Herren, blond eller brunet?“

„Det husker jeg ikke.“

„Men hendes Ansigt husker De?“

„Ja, hendes, men ikke den andens. Det saa jeg nemlig ikke.“

Hr. Gryce hviskede nu til mig, at jeg skulde tage to Portrætter, som laa i hans Skrivebordsskuffe, og anbringe dem paa forskellige Steder i Værelset, uden at Cook lagde Mærke til det.

„De sagde før, at De ikke mindes hendes Navn,“ vedblev Hr. Gryce, „men bad man Dem da ikke om at skrive under paa Vielsesattesten?“

„Jo, men jeg var med Skam at tale om saa forvirret, at jeg næppe ved, hvad jeg skrev under paa. Hr. Stebbins bad mig skrive mit Navn paa et bestemt Sted paa et Stykke Papir, og det gjorde jeg.“

„Stod der ikke andre Navne paa Papiret, da De skrev under?“

„Nej. Men bagefter bad Hr. Stebbins den anden Dame om at skrive sit Navn paa Papiret, og det gjorde hun.“

„Og hvad skete saa mere?“

„Det ved jeg ikke, thi jeg forlod strax efter Værelset.“

„Hvor var De, da Damerne tog afsted?“

„I Haven, ved mit Arbejde.“

„De saa dem altsaa køre bort. Var Herren med dem?“

„Nej, og det var just det mærkeligste af det altsammen. Lidt efter kom Hr. Stebbins ud til mig og sagde, at

jeg ikke skulde tale om det, jeg havde set. Det skulde være en Hemmelighed.“

Under denne Samtale havde jeg anbragt Eleanores Billede paa Kamingesimsen og Marys paa Skrivebordet. Cook stod imidlertid med Ryggen til denne Del af Værelset, og før han kunde faa Øje paa Billederne, spurgte jeg ham, om det var alt, hvad han havde at meddele.

„Ja,“ svarede han.

„Har vi ikke noget, som vi kan byde Hr. Cook for hans Ulejlighed?“ spurgte Hr. Gryce med et betydningsfuldt Blik til „Spørgsmaalstegn“. „Vær saa venlig at se efter.“

Den Tiltalte gik hen til et lille Skab, der stod ved Siden af Kaminen. Cook fulgte ham naturligvis med Øjnene og kom ved denne Lejlighed til at se Eleanores Portræt, som han gav sig til at betragte i stille Beundring over hendes Skønhed. Da han var færdig hermed, forlod han Kaminen. Jeg følte mit Hjærte banke i nervøs Spænding, da jeg pludselig hørte ham udstøde et Skrig og udbryde: „Men dèr er hun jo!“ Da jeg vendte mig om, saa jeg ham komme hen imod os med Marys Portræt i Haanden!

„Skulde det være den Dame, der blev gift med Hr. Clavering?“ spurgte Hr. Gryce i en meget mistroisk Tone. „Tager De ikke fejl, min gode Mænd?“

„Tager fejl? Sagde jeg ikke, at jeg skulde kende hende igen hvorsomhelst? Hende er det, selv om hun saa er gift med selve Præsidenten.“

„Jeg er virkelig i høj Grad forbavset,“ vedblev Hr. Gryce; „nej, havde De endda sagt, at det var den Dame dèr,“ og han pegede paa Billedet, der stod paa Kaminen, „saa skulde det ikke have forundret mig.“

„Hende dèr? Jeg har aldrig set den Dame for mine Øjne. Men den anden — har de Herrer noget imod at sige mig hendes Navn?“

„Hvis det, De har fortalt os, er sandt, saa hedder hun Fru Clavering.“

„Clavering? Ja, det er rigtigt; saadan hed Herren, hun blev gift med.“

Da jeg atter var alene med Hr. Gryce, maa mit Ansigt

sikkert have røbet den Forvirring, jeg var Genstand for, thi han sagde i en let spottende Tone: „Denne Opdagelse har nok ganske forvirret Dem. Mig kom den forresten ikke overraskende.“

„Jeg tilstaar gjerne min Vildfarelse, og De maa indrømme, at denne Opdagelse ganske har forandret Sagens Udseende.“

„Sandheden forandrer den i alt Fald ikke.“

„Og hvad er Sandheden?“

Hr. Gryce saa meget tankefuld ud. „Vil De meget gjerne have det at vide?“

„Ja, selvfølgelig. Hvad anstrænger vi os ellers for?“

„Saa skal jeg sige Dem, at Sagens Udseende har forandret sig, men heldigvis til det bedre. Saa længe vi troede, at Eleanore var Hr. Claverings Hustru, lod Mordet sig slet ikke forklare. Hvorfor skulde hun eller hendes Ægtefælle tragte den Mand efter Livet, hvis Gavnildhed mod dem vilde ophøre med hans Død? Men nu, da det er Arvingen Mary, som er Hr. Claverings Hustru, viser Sagen sig i en ganske anden Belysning. Overfor et Mord, Hr. Raymonnd, maa De aldrig glemme at spørge Dem selv: Hvem kan have Fordel af det?“

„Men Eleanores Tavshed, hendes Forsøg paa at skaffe farlige Beviser af Vejen? Hvordan vil De forklare det? Jeg kan forstaa, at en Kvinde ofrer sig for at skaane sin Mand for Følgerne af en Forbrydelse, som han har begaaet — men ofre sig for sin Kusines Mand — aldrig!“

„De anser altsaa stadig Hr. Clavering for Morderen?“

„Hvem andre skulde det være? De mener da vel ikke, at Eleanore har villet hjælpe sin Kusine ud af hendes Vanskeligheder ved at tage Livet af deres fælles Velgører?“

„Nej, jeg tror overhovedet ikke, at Eleanore har noget med Sagen at gøre.“

„Men hvem da?“ spurgte jeg, og en frygtelig Anelse dukkede frem i mig.

„Hvem andre end den, der i Hr. Leavenworths Død saa en Udvej til at komme ud af en prekær Stilling, hvem andre end . . .“

„Nævn ikke noget Navn!“ raabte jeg og sprang op fra min Stol. „De er paa Vildspor, nævn ikke hendes Navn!“

„Ja, undskyld, Hr. Raymond, men det vil blive nævnet adskillige Gange herefter, saa vi kan godt gøre Begyndelsen; det er Mary Leavenworth, eller om De foretrækker Fru Henry Clavering. Er De virkelig saa overrasket? Det har været min Tanke lige fra Begyndelsen.“

XXVI

Hr. Gryce udtaler sig nærmere.

Jeg agter ikke at indlade mig paa nogen Skildring af de Følelser, der stormede ind paa mig ved denne Udtalelse af Hr. Gryce. Der paastaas, at et Menneske, der er i Færd med at drukne, i et eneste rædselsfuldt Øjeblik gennemlever et helt Livs Begivenheder, og saaledes hvirvlede nu hvert Ord, jeg havde hørt Mary udtale, i den vildeste Dans gennem min Hjerne.

„De staar, som De var falden ned fra Skyerne,“ ytrede Hr. Gryce med overlegen Ro. „Har De virkelig aldrig tænkt Dem den Mulighed?“

„Spørg mig ikke, hvad jeg har tænkt. Jeg ved kun én Ting, og det er, at jeg aldrig kan tro, at Deres Mistanke er begrundet. Hvor stor Fordel Mary end kunde have af sin Onkels Død, har hun sikkert ingen Del i den.“

„Og hvoraf slutter De det?“

„Ja, hvoraf slutter De det modsatte? Det tilkommer Dem at bevise, at hun er skyldig; ikke mig, at hun er uskyldig.“

„Se se. Nu mærker man Juristen,“ udbød Hr. Gryce spydig; „men saa vidt jeg husker, hævdede De ikke det Princip, da der var Tale om, hvorvidt Hr. Clavering var skyldig eller ikke.“

„Men han er en Mand. Det er ikke nær saa frygteligt at anklage en Mand for en Forbrydelse som en Kvinde. Og saa en Kvinde som Mary Leavenworth! Hun har selvfølgelig sine Fejl, men en Forbryderske er hun ikke.“

„Det lader til, at De bedømmer hende mildere, end hendes Kusine gjorde.“

„Jeg forstaar Dem ikke.“

„Har De da glemt den Anklage, der faldt mellem de to Kusiner hin Morgen inden Forhøret, og som vi begge var Vidner til?“

„Nej, men . . .“

„De troede, at det var Mary, som rettede den mod Eleanore, ikke sandt?“

„Selvfølgelig. Troede De det ikke ogsaa?“

„Aa nej,“ svarede Hr. Gryce med sit satiriske Smil. „Den Fornøjelse overlod jeg til Dem. Jeg syntes, det var nok, at en af os fulgte det Spor.“

„Og De vil altsaa virkelig paastaa, at det var Eleanore, som den Gang talte? Men hvorfor har De ikke forlængst revet mig ud af min Vildfarelse?“

„Aa, hvad det angaar, saa havde jeg en særlig Grund til at lade Dem blive i Troen indtil videre. Først og fremmest var jeg ikke fuldtud sikker paa, hvem af Damerne, der havde talt, skøndt min Tvivl kun var ganske ringe. Deres Stemmer ligner meget hinanden, og da vi kom ind i Stuen, var Stillingen saadan, at det ligesaa godt kunde tænkes, at Mary udtalte en Anklage, som at hun protesterede imod den. Desuden havde jeg ikke noget imod, at De saa Sagen fra det stik modsatte Synspunkt, thi paa den Maade vilde begge Teorier blive prøvede, hvilket jo er ganske i sin Orden i en saa mystisk Affære. Og hvad er nu Resultatet blevet? For Deres Vedkommende: Tvivl og Modsigelser; for mit: en næsten sikker Overbevisning, der vinder i Styrke ved hver ny Oplysning, der skaffes til Veje.“

„Deres Opfattelse er selvfølgelig den rette; det var uden Tvivl Eleanore, som udtalte Anklagen. Hun tror, at Mary er skyldig, og jeg maa have været blind, som ikke strax har indset det.“

„Hvis Eleanore tror, at hendes Kusine er skyldig, saa maa hun have sine gode Grunde dertil.“ Ogsaa dette maatte jeg indrømme.

„Hun havde sikkert en bestemt Hensigt, da hun skjulte den omtalte Nøgle og tilintetgjorde eller søgte at tilintet-

gøre baade den og det Brev, der vilde have blameret hendes Kusine.“

„Det har De Ret i.“

„Og alligevel vil De, en Fremmed, der aldrig har sét Mary Leavenworth i anden Belysning end den, hun selv i sit Koketteri har anset for passende, paastaa, at hun er uskyldig — paa Trods af hendes Kusines stiltiende Modbeviser?“

„Men Eleanore er dog ikke mere end et Menneske; hun kan have taget fejl. Og Clavering kan ligesaa godt være Morderen som Mary, efter hvad vi hidtil har bragt i Erfaring.“

„De synes at nære en sand Overtro med Hensyn til Claverings Brøde.“

Det gav et Sæt i mig. Var jeg virkelig overtroisk i det Punkt? Kunde det være muligt, at Harwells fantasistiske Mening om denne Mand havde indvirket paa min sunde Dømmekraft?

„Og maaske har De Ret,“ vedblev Hr. Gryce; „jeg paastaar ikke, at mine Formodninger er de rigtige. Videre Undersøgelser kan maaske oplyse noget graverende imod ham, skøndt jeg næppe anser det for rimeligt.“

Jeg rejste mig og gik nogle Skridt frem og tilbage i Værelset. Der blev nogle Minuters Tavshed mellem os, men nu slog Uret og mindede mig om, at Tiden var kostbar. Jeg spurgte derfor Hr. Gryce, hvad han nu mente, vi skulde gøre.

„Ja, der er egentlig kun én Ting at gøre,“ svarede han.

„Og det er?“

„Paa Grundlag af de Oplysninger, vi har, at lade Frk. Leavenworth arrestere. Jeg mener selvfølgelig Frk. Eleanore Leavenworth.“

„Eleanore? Det er da ikke Deres Mening? Hende, som De selv anser for uskyldig?“

„Ja, og alligevel er hun den eneste, paa hvem der er falden Mistanke.“

Jeg maatte indrømme, han havde Ret.

„Det gør mig oprigtig talt ondt for Eleanore,“ vedblev Hr. Gryce, „men Ret bør være Ret, og skøndt jeg er overbevist om hendes Uskyldighed, bliver jeg dog nødt

til at lade hende arrestere, hvis der da ikke inden i Morgen tidlig skér et eller andet uventet."

„Inden i Morgen tidlig?"

„Ja".

„Vil De ikke skænke mig en Dag endnu?" spurgte jeg i min Fortvivlelse.

„Til hvilken Nytte?"

Det vidste jeg ikke selv.

„Nej, Tærningerne er kastede. Eleanore Leavenworth véd Besked med noget, der stempler hendes Kusine som delagtig i Forbrydelsen, og vil hun ikke sige os det, maa hun tage Følgerne."

— — — — —
Jeg gik tidlig til Sengs den Aften, men det var mig umuligt at falde i Søvn. Hele Natten laa jeg og kastede mig frem og tilbage i Sengen, stadig gentagende de Ord: „Der maa ske noget, der skal ske noget, som hindrer Hr. Gryce i at lade Eleanore arrestere." Men hvad skulde det være? I Tanken gennemgik jeg alle Muligheder. Hr. Clavering kunde gaa til Bekendelse, eller Hannah kunde komme tilbage, men ved nærmere Eftertanke indsaa jeg, hvor usandsynligt alt dette var. Henad Morgenstunden faldt jeg omsider i Søvn, og i Drømme saa jeg Mary staa bøjet over Hr. Gryce med en Revolver i Haanden. Af denne uhyggelige Drøm blev jeg vækket ved, at der blev banket stærkt paa Døren. Jeg foer hurtigt ud af Sengen og spurgte, hvem det var. Som Svar blev et Brev skubbet ind under Døren. Jeg tog det op og saa, at det var fra Hr. Gryce. Det indeholdt kun de Ord: „Kom strax, Hannah Chester er funden."

*

*

*

„Er Hannah virkelig funden?"

„Vi har i alt Fald Grund til at tro det."

„Naar? Hvor? Af hvem?"

„Sid ned, saa skal jeg fortælle Dem det."

Jeg tog mig hurtigt en Stol og satte mig ned.

„Saa ganske sikre er vi nu imidlertid ikke i vor Sag," begyndte Hr. Gryce. „Men vi har faaet at vide, at et Ansigt, som kunde ligne Hannahs, er bleven set i et Kvist-

vindue i R. og netop i et Hus, som hun plejede at komme i, da hun var der ifjor med Frøknerne Leavenworth.“

„Hvem tilhører det Hus?“

Hr. Gryce bærede mig med et af sine mest overlegne Smil. „Damen, hun boer hos eller maaske rettere holdes skjult hos, hedder Fru Amy Belden.“

„Amy Belden! Det var jo det Navn, som en af Hr. Claverings Tjenestpiger i London fandt skreven paa en itureven Konvolut?“

„Ja.“

Jeg gjorde ikke noget Forsøg paa at skjule min Tilfredsstillelse. „Vi staar altsaa ligeoverfor en vigtig Opgagelse. Forsynet har grebet ind, og Eleanore skal blive reddet. Naar fik De denne Meddelelse?“

„I Nat, eller rettere i Morges. S. kom med den.“

„Og hvor havde han faaet den fra?“

„Fra en Blikkenslager, der er Nabo til Fru Belden.“

„Og det er første Gang, De hører tale om en Fru Amy Belden, der boer i R?“

„Ja.“

„Er hun gift eller Enke?“

„Ved ikke. Ved kun hendes Navn.“

„Men har De ikke sendt S. ud for at skaffe nærmere Oplysninger?“

„Nej. Sagen er lidt for alvorlig for ham — det vil sige, jeg tør ikke overlade den til ham alene. Der kan indtræffe noget, som kræver Skarpsindighed, og skøndt S. er en ypperlig Spion, er han ikke store Opgaver voksen. Det er farligt at lade ham operere paa egen Haand.“

„De mener altsaa . . .?“

„At De skal tage derned. Da jeg ikke selv kan rejse, ved jeg ingen anden end Dem, der kender Sagen ud og ind og kan føre den til et lykkeligt Udfald. De forstaar jo nok, at det ikke er tilstrækkeligt at finde Pigebarnet og konstatere hendes Identitet. Som Sagerne nu staar, er det nødvendigt, at Anholdelsen af et saa vigtigt Vidne som hun sker saa hemmelig som muligt. Men der kræves en god Portion Skarpsindighed og Takt til at trænge sig ind i et fremmed Hus i en fremmed By og overtale eller maaske tvinge en ung Pige, der holdes skjult der, til at rejse til en Detektiv i New York, uden at det kommer

Naboerne for Øre. Og saa den Kvinde, der holder hende skjult! Hun maa jo have nogen Grund dertil, og den maa vi finde. Alt i alt er det en ret delikat Affære. Tror De, at De kan klare den?"

„Jeg vil idet mindste gerne forsøge.“

Hr. Gryce sendte sine hjælpeløse Lemmer et bebrejdende Blik. „Og den Fornøjelse gaar jeg glip af for Jeres Skyld!“ brummede han. „Men nu til vor Forretning. Naar kan De rejse?"

„Med det samme.“

„Godt. Kl. 12,¹⁵ gaar der et Tog. Tag afsted med det. Naar De er kommen til R., maa De paa en eller anden Maade se at gøre Fru Beldens Bekendtskab, uden at vække hendes Mistanke. S. skal følge med for at være til Deres Tjeneste, hvis det skulde behøves. Han rejser rimeligvis forklædt, og De skal ikke lade, som De kender ham, eller omgaas ham paa nogen Maade, før han ved et aftalt Tegn giver Dem Lov dertil. De skal arbejde hver for sig, indtil Omstændighederne kræver gensidig Hjælp.

Jeg kan ikke en Gang sige, om De vil faa ham at se eller ikke; maaske anser han det for nødvendigt at holde sig afsides. Men én Ting kan De være vis paa, og det er, at han altid véd, hvor De er, og hvis De f. Ex. tager et rødt Silkelommetørklæde frem — har De et saadant?"

„Jeg skal anskaffe mig et.“

„Saa vil han anse det som et Tegn paa, at De ønsker hans Nærværelse eller Hjælp, enten De saa bærer Tørklædet hos Dem eller viser det frem i Deres Vindue.“

„Og det er alt, hvad De har at sige mig?" spurgte jeg, da han gjorde en Pavse.

„Ja, jeg véd ikke mere. De maa i det Hele taget stole paa Deres eget Hoved og iøvrigt rette Dem efter Omstændighederne. Deres sunde Forstand vil være Dem den bedste Fører. Hvis det er Dem muligt, saa send mig et Par Ord, eller kom herop i Morgen paa denne Tid.“ Og han gav mig et Chiffer-Alfabet for det Tilfælde, at jeg vilde telegrafere.

TREDIE DEL

Hannah.

XXVII

Amy Belden.

Det var en raakold Aprildag, da jeg for anden Gang i mit Liv steg ud paa Perronen i R. og gik ned ad den brede, befærdede Gade, der førte til Hotellet og de omliggende Villaer. Min Hensigt var strax at opsøge vor Klient, Hr. Monell, og af ham faa at vide, hvorledes jeg bedst kunde stifte Bekendtskab med den omtalte Fru Belden.

Jeg var saa heldig at træffe ham undervejs i hans elegante Køretøj og fik derved Lejlighed til uforstyrret at tale med ham.

„Naa, hvordan gaar det saa?“ var hans første Spørgsmaal, efter at vi havde udvexlet de første Hilsener.

„Med Deres Sag gaar det udmærket,“ svarede jeg. Jeg kunde selvfølgelig ikke gøre Regning paa hans Opmærksomhed vedrørende mine egne Affærer, før jeg havde fortalt ham alt, hvad jeg vidste om hans. Denne var imidlertid saa indviklet, at vi havde kørt Byen to Gange rundt, inden Hr. Monell kom i Tanker om, at han skulde bringe et Brev paa Posten. Brevet var af yderste Vigtighed, og vi styrede derfor Kursen mod Posthuset. Mens Hr. Monell gik ind, blev jeg siddende i Vognen og betragtede de Spaserende. Blandt disse lagde jeg særlig Mærke til en midaldrende Kone, skøndt jeg ikke kan forklare hvorfor, da der ikke var noget særlig mærkeligt ved hendes Ydre. Men da hun kom ud fra Postkontoret med to Breve i Haanden, et stort og et lille, mødte hun mit

Blik og skjulte hurtig Brevene under sit Sjal. Jeg spurgte mig selv, hvad disse Breve kunde indeholde, og hvem hun kunde være, siden hun ved det blotte Syn af en Fremmed gjorde en saa mistænkelig Bevægelse. Men i det samme kom Hr. Monell tilbage og bragte mig paa andre Tanker. Det var nemlig min faste Beslutning ikke mere at komme ind paa Drøftelsen af hans evindelige Proces, og saa snart han havde sat sig op i Vognen, spurgte jeg ham derfor:

„Det er sandt — der var noget, jeg vilde spørge Dem om; kender De nogen her i Byen, der hedder Belden?“

„Ja, her findes en Enkefru Belden; andre kender jeg ikke af det Navn.“

„Hedder hun Amy til Fornavn?“

„Ja, Fru Amy Belden.“

„Hvem er hun, hvad er hun, og hvor godt kender De hende?“

„Hun er Enke efter en Kunstsnedker og boer i et lille Hus henne i den Gade. Hvis De vil skaffe en gammel, hjælpeløs Tigger Nattely eller vil have nogle forladte Smaa-børn under Opsyn, saa henvend Dem til hende. Hvad vort Bekendtskab angaar, saa kender jeg hende paa samme Maade, som jeg kender de andre Medlemmer af vort Kirkesamfund. Naar jeg træffer hende, taler jeg et Par Ord med hende. Det er det hele.“

„En meget respektabel Enke altsaa. Har hun Familie?“

„Nej. Hun boer ganske alene og har vist en Smule Rentepenge. Ellers kunde hun ikke altid være saa gavmild mod de Fattige. Men hvorfor i Alverden spørger De mig om hende?“

„Aa, det er i et Forretningsanliggende. Fru Belden — men det bliver mellem os — er bleven indblandet i en Sag, som jeg har med at gøre, og jeg vilde derfor gjerne have noget nærmere at vide om hende. Kunde De ikke paa en eller anden Maade mage det saaledes, at jeg traf sammen med hende og fik Lejlighed til at studere hende nærmere? Jeg vilde være Dem meget taknemlig derfor.“

„Ja, jeg tænker næsten, det maa kunne lade sig gøre. Om Sommeren, naar Hotellet er optaget, plejer hun at tage mod Rejsende, og jeg tror nok, jeg kunde overtale hende til at huse en god Ven, der gjerne vil bo i Nærheden af Postkontoret, da han venter et Telegram, som han maa have saa hurtig som muligt.“

Med disse Ord blinkede Hr. Monell til mig uden at ane, hvor nær han var ved Sandheden.

„Det behøver De saamænd ikke en Gang at fortælle. Sig bare, at jeg ikke kan fordrage at bo paa Hoteller, og at De ikke ved nogen, der vil passe mig bedre i den korte Tid, jeg er her, end netop hende.“

„Og hvad vil hun tænke om min Gæstfrihed, naar jeg lader en af mine Venner bo andre Steder end hos mig selv?“

„Næppe noget smigrende, men jeg haaber, at Deres Gæstfrihed kan bære det.“

„Ja ja, naar De endelig vil, lad os saa se, hvad vi kan gøre.“

Han kørte nu hen til hendes Hus, og vi steg ud af Vognen.

„Hun holder ingen Tjenestefolk,“ ytrede Hr. Monell, „saa hun kommer selv og lukker op. Hold Dem derfor parat.“

Han bankede nu paa, og Døren blev aabnet af den samme Kvinde, som jeg havde set henne ved Postkontoret, og hvis Manøvre med Brevene var forekommen mig saa mistænkelig. Jeg kendte hende strax, skønt hun havde klædt sig om, men det syntes ikke, som om hun huskede mig. Da Hr. Monell præsenterede mig som: „En af mine Venner, min Sagfører i New York,“ gjorde hun et gammeldags Knix, der skulde udtrykke, at hun følte sig berøret af vort Besøg. Men jeg syntes dog at kunne spore en vis Uro hos hende.

„Vi er komne for at bede Dem om en Tjeneste, Fru Belden, men maa vi ikke gaa indenfor?“ sagde min Ven i en hjertelig Tone. „Jeg har saa ofte hørt tale om Deres hyggelige Hjem og vilde gjerne en Gang se det.“ Og uden at afvente hendes Svar, gik han dristig ind i den lille Stue, der saa saa indbydende ud med det røde Tæppe paa Gulvet og de mange Billeder paa Væggene.

Da Fru Belden saa, at han ved et Slags Statskup var trængt ind i hendes Allerhelligste, gjorde hun gode Miner til slet Spil og bad ogsaa mig træde indenfor.

Hr. Monell fortalte hende nu Hensigten med vort Komme, men hans Forslag syntes ikke at tiltale hende.

„Jeg vilde selvfølgelig gerne tjene Dem,“ sagde hun, „men i den sidste Tid har jeg ingen Logerende haft, og jeg er bange for, at jeg ikke kan gøre det hyggeligt nok for Deres Ven. De maa derfor have mig undskyldt.“

„Nej, det kan der slet ikke være Tale om,“ ytrede Hr. Monell. „Først lokker De os ind i dette lille Paradis, og saa afviser De os haardhjærtet, naar jeg beder Dem huse min Ven her en eneste Nat. Nej, det kan ikke være Deres Alvor, Fru Belden. Selv Lazarus vilde De ikke vise bort, langt mindre da en saa flink, ung Mand som min Ven her.“

„De er meget elskværdig,“ svarede hun, lidt smigret, „men jeg har ikke noget Værelse i Orden. Jeg har lige haft Hovedrengøring, og alting ligger hulter til bulter. Men Fru Wright ligeoverfor . . .“

„Nej, min unge Ven bliver her,“ sagde Hr. Monell i en afgørende Tone. „Da jeg af visse Grunde ikke kan have ham hjemme hos mig, vil jeg i det mindste vide ham anbragt hos den bedste Værtinde i hele R.“

„Ja,“ tilføjede jeg, uden dog at vise mig altfor forhippet, „det vilde virkelig være kedeligt at gaa et andet Sted hen, nu da jeg en Gang er kommen her.“

„Jeg har aldrig haft Ord for at være ugæstfri, men alt er som sagt i den frygteligste Uorden — — naar vilde De komme?“ spurgte hun pludselig.

„Jeg tænkte, jeg kunde blive her med det samme,“ svarede jeg. „Jeg har nogle Breve at skrive og vilde gerne sidde her og skrive dem.“

Da jeg nævnede Ordet „Breve“, saa jeg, at hun stak Haanden ned i Lommen, men denne Bevægelse maa have været ganske uvilkaarlig, thi hun forandrede ikke en Mine og svarede strax:

„Ja ja, saa bliv da. Vil De tage til Takke med det, jeg kan byde Dem, vil jeg ikke afslaa Hr. Monell hans Ønske.“ Hun blev nu ligesaa imødekommende, som hun før havde været uvillig, og uden at afvente mine Taksigelser,

skyndte hun sig at følge Hr. Monell ud til Vognen og samtidig hente min Haandkuffert.

„Jeg skal sørge for, at Deres Værelse bliver i Orden saa snart som muligt,“ sagde hun, da hun kom tilbage. „Foreløbig maa jeg bede Dem slaa Dem til Ro herinde. Vil De skrive, finder De i Skuffen dør alt, hvad De behøver.“

„Tusind Tak, men jeg har selv Skrivematerialier med mig.“

„Saa vil jeg ikke opholde Dem længere,“ sagde hun og forlod skyndsomt Værelset.

XXVIII

En mærkelig Oplevelse.

Det første, jeg gjorde, var at se mig om i Stuen, hvor jeg befandt mig. Det var, som tidligere omtalt, et hyggeligt og velmøbleret Værelse. Jeg studerede nøje Fotografierne paa Kamingesimsen, Bøgerne paa Hylderne og Noderne paa Klaveret, for derigennem at faa opsporet et eller andet, som kunde tyde paa, at der fandtes en Person som Hannah i Huset. Men det var mig umuligt at opdage noget saadant. Jeg gav mig da til at se ud af Vinduet og bemærkede da, at der med en Diamant var ridset nogle Bogstaver paa en af Ruderne. Men, da de ikke frembød nogen Mening, antog jeg, at det var en eller anden Skolepiges Bedrift, og henledte istedetfor min Opmærksomhed paa en Arbejdskurv, der stod paa et lille Bord ved Siden af mig. Den indeholdt forskellige Slags Arbejder, deriblandt et Par Strømper, der dog forekom mig for smaa til at kunne være Fru Beldens. Da jeg saa nøjere til, bemærkede jeg, at der var broderet et H paa dem. Jeg lagde dem tilbage i Kurven, veltilfreds med min Opdagelse, og gav mig atter til at se ud af Vinduet. Paany faldt mine Øjne paa disse mærkelige Bogstaver:

Gnirevale Yram.

Hvad skulde det betyde? Helt tankeløst gav jeg mig til at læse dem bagfra, og hvis Læseren vil følge mit Exempel, vil han kunne forstaa min Forbavselse.

Stolt over den Opdagelse, jeg havde gjort, satte jeg mig ned for at skrive mine Breve, og næppe var jeg færdig med dem, før Fru Belden kom ind og meldte mig, at Aftensbordet var dækket. „Jeg har gjort mit eget Værelse i Stand til Dem,“ tilføjede hun, „da jeg antog, De helst vilde bo i Stueetagen.“ Med disse Ord aabnede hun en Dør ind til et lille, hyggeligt Værelse, hvor jeg i Halvmørket kunde skimte en Seng, et mægtigt Skrivebord og et stort Spejl i en mørk, gammeldags Ramme.

„Jeg lever meget beskedent,“ bemærkede hun paa Vejen til Spisestuen, „men vil gerne gøre det hyggeligt baade for mig selv og andre.“

Det Aftensmaaltid glemmer jeg aldrig! Jeg sad hele Tiden, mens Fru Belden med udsøgt Elskværdighed bød mig de lækreste Retter, med en Følelse af Skamfuldhed overfor denne Kvinde, i hvis Hus jeg havde sneget mig ind som en Spion. Og min Forvirring tiltog, da jeg mærkede, at hun havde noget paa Sinde, som hun gerne vilde betro mig, men ikke kunde faa frem.

„Er De ikke bange for at bo her ganske alene?“ spurgte jeg; „er der ingen Landstrygere, som kan genere en enlig boende Kvinde?“

„Mig er der ingen, der gør Fortræd,“ svarede hun, „og aldrig har nogen bedt mig om Mad eller Husly uden at faa det.“

„Men saa er De vel ogsaa stadig overrendt af Tiggere?“

„Jeg kan ikke vise dem bort,“ svarede hun, „det er min eneste Luxus at mætte de fattige.“

„Men de dovne, som ikke vil arbejde for Føden . . .“

„De er i alt Fald fattige.“

Jeg rejste mig fra Bordet med den Tanke, at Fru Belden netop var den rette Person til at skjule en Ulykkelig, som var bleven indviklet i en stor Forbrydelse. Og i det samme faldt det mig ind, at hvis Hannah fandtes i Huset, vilde Fru Belden sikkert gaa op med Mad til hende. Jeg saa derfor med et beregnende Blik paa, hvad vi havde levnet, for senere hen at kunne konstatere, om der manglede noget.

„Jeg ryger min Cigar ude paa Verandaen,“ sagde jeg, „og bagefter har De maaske Tid til at passiare lidt med mig.“

„Det vil jeg gjerne,“ svarede hun, „men for min Skyld skal De ikke gaa ud paa Verandaen. Jeg kan godt taale lidt Tobaksrøg.“

„Jeg foretrækker nu alligevel Verandaen; en Smule frisk Luft vil ogsaa gøre godt.“

Sagen var den, at jeg begyndte at længes efter S; jeg havde en Følelse af, at et Tegn paa hans Nærværelse i Byen vilde virke opmuntrende paa mig, men det syntes, som om denne Gunstbevisning ikke skulde blive mig til Del. Forgæves spaserede jeg frem og tilbage paa Verandaen, men jeg hverken saa eller hørte noget til ham.

Lidt efter bemærkede jeg, at Fru Belden kom ned ad Trapperne med en tom Tallerken i Haanden; hun stillede den ud i Køkkenet og tog derefter Plads ved Siden af mig med sit Strikketøj i Haanden.

„De er Jurist, ikke sandt?“ begyndte hun.

„Jo,“ svarede jeg, „det er min Bestilling.“

„Saa vilde De maaske bevise mig den Tjeneste at give mig et Raad. Jeg befinder mig nemlig i en vanskelig Knibe, som jeg selv ikke kan klare mig ud af, og dog kræver Sagen hurtig Afgørelse. Vil De skænke mig Deres Opmærksomhed et Øjeblik?“

„Med Fornøjelse, og det skulde glæde mig, om jeg kunde hjælpe Dem.“

Hun trak Vejret lettet og begyndte:

„Det hele kan siges i faa Ord. Jeg har i mit Eje en Del Papirer, som et Par Damer har givet mig til Opbevaring paa den Betingelse, at jeg hverken maa levere dem tilbage eller tilintetgøre dem uden begges mundtlige eller skriftlige Tilladelse.“

„Det er jo let at forstaa,“ bemærkede jeg, da hun gjorde en Pavse.

„Men nu meddeler den ene af Damerne mig — hende, der er mest interesseret i Sagen — at hendes Ro og Sikkerhed beror paa, at disse Papirer bliver tilintetgjorte.“

„Og nu vil De vide, hvad der i dette Tilfælde er Deres Pligt?“

„Ja,“ svarede hun tøvende.

„De maa selvfølgelig beholde Papirerne hos Dem, til begge Damerne har løst Dem fra Deres Forpligtelse.“

„Er det Deres Mening som Jurist?“

„Ja, baade som Jurist og som Menneske. De er én Gang gaaet ind paa den Betingelse, og den kan De ikke bryde. Desuden har De ingen Sikkerhed for, at den saakaldte interesserede Parts Fremstilling er sand. Ved at tilintetgøre Dokumenterne vilde De begaa en stor Uret, da de uden Tvivl er af Værdi for begge Damerne.“

Hun sænkede mismodig Hovedet; det havde aabenbart været hendes Ønske at imødekomme den interesserede Part.

„Loven er haard,“ sagde hun, „meget haard.“

„Det er ikke alene Loven, der fordrer det,“ bemærkede jeg, „men ogsaa Pligten. En Overenskomst er en Overenskomst, og De maa holde Deres Løfte, Fru Belden.“

„Ja, De har sikkert Ret,“ ytrede hun og hensank i Tavshed.

Medens jeg betragtede hende, tænkte jeg ved mig selv: „Hvis jeg nu var Gryce eller S., forlod jeg ikke denne Plads, før jeg havde faaet lokket ud af Fru Belden, baade hvad de to Damer hed, og hvor de vigtige Papirer opbevaredes.“ Men da jeg nu ikke var nogen af dem, maatte jeg haabe paa, at Fru Belden selv vilde lade et Ord falde, der kunde tjene mig til Vejledning. Jeg vilde derfor lige til at gøre hende et Spørgsmaal, da jeg fik Øje paa en Kvinde, der kom ud fra Nabohuset og saa ud som en rigtig Landstrygerske. Hun gnavede paa en Brødskorpe, som hun kastede fra sig, da hun kom ud paa Gaden.

„Der kommer en af Deres Kunder,“ bemærkede jeg.

Fru Belden syntes at vaagne op af sin Drøm; hun rejste sig langsomt og saa ud af Vinduet.

„Stakkels Menneske!“ sagde hun halvhøjt. „Desværre kan jeg ikke i Aften gøre meget for hende. Et godt Aftensmaaltid er alt, hvad jeg kan give hende.“

Hun gik hen til Hovedindgangen og bad hende gaa om Huset hen til Køkkendøren. Strax efter hørte jeg den fattige Kvinde udbryde: „Gud velsigne Dem!“, hvilket aabenbart var hendes Tak for det Maaltid, Fru Belden havde sat frem til hende.

Men det var ikke blot Aftensmaad, hun trængte til. Efter nogen Tids Forløb bad hun om Husly for Natten.

„I Stalden eller i Træskuret, lige meget hvor, blot jeg er skærmet mod Blæsten,“ hørte jeg hende sige. Og hun begyndte en lang Historie om Sygdom og Nød, som var saa bedrøvelig at høre paa, at jeg aldeles ikke blev forbavset, da Fru Belden ved sin Tilbagekomst fortalte mig, at hun trods sine Forsætter havde givet den fattige Kvinde Lov til at ligge i Køkkenet Natten over.

„Hun har saadan ærlige Øjne,“ bemærkede hun, „og De ved jo, at lidt Barmhjærtighed er min eneste Luxus.“

Denne Begivenhed afbrød selvfølgelig vor Samtale. Fru Belden gik op ovenpaa, og jeg sad nu alene og spekulerede over det, jeg havde hørt. Jeg var netop kommen til det Resultat, at Fru Belden maaske alligevel kunde lade sig friste til at tilintetgøre Papirerne, som hun havde til Opbevaring, da jeg hørte hende komme ned ad Trap- perne og lukke sig ud af Gadedøren. Hurtig tog jeg min Hat og fulgte efter.

Skøndt Mørket begyndte at falde paa, lykkedes det mig dog stadig at holde Øje med hende. Vi havde snart de sidste Huse i Byen bag os og var ude paa Landevejen. Sluttelig kom vi til en Bro. Jeg hørte hende gaa over den, men derefter forstummede enhver Lyd. Hun stod aabenbart stille og lyttede. Jeg var nu overbevist om, at hun havde opdaget Aarsagen til mit Besøg, og at hun havde lokket mig bort fra Huset for at give Hannah Lejlighed til at flygte. Jeg vilde derfor vende tilbage til min Post, som jeg havde været saa uforsigtig at forlade, da jeg pludselig hørte en besynderlig Lyd, som fik mig til at standse. Den kom fra Bredden af den lille Bæk, som løb under Broen, og det lød, som om en gammel Dør knagede paa sine rustne Hængsler.

Jeg skyndte mig afsted i den Retning, Lyden kom fra. Det var nu bleven ganske mørkt, og jeg begyndte at blive bange for, at min Jagt skulde være forgæves, da jeg ved et pludseligt Lynglimt fik Øje paa en Bygning, der kunde se ud som en gammel Lade. Strax efter blussede et blaalt Lysskær op inde i Laden, og jeg fik Øje paa Fru Belden, der stod i Porten med en Tændstik i Haanden. Jeg vovede næppe at trække Vejret, for ikke

at vække hendes Opmærksomhed. Hun mønstrede nøje Laden, og tog sluttelig en lille Tinæske frem under sit Sjal. Synet af denne Æske forvissede mig strax om hendes Ærinde. Hun vilde skjule det, som hun ikke havde Mod til at tilintetgøre. Jeg følte mig beroliget og ventede nu kun paa, at hun skulde gaa, for at bemægtige mig Æsken. Men det ene Minut gik efter det andet, og hun kom stadig ikke. Endelig, just som jeg af Utaalmodighed vilde forlade mit Skjulested, kom hun ud.

Da hun var tilstrækkelig langt borte, listede jeg mig frem og gik ind i Laden. Der var selvfølgelig bælgmørkt, men heldigvis havde jeg Tændstikker hos mig. Jeg rev en af, men den udbredte kun et meget svagt Lys og gik ud, inden jeg ret havde taget mit Opholdssted i Øjesyn. Jeg tændte en ny, men ogsaa den slukkedes, inden jeg havde opdaget noget Spor af Æsken. Nu først indsaa jeg Vanskelighederne ved mit Foretagende. Et Dusin Tændstikker var allerede gaaet i Løbet, og jeg havde nu kun en eneste tilbage, da jeg bemærkede, at et af Gulvets Brædder var skubbet lidt ud af sin Stilling. En eneste Tændstik! Og ved Skæret af den skulde jeg løfte Brættet og undersøge, om Æsken laa skjult derunder.

Jeg besluttede ikke at bortødsle dette mit sidste Hjælpe-middel. Jeg lagde mig paa Knæ og famlede i Mørket efter Brættet, som jeg da ogsaa fandt og fik fjærnet. Nu rev jeg min sidste Tændstik af og lyste med den ned i Fordybningen.

Jeg fik Øje paa noget, men om det var Æsken eller en Sten, kunde jeg ikke se. Da jeg bøjede mig ned for at tage det op, tabte jeg Tændstikken. Jeg maatte nu atter famle mig frem i Mørke, men omsider kronedes mine Anstrængelser med Held. Jeg holdt Æsken i min Haand.

Tilfreds med Resultatet begav jeg mig paa Vej hjem-efter. Mit eneste Ønske var nu at komme hjem før Fru Belden. Men vilde det være muligt? Hun havde adskillige Minuters Forspring, og jeg maatte gaa forbi hende undervejs, hvorved jeg risikerede at blive genkendt. Alligevel vilde jeg løbe den Risiko.

Saasnart jeg var ude paa Landevejen, fremskyndede jeg min Gang. Jeg var allerede gaaet et godt Stykke uden at

møde nogen, da jeg ved en Drejning af Vejen pludselig fik Øje paa Fru Belden, der stod og saa sig tilbage. Jeg skyndte mig forbi hende, men hun syntes hverken at se eller høre mig. Forbavset herover vendte jeg mig om og saa da, hvad der var Grunden til, at hun saa ganske havde overset mig: Laden bag ved os stod i Flamme!

Jeg indsaa strax, at dette var mit Værk; jeg havde kastet en glødende Tændstik fra mig, og den var falden paa et eller andet brændbart Stof. Jeg blev staaende og stirrede forbavset paa Ildebranden. Højere og højere steg Flammerne, Himlen blev mere og mere rød — og ved Synet heraf glemte jeg ganske Fru Belden. Endelig kaldte hendes Stønnen mig tilbage til Virkeligheden. Jeg nærmede mig hende og hørte hende tale højt, ganske som i Søvn: „Nej, nej — det var ikke min Mening. Men det er maaske bedst paa den Maade. Mary har faaet sit Ønske opfyldt, uden at man kan bebrejde mig noget.“

Jeg blev ikke staaende for at høre mere, men skyndte mig hjem. Efter at have overbevist mig om, at Landstrygersken ikke havde benyttet vor Fraværelse til at stjæle, gik jeg ind paa mit Værelse og tog Æsken i Øjesyn. Dens Vægt overbeviste mig om, at den næppe indeholdt andet end de Papirer, Fru Belden havde talt om. Jeg gemte den under min Seng og gik saa tilbage til Dagligstuen. Jeg havde næppe sat mig ned for at læse i en Bog, da Fru Belden traadte ind.

„Det er dog en frygtelig Aften!“ udbrød hun, idet hun tog sin Hat af. Hun saa træt og forpustet ud, men mere fornøjet, end da hun gik hjemmefra. „Det lyner ganske forfærdelig, og der maa være Ildløs et eller andet Sted. Det er ligefrem uhyggeligt. Jeg haaber da ikke, De har kedet Dem. Jeg havde et nødvendigt Ærinde at besørge, men jeg troede ikke, det havde trukket saa længe ud.“

Jeg gav et ligegyldigt Svar, og hun gik ud for at lukke af til Natten. Jeg ventede, at hun skulde komme tilbage, men hun kom ikke. Maaske var hun bange for at røbe sig. Jeg følte det næsten som en Lettelse, da jeg ikke var oplagt til yderligere Sindsbevægelse den Aften. Saasnart Uvejret var forbi, gik jeg til Sengs, og efter flere

frugtesløse Forsøg paa at falde i Søvn lykkedes det mig omsider.

XXIX

Det forsvundne Vidne.

„Hr. Raymond!“

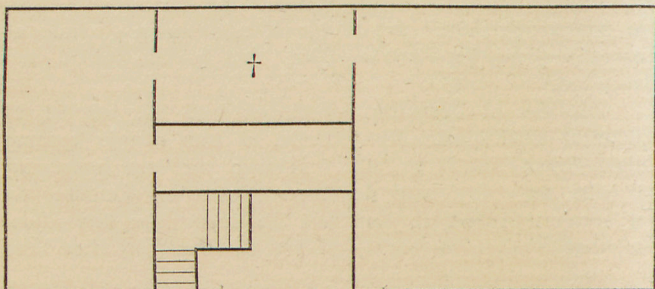
Stemmen var sagte, men gennemtrængende, og den vækkede mig af min Søvn. Jeg saa op. Det var begyndt at dages, og i den svage Morgendæmring saa jeg Landstrygersken, der havde faaet Lov til at blive Natten over, staa i Døren ind til Spisestuen. Jeg blev baade forbavset og ærgerlig og skulde lige til at bede hende gaa Pokker i Vold, da hun til min store Overraskelse trak et rødt Lommetørklæde op af Lommen. Jeg genkendte S.

„Læs dette her,“ sagde han og rakte mig et Stykke Papir, hvorpaa han strax forsvandt.

Jeg stod op og gik hen til Vinduet. I det gryende Dagskær lykkedes det mig at tyde følgende hurtig nedskrevne Linier:

„Hun er her. Jeg har sét hende. I det Værelse, som paa hosstaaende Plan er mærket med et Kors. Vent til Kl. 8 og gaa saa derop. Jeg skal nok finde paa en List til at faa Fru B. ud af Huset.“

Nedenunder var tegnet følgende Plan af Etagen ovenover.

Hannah befandt sig altsaa i det lille Værelse paa Bagsiden af Huset, ligeover Spisestuen, og jeg havde saaledes ikke taget fejl, da jeg den foregaaende Aften havde troet at høre Skridt over mit Hoved. Opmuntret ved Tanken om snart at skulle staa Ansigt til Ansigt med den, som efter alt at dømme var indviet i det mystiske Mord paa Hr. Leavenworth, gik jeg atter til Sengs for at sove en Timestid endnu. Men det var mig aldeles umuligt at falde i Søvn. Jeg blev derfor liggende vaagen og ventede paa, at det skulde blive Tid at staa op.

Frokosten var en sand Tortur for mig; det kostede mig ligefrem Anstrængelse at spise noget, men omsider fik den dog Ende. Vi havde lige rejst os fra Bordet, da Klokken slog otte, og i det samme kom en lille Dreng styrtende ind i Køkkenet.

„Fa'er har faaet et Slagtilfælde!“ skreg han. „Skynd Dem endelig hen til ham, Fru Belden!“

„Det er en fattig Brændehugger nede i Gaden,“ forklarede Fru Belden mig. „Vil De være saa venlig at passe paa Huset, mens jeg er borte? Jeg skal komme igen saa hurtigt som muligt.“ Og uden at afvente mit Svar kastede hun et Sjal over Hovedet, og skyndte sig afsted med Drengen.

Saasnart hun var ude af Huset, skyndte jeg mig op ad Trappen og hen til Døren, der førte ind til det Værelse, som S. havde betegnet med et Kors. Jeg lagde Øret til Nøglehullet, men alt var stille derinde. Saa bankede jeg paa, men der kom intet Svar. Jeg raabte da saa højt jeg kunde:

„De er opdaget, Hannah Chester. Hvis De ikke aabner Døren, bliver vi nødt til at sprænge den. Spar os den Ulejlighed, og luk strax op.“

Men stadig intet Svar.

Jeg gik et Skridt tilbage og kastede mig med hele min Vægt mod Døren. Det knagede i den, men endnu gjorde den Modstand. Jeg gentog Forsøget og faldt nu hovedkulds ind i Værelset, der var saa mørkt og koldt, at jeg maatte staa stille og samle mig, inden jeg kunde se mig omkring. Og det var godt, at jeg gjorde det; thi i næste Øjeblik følte jeg en iskold Gysen ved at se en ligbleg Kvinde ligge i en Seng lige ved Siden af mig.

Hendes Klæder laa i en Bunke paa Gulvet, og paa en Stol ved Døren stod en Bakke med Frokost. Jeg kaldte hende atter ved Navn, men da jeg heller ikke nu fik noget Svar, greb jeg hendes Haand for paa den Maade at faa hende vækket. Men den var ikke blot kold som Is; den var ganske stiv. Forskrækket slap jeg den og gav mig atter til at betragte hendes Ansigt; men det var aldeles stift og ubevægeligt. Jeg bøjede mig ned og lagde Øret til hendes Læber, men ikke det ringeste Aandepust var at mærke. Saa lagde jeg Haanden paa hendes Hjærte. Det havde ophørt at slaa.

XXX

Brændt Papir.

Det var et haardt Slag for mig. Just, som jeg havde begyndt at nære de bedste Forhaabninger, kuldkaستes alle mine Planer, og jeg fortrød, at jeg ikke Aftenen i Forvejen med Magt havde banet mig Vej til den ulykkelige Kvindes Skjulested og derved forebygget hendes sørgelige Skæbne.

Jeg gik nu ind i Værelset ved Siden af, lukkede et Vindue op og anbragte i et af Gardinerne mit røde Lommetørklæde, som jeg havde været saa forsynlig at tage med mig.

Strax kom en ung Mand, som jeg antog for at være S., ud fra Genbohuset og skraaede over Gaden. Jeg gik ham i Møde og mødte ham paa Trappen.

„Naa,“ hviskede han, da han var kommen indenfor, „har De set hende?“

„Ja“ svarede jeg bittert, „set hende har jeg.“

„Og hun har tilstaaet?“

„Nej. Jeg har ikke talt med hende. Hvad mente De forresten med Deres Meddelelse om, at De havde set Pigen? Og at hun fandtes i et nærmere betegnet Værelse, hvor jeg kunde træffe hende?“

„Hvad jeg mente? Det, jeg skrev, naturligvis.“

„Har De da været inde i hendes Værelse?“

„Nej, kun udenfor. Jeg saa Lys deroppe i Aftes, og da De og Fru Belden var gaaede ud, klatrede jeg op paa Taget. Jeg kiggede ind gennem Vinduet og saa hende gaa frem og tilbage i Stuen.“ Han maatte have set mig skifte Farve, thi han udbrød pludselig: „Hvad er der dog sket?“

„Kom selv ind og se,“ svarede jeg og trak ham ind i det lille Værelse og hen til Sengen. „De sagde, at jeg vilde finde Hannah her, men De fortalte mig ikke, at jeg vilde finde hende saaledes.“

„Almægtige Gud!“ udbrød han; „hun er da vel ikke død?“

„Jo,“ svarede jeg, „hun er død.“

„Men det er jo umuligt. Hun maa være falden i en tung Søvn, hun har taget et eller andet Sovemiddel . . .“

„Nej,“ svarede jeg, „af denne Søvn vaagner hun ikke mere.“

S., betragtede hende med et besynderligt Udtryk i sit Ansigt. Men pludselig gav han sig til at undersøge hendes Klæder, som laa paa Gulvet.

„Hvad ser De efter?“ spurgte jeg.

„Jeg leder efter et Papir, af hvilket hun i Aftes tog noget, som jeg troede var et eller andet Lægemedel. Aa, her er det!“ udbrød han og tog et Stykke Papir op fra Gulvet.

Han rakte mig Papiret, paa hvis Inderside jeg bemærkede svage Spor af et snehvidt Pulver.

„Dette her er et meget vigtigt Fund,“ bemærkede jeg, „og er der blot saa meget Pulver tilbage, at det kan konstateres, at det er giftigt, saa er Aarsagen til Pigens Død jo tydelig og klar. Her foreligger da et utvivlsomt Selvmord.“

„Det er nu ikke saa afgjort,“ svarede han. „Den Gang hun tog det, saa hun glad og fornøjet ud. Men det kan jo være, at Fru Belden har givet hende det med den Forklaring, at det var Medicin . . .“

„Naa, først maa vi jo have at vide, om Pulveret overhovedet er giftigt eller ikke. Hun kan jo ogsaa være død af et Hjerteslag.“

Han trak paa Skulderen og gav sig til at undersøge

de forskellige Genstande, der fandtes i Værelset. „Men hvad er dette her?“ udbød han pludselig. „Kom en Gang her hen og se!“

Jeg gik hen til ham, og da jeg bøjede mig ned, saa jeg et Vandfad halv fyldt med brændt Papir.

„Jeg saa hende i Aftes bøje sig over noget her henne i Hjørnet, men jeg kunde ikke se, hvad det var. Hun har aabenbart tilintetgjort noget, som Ingen maatte se. Og der er desværre ikke en Smule tilbage, som kan tyde paa, hvad det har været. Det er da ogsaa uheldigt.“

„Fru Belden maa løse denne Gaade!“ udbød jeg.

„Fru Belden maa løse hele Gaaden,“ svarede han og betragtede eftertænksomt det brændte Papir. „Hvem ved, om ikke Hemmeligheden ved Leavenworths Mord fandtes her?“

„Hvad Papiret end har indeholdt, saa er det nu kun Aske, og med den Kendsgærning maa vi regne.“

Vi forlod nu Værelset og gik ned ad Trapperne.

„Det er sandt!“ udbød jeg, „mens jeg husker det, Fru Belden hentede i Gaar to Breve paa Posthuset, et stort og et lille. Kunde De ikke faa opsnuget, hvor de kom fra?“

S. stak Haanden i Lommen. „Vi behøver ikke at gaa langt for at faa at vide, hvorfra det ene kom. Men for Pokker, jeg har tabt det!“ Og inden jeg vidste af det, var han oppe af Trapperne.

I det samme hørte jeg Gitterporten blive lukket op.

XXXI

S.

„Det var en slem Vildmand. Der laa Ingen syg. Det er dog en Skam at narre mig paa den Maade!“ udbød Fru Belden forbitret, idet hun tog Overtøjet af. „Men hvorfor ser De saadan paa mig? Er der hændet noget, mens jeg var borte?“

„Ja, der er hændet noget højst alvorligt,“ svarede

jeg. „Skøndt De kun har været saa kort borte, har jeg dog gjort en Opdagelse, der rimeligvis vil faa meget alvorlige Følger.“

Til min Overraskelse brød hun ud i en voldsom Graad. „Aa, jeg vidste det! Jeg vidste det!“ hulkede hun. „Jeg har altid sagt, at det vilde være umuligt at bevare Hemmeligheden, hvis der kom en Fremmed ind i Huset. Men“ — tilføjede hun forskrækket — „De har jo endnu ikke sagt mig, hvad det er, De har opdaget. Maaske er det slet ikke det, jeg tænker paa. Maaske . . .“

Jeg afbrød hende uden Tøven. „Fru Belden,“ sagde jeg, „jeg vil ikke prøve paa at mildne det Slag, der nu vil ramme Dem. En Kvinde, der trods alle Opfordringer fra Rettens Side skjuler et saa vigtigt Vidne som Hannah, kan godt taale at høre, at hendes Bestræbelser kun er lykkedes alt for godt, og at den ulykkelige Kvinde, der kunde frelses ved Hannahs Vidneforklaring, nu staar kompromitteret i Verdens Øjne, om end ikke i Dommernes.“

„Hvad mener De med det? Jeg har ikke villet gøre noget ondt. Jeg har kun villet hjælpe et Medmenneske. Men hvem er De? Hvad har De at gøre med alt dette? Hvad angaar mine Handler Dem? De sagde, at De var Jurist. Kommer De maaske fra Mary Leavenworth for at se efter, om jeg har opfyldt hendes Ønske, og for at . . .“

„Fru Belden,“ sagde jeg, „det har kun ringe Betydning, hvem jeg er, og hvorfor jeg er kommen her. Men for at give mine Ord mere Vægt, vil jeg blot sige, at jeg ikke har narret Dem med Hensyn til mit Navn og min Stilling, og at jeg virkelig er Frøkenen Leavenworths Ven. Og naar jeg siger Dem, at Eleanore Leavenworth er kommen i en yderst pinlig Situation ved denne Piges Død . . .“

„Død? Hvad mener De? Hvem er død?“

Hendes forbavsede Udbrud var for naturligt til, at jeg et eneste Øjeblik kunde tvivle paa hendes Ukendskab til Hannahs Død.

„Ja,“ svarede jeg, „det Vidne, som De har holdt skjult saa længe, eksisterer nu ikke mere. Der er kun hendes Lig tilbage.“

Aldrig vil jeg glemme hendes Skrig og vilde Raab:

„Jeg tror det ikke! Jeg tror det ikke!“ mens hun styrtede op ad Trapperne.

Ligesaa lidt glemmer jeg, hvorledes hun vred sine Hænder ved den Dødes Leje og hulkende forsikrede, at hun ikke vidste det fjærneste om det. Aftenen i Forvejen havde hun forladt Hannah i det bedste Humør af Verden.

„Hun var altsaa ikke syg i Gaar?“

„Hun fejlede ikke det mindste.“

„Men hvorfor gav De hende saa Medicin?“ spurgte S., der pludselig traadte ind fra Værelset ved Siden af.

„Det har jeg heller ikke gjort,“ svarede hun i den Tro, at det var mig, som talte.

„Gjorde jeg vel, Hannah?“ Hun klappede den Dødes Haand med synlige Tegn paa en oprigtig Sorg.

„Men hvor har hun da faaet den fra?“

Nu opdagede hun, at det ikke var mig, som talte, og stirrede forbavset paa S.

„Jeg ved ikke, hvem De er, men det ved jeg, at Hannah ikke har haft nogen Medicin hos sig.“

„Men jeg saa hende jo tage et Pulver ind.“

„Saa De hende — men er det Dem eller mig, der er gal? Har De set hende tage et Pulver? Hvordan har De baaret Dem ad med det? I de sidste 24 Timer har hun ikke været udenfor sit Værelse.“

„Nej, men der findes et Tagvindue, og gennem det kan man se ned i hendes Kammer.“

„Jeg har altsaa en Spion i Huset? Ja saa! Men hvad var det, De saa hende tage ind? Medicin? Eller Gift?“

„Jeg har ikke sagt, at det var Gift.“

„Men det mener De. Og De tror, at det er mig, der har givet hende den.“

„Nej, det tror han slet ikke,“ skyndte jeg mig at bemærke. „Han siger kun, at han har set Pigen tage noget ind, som han formoder har foraarsaget hendes Død, og han vil nu kun have at vide, hvor hun har faaet det fra.“

„Hvor skal jeg kunne vide det? Jeg selv har ikke givet hende noget og vidste overhovedet ikke, at hun havde noget af den Slags.“

Jeg fik det Indtryk, at hun talte Sandhed og følte en vis Uvilje mod at fortsætte Samtalen. Jeg gav derfor

S. et Vink om at sende Bud efter Kronbetjenten, for at det legale Ligsyn kunde finde Sted, og samtidig sende Hr. Gryce et Telegram om det forefaldne. Men S. nægtede at gaa, før Fru Belden havde forladt Værelset, hvor Hannahs Lig laa.

„Deres Mistanke gaar for vidt,“ hviskede jeg til ham, „og De er sikkert for stræng. Vi har ikke set noget, der kan berettigge os til en saadan Optræden, og desuden kan hun ikke gøre nogen Skade her. Men hvis det kan berolige Dem, skal jeg gjerne holde et Øje med hende.“

„Nej, hun maa under ingen Omstændigheder blive her. Og før hun er gaaet, gaar jeg ikke.“

„De vil nok spille Herre her i Huset,“ bemærkede jeg.

„Maaske. Men i saa Fald har jeg mine Grunde dertil. Jeg har nemlig noget i mit Eje, som undskylder min Optræden.“

„Er det Brevet?“

„Ja.“

„Lad mig se det,“ bad jeg og strakte Haanden frem.

„Ikke saa længe hun er her i Værelset.“

Da jeg saa, at han var ubevægelig, henvendte jeg mig til Fru Belden og forestillede hende, at hun gjorde bedst i at gaa ned i sin Dagligstue, og dør afvente Kronbetjentens og Juryens Ankomst. Hun opfyldte ogsaa min Anmodning efter at have lagt sit Lommetørklæde over den Dødes Ansigt.

Saasnart hun var ude af Døren, rakte S. mig Brevet.

„Det var det eneste, jeg kunde finde. Det laa i Lommen paa den Kjole, Fru Belden havde paa i Gaar. Det andet findes vel ogsaa, men jeg har ikke haft Tid til at lede efter det. Men dette kan vist ogsaa være tilstrækkeligt.“

Uden at ane den dybe Betydning i hans Ord aabnede jeg Brevet. Det var det mindste af de to, som jeg Dagen i Forvejen havde set Fru Belden skjule under sit Sjæl, og det lød saaledes:

„Kære Veninde!

Jeg er i en frygtelig Situation. De maa have det at vide, thi De holder af mig. Jeg kan ikke forklare mig nærmere; jeg kan kun rette en Bøn til Dem.

Faa den, De ved nok, skaffet af Vejen, saa hurtig som muligt. En andens Ønske har intet at betyde. De maa adlyde mig. Jeg er fortabt, hvis De siger Nej. Gør altsaa, hvad jeg beder Dem om, og frels En, der holder af Dem.“

Brevet var adresseret til Fru Belden; der var hverken Navneunderskrift eller Datum, men det var afsendt fra New York, og Skriften kendte jeg. Det var Mary Leavenworths.

„Et meget graverende Brev!“ ytrede S. „og et fældende Bevis baade mod Afsenderen og Modtageren.“

„Ja, det vilde unægtelig være et frygteligt Bevis,“ bemærkede jeg, „hvis jeg ikke tilfældigvis vidste, at den, der skal skaffes af Vejen, er en Tinæske med nogle Papirer, som Fru Belden har til Opbevaring.“

„Er De vis paa det?“

„Absolut. Men det kan vi senere tale om. Se nu at faa fat i Kronbetjenten og besørg Telegrammet til Hr. Gryce.“

„Javel, Hr. Raymond.“ Hermed skiltes vi for at besørge vore respektive Ærinder.

Jeg traf Fru Belden gaaende frem og tilbage i sin Dagligstue og klage over den frygtelige Situation, hun befandt sig i. Hvad vilde Naboerne tro om hende? Hvad vilde Præsten sige? Blot hun var død, inden hun var bleven blandet ind i denne Sag.

Jeg søgte at trøste hende og spurgte, om hun ikke havde nogen Ven eller Bekendt, hun kunde henvende sig til i sin Nød. Men til min store Forbavselse svarede hun Nej. Hun havde ganske vist gode Venner og tjenstvillige Naboer, men ingen af dem kunde hun betro sig til i en Sag som denne. Og hvis jeg ikke vilde forbarme mig over hende, maatte hun bære denne tunge Byrde ganske alene, som hun havde baaret alting lige siden sin Mands Død.

Jeg følte mig rørt over, at hun, som trods sin Svaghed og Karakterløshed dog havde én Dyd — Medlidenhed med Næsten — alligevel ikke ejede en eneste Ven, og jeg lovede at gøre for hende, hvad jeg kunde, men kun paa den Betingelse, at hun var fuldtud oprigtig imod mig.

Dette var hun ogsaa villig til. „Jeg har faaet mere end nok af at være hemmelighedsfuld,“ forsikrede hun.

„Saa sig mig da, hvordan det gik til, at De blev indblandet i Sagen, og hvad det var, Hannah vidste, som tvang hende til at flygte her til fra New York?“

Fru Belden vred sine Hænder og saa urolig paa mig. „De vil maaske ikke tro mig, men jeg kender ikke Hannahs Hemmelighed. Jeg er fuldstændig uvidende om, hvad hun saa og hørte hin skæbnesvangre Nat; hun har aldrig fortalt mig det, og jeg har aldrig spurgt hende om det. Hun sagde kun, at Frk. Leavenworth ønskede, at jeg skulde holde hende skjult i nogen Tid, og da jeg holder saa meget af Mary, var jeg svag nok til at gaa ind derpaa.“

„Og De bad ikke om nogen som helst Forklaring? End ikke, da De havde hørt Tale om Mordet.“

„Aa, jeg tænkte, at Mary stod i en eller anden Forbindelse med Gærningsmanden, og at jeg gjorde klogest i at vide saa lidt som muligt og kun gøre, som hun bad mig om. Naar Nogen, jeg holder af, beder mig om noget, kan jeg ikke sige nej.“

„De siger, at De holder af Mary Leavenworth — en Kvinde, som De selv mener kan være i Stand til at begaa en Forbrydelse?“

„Nej, det har jeg ikke sagt. Men hun kan jo være indblandet i den paa en eller anden Maade, uden selv at have begaaet den.“

„Sig mig en Gang, Fru Belden, hvordan er De kommen paa den Tanke?“

„Jeg ved knap, hvad jeg skal svare. Det er en lang Historie, og . . .“

„Jeg bryder mig ikke om den lange Historie,“ afbrød jeg hende. „Lad mig blot høre den egentlige Grund.“

„Ja, Sagen var den, at Mary befandt sig i en ubehagelig Situation, som kun hendes Onkels Død kunde fri hende ud af.“

„Hvad var det for en Situation?“

Men her blev vi afbrudte ved Lyden af Fodtrin udenfor, og da jeg saa ud, fik jeg Øje paa S.

Jeg forlod Fru Belden og gik ud i Forstuen.

„Traf De ikke Kronbetjenten?“ spurgte jeg S. „Var han ikke hjemme?“

„Nej, han var kørt ud for at se paa Liget af en Mand, der var funden i en Grøft ti Mil herfra. Det er et godt Stykke Vej.“

„Naa, saa meget desto bedre. Fru Belden har en lang Historie at fortælle og . . .“

„De ser nødig, at hun bliver afbrudt. Ja, jeg forstaar.“

„Har De telegraferet til Hr. Gryce?“ spurgte jeg.

„Ja.“

„Tror De, han kommer?“

„Det gør han sikkert, om han saa skal humpe paa Krykker hertil.“

„Naar kan jeg vente ham?“

„Ved Tretiden.“

Jeg tog Afsked med S. og gik tilbage til Fru Belden, hvem jeg fortalte, at Kronbetjenten ikke var i Byen. Vi havde saaledes Tiden for os, og hun kunde næppe anvende den bedre, end ved at meddele mig alt, hvad hun vidste om Leavenworth-Affæren.

Hun erklærede sig ogsaa villig dertil og begyndte ufortøvet sin Fortælling.

XXXII

Fru Beldens Fortælling.

„Til Juli bliver det et Aar, siden jeg første Gang traf Mary Leavenworth. Jeg ernærede mig ved at sy for Folk, og det var i den Anledning, hun opsøgte mig. Jeg blev aldeles blændet af hendes Skønhed og Ynde, medens hun paa sin Side var glad ved at træffe et Menneske, hos hvem hun kunde være sig selv og fri for alle de Baand, som Selskabslivet paalagde hende. Der udviklede sig hurtig et Venskabsforhold mellem os, der blev inderligere for hver Dag, der gik.

Under sit Ophold her i R. gjorde Mary Bekendtskab med Henry Clavering og forelskede sig i ham. Men hun lagde overfor mig ikke Skjul paa, at hendes Onkels Antipati

mod Englænderne vilde være en næsten uoverstigelig Hindring for hendes Forbindelse med den Elskede. Ganske vist var Hr. Clavering ikke fattig, men det vilde alligevel falde hende svært at give Afkald paa den store Arv, der ventede hende, naar hendes Onkel en Gang gik bort.

Trods alle hendes Betæneligheder kom der dog en hemmelig Forlovelse i Stand mellem dem, mens Onkelen var paa en længere Forretningsrejse; Mary havde imidlertid været saa uforsigtig at betro sig til sin Kusine, Eleanore, og da Onkelen kom hjem, fik han af hende Meddelelse om, hvad der var passeret i hans Fraværelse. Harmfuld befalede han Mary strax at bryde med Hr. Clavering. Tilsyneladende adlød Mary, og Hr. Clavering forlod Badestedet for at gøre Bruddet yderligere sandsynligt.

Nu blev det mig, der paa Marys Anmodning maatte agere Mellemed mellem hende og hendes Elskede, og al deres Korrespondance gik gennem mig. Hun kaldte sig i sine Breve for Amy Belden, medens Hr. Clavering antog Navnet Roy Robbins, og Hannah, der allerede den Gang stod i Frøkenernes Leavenworths Tjeneste, besørgede Brevene frem og tilbage. Thi det vilde let have vakt Mistanke, om Mary havde besøgt mig altfor ofte, og vi kunde saa meget mere stole paa Hannah, som hun hverken kunde læse eller skrive.

Men snart indtraf der en Forandring. Claverings Moder laa syg i England, og en Dag fik han Meddelelse om, at det vistnok var paa det sidste med hende, og at han hurtigst mulig maatte rejse over til hende. Han traf ogsaa sine Forberedelser til Rejsen, men pint af Frygt for, at Mary under hans Fravær skulde glemme ham, skrev han til hende og foreslog, at de skulde lade sig vie, inden han forlod Amerika. Mary svarede, at hun vilde opfylde hans Ønske paa den Betingelse, at han overlod hende at bestemme, naar deres Ægteskab skulde bekendtgøres, og indtil den Tid holdt sig borte fra hendes Nærhed. Dette gik Henry Clavering ogsaa ind paa.

Nu maatte jeg atter lægge mit Hoved i Blød for at ordne Sagen saaledes, at en Opdagelse paa Forhaand var udelukket. Og det var langtfra let. Først og fremmest maatte Vielsen finde Sted inden tre Dage af Hensyn til Hr. Claverings nærforestaaende Afrejse. Desuden var baade

han og Mary saa godt kendte, at de umulig kunde holde Bryllup her i Byen. Paa den anden Side maatte Vielsen ikke finde Sted i altfor stor Afstand herfra, da en længere Fraværelse af Mary let kunde vække Eleanores Mistanke. Onkelen var os heldigvis ikke i Vejen, da han netop i de Dage var bortrejst.

F. var den eneste By, der ved nærmere Overvejelse kunde være Tale om. Beliggenheden var udmærket, og Præsten saa godt som ubekendt. Tilmed traf det sig saa heldig, at han boede lige ved Jærnbanestationen.

Planen, vi havde lagt, gik ud paa følgende:

Til den aftalte Tid skulde Mary tage Afsked med sin Kusine under Paaskud af, at hun sammen med mig vilde besøge en Veninde i den nærmeste By. Hun skulde da hente mig i en tosædet Vogn, og vi skulde køre sammen til Præsteboligen i F.

Saa ligefrem denne Plan end syntes, var der dog én Omstændighed, vi ikke havde taget med i Betragtning, og det var Eleanores Kærlighed til sin Kusine. At hun nærede lidt Mistanke, tvivlede vi ikke om, men at hun vilde følge efter og afeske hende en Forklaring, havde vi rigtignok ikke tænkt os, men det var just det, hun gjorde.

Mary havde netop indfundet sig hos mig og taget sin Kaabe af for at vise mig sin Brudedragt, da der blev banket paa Døren.

Det var Eleanore, der kom for at følges med paa vor Udflugt!

„Det gør mig meget ondt,“ svarede Mary, „men Vognen har kun Plads til to.“

„Saa skaffer jeg en anden Vogn,“ svarede Eleanore.

„Men netop i Dag ønsker jeg ikke dit Selskab,“ indvendte Mary.

Nu satte Eleanore et meget alvorligt Ansigt op og bebrejdede Mary hendes Mangel paa Tillid. Hun spurgte hende sluttelig rentud, om hun skulde træffe Hr. Clavering.

„Mere end det,“ svarede Mary, „jeg tager til F. for at gifte mig med Hr. Clavering. Vil du endnu følge med?“

„Ja,“ svarede Eleanore stolt. „Jeg vil være til Stede for at kunne bevidne det Giftermaal, hvis det gaar lovlig

for sig, og træde imellem, saafremt jeg opdager, at der er Falskneri med i Spillet.“

Trods alle sine Anstrængelser lykkedes det ikke Mary at faa sin Kusine fra hendes Forehavende, og hun maatte finde sig i det uundgaaelige.

„Det gør mig ondt, Fru Belden,“ sagde hun til mig, „at jeg ikke kan have Dem med, men Vognen har kun Plads til to. De skal imidlertid være den første, der ønsker mig til Lykke, naar jeg i Aften kommer og besøger Dem.“

Inden jeg kunde faa svaret hende, var hun og Eleanore oppe i Vognen og rullede nu afsted.

Kort Tid efter Brylluppet gjorde Mary den ubehagelige Opdagelse, at Eleanore havde ført Dagbog over de sidste Ugers Begivenheder. „Og hun vil ikke tilintetgøre den!“ sagde hun til mig. „Ganske vist har hun lovet at holde den under Laas og Lukke, men hvad hjælper det? Ved en ren Tilfældighed kan Onkel faa den i Hænde. Jeg vil ikke have en Times Ro, saa længe den Bog eksisterer!“

Jeg forsøgte at trøste hende med, at hendes Frygt sikkert var grundløs. Eleanore var jo ikke ond. Men hun vilde ikke lade sig berolige, og jeg foreslog hende da, at hun skulde faa Eleanore til at give mig Dagbogen til Opbevaring, indtil hun en Dag fik Brug for den.

Hun syntes godt om min Idé, og Eleanore gik ind derpaa paa den Betingelse, at jeg ikke tilintetgjorde eller udleverede den uden efter begges Opfordring. Vi fik fat i en lille Tinæske, og i den lagde vi saa baade Dagbogen, Marys Vielsesattest og Claverings Breve. Jeg gemte Æsken i et Skab, der staar oppe paa første Sal, og dér har den staaet urørt lige til i Aftes.“

Her gjorde Fru Belden en Pavse og sendte mig et sky, ængsteligt Blik.

„Jeg ved ikke, hvad De vil sige dertil,“ fortsatte hun, „men i Aftes tog jeg Æsken og bragte den trods Deres Raad ud af Huset. Nu er den . . .“

„I min Besiddelse,“ tilføjede jeg rolig.

Jeg tror næsten, at hun saa mere forbavset ud nu, end da jeg fortalte hende om Hannahs Død.

„Det er umuligt!“ udbød hun. „Jeg gemte den i

Aftes i en gammel Lade, som strax efter brændte. De kan derfor ikke have Æsken, med mindre . . .“

„Med mindre jeg har fundet den og taget den til mig, inden Laden brændte,“ ytrede jeg.

Hun blev ganske rød i Ansigtet. „De fulgte altsaa efter mig?“

„Ja,“ svarede jeg, og da ogsaa jeg følte Rødmen stige op i mit Ansigt, tilføjede jeg: „Vi har begge spillet en mærkelig Rolle overfor hinanden. En Gang, naar alle disse frygtelige Begivenheder kun staar for os som en Drøm, vil vi bede hinanden om Tilgivelse. Nu har vi ikke Tid til at tænke derpaa. Æsken er i Sikkerhed, og jeg er nysgærrig efter at høre Resten af Deres Fortælling.“

Mine Ord syntes at berolige hende, og hun vedblev:

„Ja, den er snart til Ende. Aftenen før sin Afrejse kom Mary til mig for at sige Farvel. Ved den Lejlighed kom hun med en Ytring, som jeg aldrig vil glemme. Jeg havde udtalt mit Haab om, at Hr. Leavenworth vilde komme paa bedre Tanker og give sit Samtykke til hendes Forbindelse med Hr. Clavering. Naar den Dag kom, bad jeg hende lade mig det vide. Men saa svarede hun: „Onkel kommer aldrig paa bedre Tanker, som De kalder det. Kun hans Død kan forene mig med Hr. Clavering.“ — „Men det kan jo vare mange Aar,“ bemærkede jeg; „Deres Onkel har jo tilsyneladende et udmærket Helbred og er endnu i sin bedste Alder.“ — „Ja, jeg ved ikke,“ svarede hun, „men jeg tror ikke, Onkel er saa rask, som han ser ud til.“ Mere sagde hun ikke; maaske var hun selv forskrækket over den Vending, Samtalen havde taget. Men der var i hendes Ansigt et Udtryk, som jeg aldrig senere har kunnet glemme. Jeg vil ikke dermed sige, at jeg kom til at tænke paa en saa rædselsfuld Begivenhed som den, der senere fandt Sted, thi en Forbryderske anser jeg ikke Mary for at være. Men i Efteraaret kom der et Brev til mig fra Hr. Clavering, hvori han bad mig fortælle ham lidt om den Kvinde, der trods sit Løfte havde fordømt ham til en saa grusom Adskillelse, og samme Aften traf jeg en af mine Veninder, der lige var kommen tilbage fra New York, og hun fortalte mig, at hun ved en Fest havde set Mary Leavenworth omringet af talrige Beundrere. Jeg indsaa nu det farlige i Situationen, og skrev et langt alvorligt Brev

til Mary. Jeg fortalte hende Indholdet af Hr. Claverings Brev og forestillede hende den Risiko, hun udsatte sig for ved at forholde ham hans Rettigheder.

Hendes Svar, der kom omgaaende, forskrækkede mig.

„Jeg har for Øjeblikket ganske ladet Hr. Robbins ude af Betragtning, og raader Dem til at gøre det samme. Hvad ham selv angaar, saa har jeg lovet at sende ham Underretning, naar jeg kan modtage ham, men den Dag er endnu ikke kommen.“ I en Efterskrift havde hun tilføjet: „Bed ham ikke tabe Modet. Naar han en Gang modtager sin Lykke, vil den blive fuldkommen.“

Naar, tænkte jeg. Ja, det er netop dette naar, som kan ødelægge alting. Jeg meddelte imidlertid Hr. Clavering, hvad Mary havde svaret, og afventede rolig Begivenhedernes Gang.

De udviklede sig ret hurtig. Fjorten Dage efter fik jeg at vide, at Hr. Stebbins, Metodistpræsten, som havde viet dem, pludselig var afgaaet ved Døden. Og kort efter læste jeg i et New Yorker Blad, at Hr. Clavering var kommen til Byen og boede paa Hoffmans Hotel. Mit Brev havde altsaa ikke haft den tilsigtede Virkning, og hans Taalmodighed, som Mary stolede saa blindt paa, var aabenbart bristet. Senere fik jeg at vide, at den utaalmodige Ægtemand havde forsøgt alt muligt for at skaffe sig Adgang til sin Hustru; men stadig forgæves. Omsider besluttede han at vove det yderste og ved at sætte hendes Onkel ind i Sagen gøre en Ende paa sin pinlige Uvished.

To Uger senere blev Hr. Leavenworth funden myrdet i sit Værelse, og umiddelbart efter kom Hannah Chester til mig og bad mig skjule hende, hvis jeg virkelig holdt af Mary Leavenworth og vilde gøre hende en Tjeneste.“

XXXIII

En uventet Tilstaaelse.

Fru Belden tav og syntes hensunken i dybe Tanker. Efter en Pavse spurgte jeg hende, hvor det havde været muligt for Hannah at komme ind i hendes Hus, uden at Naboerne lagde Mærke til det.

„Hun kom ved Nattetid, og jeg førte hende strax op paa det Værelse, hvor De fandt hende, da det var det sikreste Skjulested i Huset. Dér har hun saa opholdt sig hele Tiden, glad og tilfreds, saavidt jeg har kunnet se, lige indtil denne forskrækkelige Dag.“

„Og har hun ikke i al den Tid givet Dem nogen Oplysning om Grunden til hendes Flugt fra det Leavenworth'ske Hus?“

„Nej. End ikke da jeg spurgte hende, om hendes Flugt stod i Forbindelse med Mordet paa Hr. Leavenworth, kunde jeg faa et Ord ud af hende. Hendes Mund var som lukket med syv Segl, og senere opgav jeg at spørge.“

Atter indtraadte der en Pavse, som jeg brød ved at spørge:

„De sagde, Fru Belden, i Begyndelsen af vor Samtale, at De ikke troede, at Mary havde noget direkte Andel i den grufulde Forbrydelse. Vil De gentage denne Forsikring?“

„Ja, jeg vil. Det er mig umuligt at tro noget saadant om hende. Kun den Mand, der elskede hende og indsaa Umuligheden af at vinde hende paa anden Maade, kunde beslutte sig til en saa frygtelig Gærning.“

„De tror altsaa . . .“

„At Hr. Clavering er Morderen? Ja, det tror jeg. Og er det ikke frygteligt at tænke sig, at Mary er gift med et saadant Menneske?“

„Unægtelig,“ svarede jeg og rejste mig for at skjule den ophidsede Stemning, jeg befandt mig i. „De maa have mig undskyldt, Fru Belden,“ sagde jeg, „men jeg trænger til at være lidt alene for at tænke over alt det, De har sagt mig. Jeg kommer snart tilbage.“ Og jeg skyndte mig ud af Værelset.

Greben af en uforklarlig Indskydelse gik jeg op ad Trappen og ind i Værelset, hvor Hannahs Lig laa. Hvorfor skulde hun dog ligge her, stum og stille — hun, der med et eneste Ord havde kunnet løse den uhyggelige Gaade? Jeg gik hen til Sengen og betragtede halvt ærgerlig den livløse Skikkelse, men hvad var det, jeg saa stikke frem under hendes Skulder? Var det en Konvolut? Et Brev? Ja, det var det. I højeste Grad overrasket ved denne pludselige Opdagelse, fattede jeg nyt Haab og tog Brevet frem.

Det var forseglet, men ikke forsynet med nogen Adresse. Jeg brød det hurtig, og et eneste Blik paa dets Indhold var nok til at overbevise mig om, at det var skrevet af Hannah selv. Med en Følelse, som om der var sket et Mirakel, skyndte jeg mig ind i Værelset ved Siden af og gav mig til at tyde de næsten ulæselige Kragetæer, der var skrevne med Blyant paa et almindeligt Ark Skrivepapir. Der stod:

„Jeg er en slet Pige. Jeg har hele Tiden vidst noget, som jeg burde have fortalt, men jeg turde ikke, fordi han havde sagt, at han vilde dræbe mig, hvis jeg gjorde det; jeg mener den kønne, høje Herre med det sorte Overskæg, som jeg mødte, da han kom ud fra Hr. Leavenworths Værelse den Nat, Hr. Leavenworth blev myrdet. Han var saa bange, han gav mig Penge, og han bad mig rejse hertil og ikke sige noget til nogen, men nu kan jeg ikke udholde det længere. Jeg synes stadig, jeg ser Frk. Eleanore græde og spørge, om jeg da vil sende hende i Fængsel. Gud skal vide, at jeg hellere vilde dø. Og dette er Sandhed og mine sidste Ord. Jeg beder alle om Forladelse og haaber, at Ingen vil være vred paa mig, og at de ikke vil plage Frøken Eleanore længere, men se at finde den smukke Herre med det sorte Overskæg.“

FJERDE DEL

Problemets Løsning.

XXXIV

Hr. Gryce tager atter Affære.

En halv Time var gaaet. Toget, jeg kunde vente Hr. Gryce med, var allerede kommen. Jeg stod i Gadedøren og ventede, mens jeg betragtede de Rejsende, der kom fra Toget. Skulde han være iblandt dem? Havde Telegrammet været tilstrækkelig veltalende til, at jeg kunde være sikker paa hans Komme, saa syg, som han var? Jeg begyndte allerede at blive urolig, da jeg endelig blandt Passagererne fik Øje paa Hr. Gryce, der kom hinkende, støttende sig til sin Krykkestok.

Hans Ansigt var et formeligt Studium.

„Det var saamænd en nydelig Morgenhilsen!“ udbrød han, da vi havde taget Plads i mit Værelse, „Hannah død og det Hele i ét Virvar! Hvad mener De nu om Mary Leavenworth?“

Det havde maaske været det naturligste, om jeg strax havde vist ham Hannahs Tilstaaelse, men det gjorde jeg ikke. Muligvis vilde jeg lade ham gennemgaa den samme Vexlen mellem Haab og Frygt, som jeg selv havde erfaret siden min Ankomst til R., eller ogsaa var det en lille Hævn fra min Side, fordi han stadig havde anstillet sig vantro overfor min Mistanke mod Henry Clavering. Kort sagt, jeg gemte Hannahs Brev til allersidst.

Jeg glemmer aldrig hans Mine, da jeg rakte ham det.

„Du milde Himmel! Hvad er det?“ udbrød han.

„Det er en Døendes Tilstaaelse,“ svarede jeg. „Da jeg for en halv Time siden var oppe paa Hannahs Værelse, fandt jeg dette Brev i hendes Seng.“

Hr. Gryce læste Brevet, og gav sig derpaa til nøje at undersøge det paa alle Ledder og Kanter.

„Det er et meget betydningsfuldt Dokument, der ganske forandrer Sagens Udseende,“ bemærkede jeg.

„Mener De?“ svarede han skarpt. Jeg stirrede forbavset paa ham. Saadan havde jeg ikke ventet, han vilde tage Sagen. „Ja, Hr. Raymond, det gør mig ondt, at jeg maa berede Dem en Skuffelse, men denne saakaldte Tilstaaelse er desværre falsk!“

„Falsk?“

„Ja. Hannah har aldrig i sit Liv skrevet dette Brev.“

„Hvoraf slutter De det?“ spurgte jeg en Smule ærgerlig.

„Se engang rigtig nøje paa det. Hvad er det første, der falder Dem i Øjnene?“

„Det første? Ja — det er, at Bogstaverne er mere tegnede end skrevne, men det er jo ikke andet, end hvad man kan vente af en saa udannet Pige.“

„Naa — og videre?“

„At de er tegnede paa Indersiden af et almindeligt Ark Brevpapir. —“

„Et almindeligt Ark?“

„Ja.“

„Se en Gang paa Linjerne!“

„Hvad er der med dem? Aa jo — jeg ser nu, de gaar lige op til Kanten. Papiret er altsaa aabenbart beklippet.“

„Netop. Det er et stort Ark, der er bleven klippet af til et lille. Og kan De ikke se, hvad der er bleven klippet bort?“

„Nej — med mindre De mener Fabriks-Mærket i Hjørnet.“

„Ganske rigtigt.“

„Men jeg indser ikke, hvilken Betydning det kan have.“

„Ikke? Tænk dog paa, at vi derved har mistet enhver Udvej til at opspore, hvor dette Ark er taget fra?“

„Men jeg forstaar ikke . . .“

„Saa er De mere uerfaren, end jeg troede. Forstaar De ikke, at Hannah umulig kan have haft nogen Grund til at fjerne Firmaets Mærke; følgelig maa en anden have gjort det. Og saa en Ting til. Læs endnu en Gang hendes Tilstaaelse igennem og sig mig, hvad De faar ud af den.“

Jeg gjorde, som han bad mig om.

„Pigebarnet er bleven træt af at leve i denne stadige Uro og har taget Livet af sig, og Henry Clavering . . .“

„Henry Clavering?“

Navnet blev udtalt med et saadant Eftertryk, at jeg saa op. „Ja,“ svarede jeg.

„Aa — undskyld, jeg troede ikke, Hr. Claverings Navn var nævnt i Brevet.“

„Det er det heller ikke, men hun beskriver ham saa tydelig, at . . .“

Her afbrød Hr. Gryce mig. „Forekommer det Dem ikke underligt, at Hannah har givet sig til at skildre en Person, hvis Navn hun særdeles godt kendte?“

Jo, det maatte jeg indrømme.

„De tror jo paa Fru Beldens Fortælling, Hr. Raymond, ikke sandt?“

„Ja.“

„Og De er overbevist om, at hendes Beretning om det, der passerede i Fjor, er sandt?“

„Ja, det er jeg.“

„Saa maa De ogsaa gaa ud fra, at Hannah kendte Hr. Clavering og vidste, hvad han hed.“

„Selvfølgelig.“

„Men hvorfor nævner hun saa ikke hans Navn? Hvis det virkelig var hendes Hensigt, som hun paastaar, at befri Eleanore for en uretfærdig Mistanke, hvorfor taler hun saa ikke rent ud? Denne Beskrivelse af en Person, som hun ligesaa godt kunde nævne ved Navn, er ikke den stakkels, uvidende Hannahs eget Paafund, men skyldes en Person, der har villet spille hendes Rolle, men er kommen daarlig fra det. Men der er en Ting til. Efter hvad De sagde mig, har Fru Belden paastaaet, at Hannah var sendt til hende af Mary Leavenworth, men i Brevet siger hun, at det var Herren med det sorte Overskæg, der sendte hende hertil.“

„Ja, jeg ved det, men kan de ikke begge have været enige derom?“

„Ganske vist,“ svarede Hr. Gryce, „men det er altid mistænkeligt, naar en Persons mundtlige og skriftlige Forklaring ikke stemmer overens. Men hvorfor staar vi egentlig her og spilder Tiden, da rimeligvis et Par Ord af Fru Belden kan afgøre Spørgsmaalet.“

„Et Par Ord? Jeg har mindst hørt tusinde af hende i Dag, og er dog ikke kommen et Skridt videre.“

„Ja, De, men ikke jeg. Skaf mig fat i hende, Hr. Raymond.“

Jeg rejste mig. „Kun én Ting, inden jeg gaar,“ sagde jeg. „Kan det ikke tænkes, at Hannah har fundet Papiret i denne beklippede Tilstand og benyttet det uden at tænke over, at det kunde vække Mistanke?“

„Ja, det er netop det, jeg vil have undersøgt.“

Fru Belden var færdig at forgaa af Utaalmodighed, da jeg kom ind til hende. Naar troede jeg, Kronbetjenten vilde komme? Og hvad mente jeg, Hr. Gryce kunde udrette for os?

Jeg beroligede hende, saa godt jeg kunde, og da jeg forebragte hende Hr. Gryces Ønske, fulgte hun strax med mig.

„Naa, dør har vi den Dame, i hvis Hus denne kedelige Historie er passeret,“ udbrød han. „Maa jeg bede Dem tage Plads, hvis en Fremmed kan tage sig den Frihed at bede en Dame sidde ned i hendes eget Hus.“

„Det ser næsten ikke ud, som om jeg var i mit eget Hus,“ svarede Fru Belden sørgmodig. „Jeg lever her næsten som en Fange, og jeg gaar og kommer, taler og tier — udelukkende paa Kommando. Og alt det, fordi en stakkels Pige, som jeg ganske uegennyttig har taget mig af, er død i mit Hus.“

„Ja, det er virkelig haardt, Frue, men maaske kan vi atter bringe Orden i Tingene. Hendes pludselige Død kan maaske let forklares. De har jo ingen Gift i Huset, vel?“

„Nej.“

„Og Pigen har aldrig været udenfor en Dør, mens hun har boet her?“

„Nej.“

„Og ikke modtaget Besøg?“

„Nej.“

„Hun har altsaa ikke kunnet skaffe sig Gift, selv om hun vilde?“

„Nej.“

„Kan hun heller ikke have haft den med sig, da hun kom?“

„Nej, det er umuligt. Hun havde ingen Bagage med, og jeg ved, hvad hun havde i sine Lommer, for jeg saa selv efter.“

„Og hvad fandt De?“

„Nogle Pengesedler, flere end man skulde vente at finde hos en Pige som hende, nogle Smaapenge og et ganske almindeligt Lommetørklæde.“

„Ja, saa kan hun altsaa ikke være død af Gift,“ ytrede Hr. Gryce i en saa overbevisende Tone, at Fru Belden ganske lod sig dupere.

„Det var netop det, jeg sagde til Hr. Raymond,“ svarede hun og sendte mig et triumferende Blik.

„Ja, saa maa det have været et Hjerteslag,“ vedblev Hr. Gryce. „Lagde De Mærke til, om hun var rask i Gaar?“

„Det saa i alt Fald saadan ud. Hun var da glad og fornøjet som altid.“

„Som altid? Det forstaar jeg ikke. Tænkte hun da aldrig paa den Sorg, der navde ramt Frøkenene Leavenworth?“

„Det tror jeg ikke. Hun spurgte i alt Fald aldrig til dem.“

„Det er da højst besynderligt!“ udbrød Hr. Gryce, „jeg forstaar det ikke.“

„Ja, jeg ikke heller. I Begyndelsen forklarede jeg det paa den Maade, at hendes Følelser var blevne afstumpede, eller at hun var for uvidende til at forstaa, hvad der var sket. Men da jeg lærte hende bedre at kende, kom jeg paa andre Tanker. Dertil var der for megen Methode i hendes Munterhed. Saa fik jeg den Idé, at hun haabede paa en lykkelig Fremtid, som hun forberedte sig til. Saaledes spurgte hun mig en Dag, om det var svært at lære at spille Klaver. Og hun var meget ivrig efter at lære at skrive og læse Skrift. Den Gang, hun kom her i Huset, kunde hun ikke en Gang skrive sit eget Navn.“

Jeg troede, at Hr. Gryce vilde rive et Stykke af min Arm; saa haardt tog han i den.

„Da hun kom her i Huset! Vil De dermed sige, at De har lært hende at skrive?“

„Ja. Jeg plejede at give hende nogle Forskrifter og . . .“

„Hvor er disse Forskrifter? Og hvor har De hendes Skriveøvelser? Jeg vilde gjerne se begge Dele. Kan De ikke vise mig dem?“

„Det ved jeg ikke. Jeg plejede altid at rive dem i Stykker, naar hun var færdig. Jeg holder ikke af at have den Slags Ting liggende og flyde. Men nu skal jeg se efter.“

„Ja, gør det. Jeg gaar med — jeg kunde nok have Lyst at se mig lidt om deroppe.“

Og uden at tænke paa sin Rheumatisme løb han op ad Trapperne efter hende.

Efter en halv Snes Minuters Forløb kom de tilbage med Hænderne fulde af Papir, som de kastede paa Bordet.

„Her har vi alt det Skrivepapir, som findes i Huset,“ bemærkede Hr. Gryce. „Men se først paa dette her.“ Han viste mig et Ark Skrivepapir, hvorpaa der var skrevet en Del Gange: „Vær god, og du vil blive lykkelig“, „Slet Selskab fordærver gode Sæder“ og lignende Ordsprog. „Naa, hvad siger De til det?“

„Ja, det er jo ganske pænt og læseligt.“

„Det er den sidste Prøve paa Hannahs Skrift — den eneste, vi har kunnet finde. Den ligner just ikke de Krage-tæer, vi før saa. Vel?“

„Nej.“

„Lad os nu se paa det Papir, hun plejede at bruge.“

Han bredte nu alt det medbragte Papir ud foran mig, men det viste sig snart, at det var af en ganske anden Sort end det, hvorpaa „Tilstaaelsen“ var skrevet, og Fru Belden forsikrede paa det bestemteste, at andet Papir havde der ikke været i Huset, saa længe Hannah havde boet hos hende.

At Hannah ikke havde skrevet det paagældende Brev, stod nu klart for os, men hvem havde da gjort det? Og hvorledes kunde det gaa til, at det blev fundet hos hende?

Hr. Gryce gav sig til at udspørge Fru Belden om

alt, vedrørende Hannahs Ophold hos hende, men opnaaede ikke andet end at faa konstateret, at Hannah umuligt kunde have haft Skrivelsen med sig, og ligesaa umuligt var det, at hun kunde have faaet den af en Besøgende. Mysteriet syntes saaledes ganske uigennemtrængeligt, og jeg begyndte allerede at tvivle om noget Resultat, da Gryce bøjede sig frem mod Fru Belden og spurgte, med et Sideblik til mig:

„De fik nok i Gaar et Brev fra Frk. Mary Leavenworth?“

„Ja.“

„Er det dette her?“ Han holdt det op for hende.

„Ja.“

„Sig mig saa en anden Ting. Var der ikke noget Brev til Hannah inden i Deres Brev?“

„Nej, det var der ikke. Men med samme Post kom der ogsaa et Brev til hende.“

„Fik Hannah et Brev!“ udbrød vi begge. „Med Posten?“

„Ja, men det var ikke adresseret til hende, men til mig. Konvoluten var imidlertid forsynet med et Mærke, hvoraf jeg kunde se, at det var til hende.“

„Hvor findes det Brev?“ udbrød jeg. „Hvorfor har De ikke talt om det før?“

„Jeg har slet ikke tænkt paa det før nu. Jeg troede ikke, det havde nogen Betydning og . . .“

„Hvor er Brevet, Fru Belden?“ afbrød jeg hende. „Har De det hos Dem?“

„Nej, jeg gav det til Hannah i Gaar, og siden har jeg ikke set noget til det.“

„Saa maa det findes deroppe. Lad os se efter!“ udbrød jeg og ilede hen mod Døren.

„De vil ingenting finde,“ sagde Hr. Gryce. „Jeg har undersøgt Værelset, og ikke fundet andet end noget brændt Papir. Hvad mon det kan have været?“ spurgte han Fru Belden.

„Det ved jeg ikke. Hun havde ikke noget at brænde, med mindre det skulde have været Brevet.“

„Husker De, Fru Belden,“ spurgte Hr. Gryce, „hvor stort Brevet til Hannah var?“

„Ja, det var meget stort.“

„Og tykt?“

„Ja, næsten lige saa tykt som to andre.“

„De mener altsaa, at dette her kunde have ligget inden i,“ og han lagde Hannahs „Tilstaaelse“ paa Bordet.

„Ja, det kunde det sagtens.“

Hr. Gryces Øjne lyste som Diamanter. „Er De endnu i Tvivl om,“ hviskede han til mig, „hvorfra denne saakaldte Tilstaaelse kommer?“

Hr. Gryce tillod sig et Øjeblikks stille Triumf og gav sig derpaa til at samle alt Papiret sammen og puttede det i Lommen.

„Hvad agter De nu at gøre?“ spurgte jeg.

„Jeg tager tilbage til New York og fortsætter mit Arbejde. Jeg maa have oplyst, hvorfra den Gift stammer, som voldte Hannahs Død, og hvem der har skrevet den falske Tilstaaelse.“

„Men S. og Kronbetjenten kan jo være her hvert Øjeblik. Vil De ikke vente paa dem?“

„Nej,“ svarede han. „Den Slags Spor maa forfølges, mens de endnu er friske. Jeg har ikke Tid til at vente.“

„Hvis jeg ikke tager fejl, saa er de her allerede,“ bemærkede jeg, da jeg i det samme hørte Fodtrin udenfor.

„Ja, det lader nok til det,“ udbrød han og skyndte sig ud for at lukke op.

Vi havde med tidligere Erfaringer for Øje al Grund til at befrygte, at vi vilde blive standsede i vor Virksomhed, saa snart Kronbetjenten viste sig paa Skuepladsen. Men til alt Held viste Hr. Fink sig at være en meget fornuftig Mand. Saasnart vi havde sat ham ind i Sagen, indsaa han Nødvendigheden af at gaa meget forsigtig til Værks. Han erklærede sig villig til at hjælpe os i vort Arbejde og gav os Lov til at beholde de Papirer, vi havde Brug for; endvidere paatog han sig at ordne de nødvendige Formaliteter til Juryens Sammenkaldelse, saa at vi kunde faa Tid til de Undersøgelser, vi agtede at foretage.

Derved blev det muligt for Hr. Gryce at tage tilbage til New York med Toget 6³⁰, og jeg fulgte efter med 10 Toget.

XXXV

Fint Arbejde.

Inden Hr. Gryce forlod R., havde han meddelt mig saa meget om sine Planer, at jeg vidste, hvilket Spor han agtede at forfølge. „Har vi fundet den Bog Papir, hvorfra dette Ark er taget,“ havde han sagt, „saa har vi med det samme fundet Dobbeltmorderen.“

Da jeg tidlig den næste Morgen besøgte ham, blev jeg overrasket ved at se ham sidde med en Dameskrivepult og en stor Pakke Brevpapir foran sig. Han fortalte mig, at Pulten var Eleanores. „Hvad behager?“ udbrød jeg, „er De endnu ikke overbevist om hendes Uskyldighed?“

„Aa jo, men man maa gaa grundig til Værks. Ingen Slutning har nogen Værdi, naar Husundersøgelsen ikke har været fuldstændig.“

„Har De talt med Frk. Eleanore til Morgen?“ spurgte jeg.

„Selvfølgelig. Paa anden Maade vilde det have været umuligt at faa, hvad jeg ønskede. Hun var særdeles elskværdig og stillede uden Vanskeligheder Pulten til min Disposition. Naa, der var heller ingen Hemmeligheder i den. Men lad os nu se lidt paa denne Pakke Papir. Jeg har fundet den i en Skuffe i Biblioteksværelset, hvor Hr. Leavenworth blev myrdet. Jo, ganske rigtig — jeg tog ikke fejl, her har vi netop den Slags Papir, vi søger.“

„Men . . .“

„Men Papiret her har et andet Format, vil De sige. Ganske rigtigt, men husker De ikke, at det paagældende Ark var beklippet. Lad os en Gang undersøge Kvaliteten.“

Han tog Tiltaaelsen op og sammenlignede den nøje med et Ark af Bunken. Vi saa strax, at det havde ganske samme Farve, og Linieringen var ogsaa fuldstændig ens.

Hr. Gryce triumferede. „Jeg tænkte det nok!“ udbrød han. „Da jeg trak Skrivebordsskuffen ud og saa denne Stabel Papir, følte jeg ved mig selv, at vi nærmede os Op-løsningen paa Gaaden.“

„Men er det nu ogsaa aldeles afgjort?“ spurgte jeg med min gamle Oppositionslyst. „Det er en ganske almindelig Sort Papir, som enhver anden Familie ogsaa kan have.“

„De tager fejl, Hr. Raymond; det Format er ikke mere i Handelen. Hr. Leavenworth brugte det til sit Manuskrift; ellers havde vi næppe fundet det i Biblioteket. Men naar De endnu ikke er overbevist, saa lad os se efter, om der ikke kan gøres mere endnu.“ Han hinkede hen til Vinduet med Tilstaaelsen og undersøgte den der. Efter at have fundet, hvad han søgte, kom han tilbage og lagde den foran mig, idet han pegede paa en af Linjerne, som var meget skarpere end de andre, og paa en anden, som var saa utydelig, at den næsten ikke var til at se. „Den Slags Fejl gaar ofte gennem flere Ark. Kan vi finde den Halvbog, hvoraf dette Ark er taget, saa haaber jeg, det er forbi med Deres Tvivl.“ Han tog de øverstliggende Ark og talte dem efter; der var kun otte i Stedet for tolv. „Maaske er det taget herfra,“ ytrede han, men da han undersøgte Linieringen, viste det sig, at den var ganske fejlfri.

Vi talte nu de efterfølgende Halvbøger efter, men de var alle urørte. Endelig fik jeg fat i en Halvbog, der kun indeholdt elleve Ark og — hvad der var det vigtigste — fremviste de ovenfor omtalte Fejl i Linieringen!

Hr. Gryce triumferede atter. „Hvad mener De nu? Ønsker De endnu flere Beviser?“

Jeg maatte indrømme, at nu tvivlede jeg ikke længere.

„Jeg har al Grund til at gratulere mig selv til denne Opdagelse,“ bemærkede Hr. Gryce, „hvor skæbnesvanger den end kan være. Den er saa fin, saa udsøgt fin og saa afgørende. Jeg indrømmer, at jeg selv er aldeles forbavset over dens Fuldkommenhed, og jeg synes næsten, det er Synd at arrestere en Kvinde, der har gjort sine Sager saa godt. Tænk, at tage et Ark nederst i Papirspakken og klippe det om til et andet Format, og saa tænke paa, at Hannah ikke kan skrive og give sig til at kradse disse Kragetæer op — det er udmærket, og hun vilde sikkert have vundet Spillet, hvis en anden end jeg havde haft med Sagen at gøre!“

Jeg var hensunken i mørke Tanker og lod ham uforstyrret tale.

„Kunde hun have baaret sig klogere ad, bevogtet som hun var paa alle Kanter? Jeg tror det næppe. Ulykken var den, at Hannah havde lært at skrive, efter at de var skiltes. Og det kunde hun ikke forudse, det var umuligt.“

„Hr. Gryce,“ afbrød jeg ham, „hvad agter De nu at gøre? De sidder nu med saa mange Beviser paa Haanden, at De absolut maa handle.“

„Hm! Vi faar at se,“ svarede han, gik hen til sin Pult og fremtog Tinæskan med Dokumenterne, som vi ikke havde faaet Lejlighed til at se igjennem under vort Ophold i R. „Først maa vi kigge lidt paa disse Papirer; maaske indeholder de noget, der kan være os til Nytte.“

Han tog en halv Snes løse Blade, der var revne ud af Eleanores Dagbog, og gav sig til at læse dem.

Mens han var beskæftiget hermed, gav jeg mig til at undersøge Æskens øvrige Indhold. Det bestod af de Papirer, som Fru Belden havde omtalt: Marys og Hr. Claverings Vielsesattest og et halvt Dusin Breve.

Pludselig hørte jeg et Udbrud fra Gryce, og jeg saa op.

Han rakte mig Bladene af Eleanores Dagbog. „Læs dette her,“ sagde han. „Det meste er en Gentagelse af det, Fru Belden fortalte Dem, skøndt set fra et andet Standpunkt. Men her er et Sted, som maaske kan forklare os Motivet til Mordet. Læs nu selv.“

Jeg læste:

18. Juli. Vi er meget ulykkelige. Onkel vil paa ingen Maade høre tale om en Forbindelse mellem Mary og Hr. Clavering; ja, han gaar endog saa vidt, at han forlanger, at hun skal sende ham bort uden mindste Haab, hvis hun ikke vil udsætte sig for hans dybeste Unaade. Skøndt jeg kender Onkels Stivsindethed, følte jeg mig dog harmfuld over, at han formedelst en taabelig Fordom vilde skille to Mennesker ad, der passede saa godt for hinanden, og da vi havde spist Frokost, gik jeg derfor ind til ham for at tale deres Sag. Men han afbrød mig strax med disse Ord: „Du skulde være den sidste til at ønske mit Samtykke til dette Giftermaal.“ Forbavset spurgte jeg ham, hvad han mente dermed. „Jeg mener,“ sagde han, „at hvis Mary er ulydig og gifter sig med denne Englænder, vil jeg gøre hende arveløs til Fordel for dig.“ Herpaa vendte han mig Ryggen og gik ud af Stuen.

„Der har vi det!“ udbrød Hr. Gryce. „Er det nu ikke klart som Dagen, hvad Marys Motiv var til dette Mord? Hr. Leavenworth vilde gøre hende arveløs til Fordel

for Eleanore, hvis hun indgik et Ægteskab, der var stik imod hans Ønsker.“

„Ja, det er ganske klart,“ svarede jeg, „men Dagbogens Forfatterinde er frelst. Ingen, der læser den, vil fordriste sig til at paastaa, at hun kunde være i Stand til at begaa et Mord.“

„Nej,“ sagde Hr. Gryce, „Dagbogen frifinder hende fuldstændig.“

Jeg forsøgte kun at tænke paa dette og ikke paa noget andet. Jeg vilde glæde mig over Eleanores Frikendelse og lade alle andre Tanker fare. Men det lykkedes ikke.

„Og hendes Kusine Mary er altsaa fortabt,“ bemærkede jeg sørgmodig.

Hr. Gryce stak Hænderne i Lommen og viste for første Gang Tegn til en hemmelig Uro. „Ja,“ næsten hviskede han, „jeg er bange for, hun er det. Og en saa bedaaende smuk Kvinde — det er virkelig Synd. Nu, da vi har løst vor Opgave, er jeg næsten ked af, at det lykkedes os saa godt. Blot der fandtes den mindste Tvivl. Men det findes der desværre ikke. Alt er saa klart, som to og to er fire!“

Han rejste sig og begyndte at gaa urolig frem og tilbage i Værelset. „Vilde det gøre Dem meget ondt, Hr. Raymond, om Mary Leavenworth blev arresteret for Mord?“

„Ja,“ svarede jeg, „det vilde smerte mig dybt.“

„Og dog maa det ske,“ sagde han med en mærkelig Tøven i Stemmen. „Som hæderlig Politimand, der har faaet denne Sag overdraget, er jeg nødt til at overgive Hr. Leavenworths Morder til Retfærdigheden. Og saa min Anseelse som Detektiv. Den maa jeg naturligvis ogsaa tage i Betragtning. Jeg er hverken saa rig eller saa berømt, at jeg kan se bort fra den Betydning, som denne Sag vil have for mig. Nej, jeg maa gøre min Pligt, hvor elskelig hun end er.“

Men medens han sagde dette, blev han endnu mere takkefuld. Hvad havde han dog i Sinde?

Lidt efter var hans Ubeslutsomhed dog forsvunden. „Kom til mig imorgen Kl. 3, Hr. Raymond, jeg skal saa have min Rapport færdig til Indlevering, og jeg vilde gjerne først vise Dem den.“

„De har altsaa taget Deres Beslutning?“ spurgte jeg.

„Ja,“ svarede han med et besynderligt Tonefald.

„Og De vil foretage Arrestationen, som De talte om?“

„Kom Kl. 3.“

XXXVI

Traadene samles.

Til den fastsatte Tid indfandt jeg mig hos Hr. Gryce. Han ventede mig nede i Gadedøren.

„Jeg kommer Dem i Møde her,“ sagde han, „for at bede Dem ikke mæle et eneste Ord under vort Møde. Det er mig, der skal tale; De skal blot høre efter. Og De maa ikke blive altfor overrasket ved det, jeg siger eller gør. Jeg er i muntert Lune i Dag“ — det saa han sandelig ikke ud til! — „og det er muligt, at jeg faar den Idé at tiltale Dem med et andet Navn. Men bryd Dem ikke om det, og fremfor alt — sig ikke et Ord.“ Og uden at tage Notits af min Forbavselse førte han mig langsomt op ad Trapperne.

Det Værelse, hvor jeg ellers plejede at træffe ham, laa paa første Sal, men nu førte han mig helt op paa Kvisten og ind i et lille Loftsværelse, der nærmest saa ud som en Fangecele. Først og fremmest var der næsten ganske mørkt, da Lyset kun trængte ind gennem et lille, snavset Tagvindue. Endvidere var det omtrent tomt: et Fyrretræsbord og et Par Træstole var hele Møblementet. I den Sindsstemning, hvori jeg befandt mig, forekom det mig, at der laa noget truende og overnaturligt i selve Luften.

Hr. Gryce tog den ene Stol og bad mig tage Plads paa den anden.

„Bryd Dem ikke om Værelset,“ sagde han med saa dæmpet Stemme, at jeg næppe kunde høre det; „Folk, der har Ting at tale om, som Ingen maa vide, maa ikke være altfor kræsne med Hensyn til Omgivelserne. Nu skal De høre, Hr. Smith“ — her begyndte han at hæve Stemmen

— „Sagen er klar, og Belønningen min. Hr. Leavenworths Morder er funden, og vil inden to Timer sidde under Laas og Lukke. Det var en besværlig Jagt, kan De tro. Der var en Kvinde med i Spillet, men ingen Kvinde i Verden kan tage Ebenezer Gryce ved Næsen. Og derfor kan jeg ogsaa fortælle Dem, hvem det var, der myrdede Hr. Leavenworth og —“ (her blev hans Stemme næsten skrigende) „og Hannah Chester. Hvad siger De? Ved De ikke af, at Hannah Chester blev myrdet?“ vedblev han heftig, skjøndt jeg ikke havde sagt et eneste Ord. „Jo, saamænd blev hun saa. Hvoraf jeg ved det? Se en Gang her. Dette Papir fandt jeg paa Gulvet i hendes Værelse. Der laa nogle Korn af et hvidt Pulver i det; i Aftes undersøgte jeg Kornene og fandt, at de indeholdt Gift. Hvad behager? Tror De, hun selv har taget Giften og saaledes begaaet Selvmord? Ja, paa en Maade har De Ret; hun tog det selv, men hvem skræmmede hende til at gøre det? Selvfølgelig den, der havde mest Grund til at befrygte hendes Vidneudsagn. Men Beviset, siger De? Jo, ser De, Pigen efterlod en Tilstaaelse, som kastede hele Skylden paa en Person, som hidtil havde været anset for uskyldig. Men vi opdagede snart, at denne Tilstaaelse var falsk; og vi kom ligeledes under Vejr med, at Hr. Leavenworths Morder havde sendt hende saavel Giften som den saakaldte Tilstaaelse. Meningen var selvfølgelig at føre Politiet paa Vildspor og samtidig faa Pigen ryddet af Vejen. Thi de Døde sladrer jo ikke, som vi ved.“

Han gjorde en Pavse og saa op paa det snavsede Tagvindue.

„Men hvem var det da? spørger De. Ja, det er netop den store Hemmelighed, som skal indbringe mig baade Rigdom og Berømmelse. Men Dem kan jeg godt betro den; det brænder mig ligefrem paa Tungen. Smith, gamle Dreng, Hr. Leavenworths Morder — ja, Bladene har paastaet, at det var en ung, smuk Kvinde! Og Bladene har Ret. Det er virkelig en Kvinde — en ung, smuk og fortryllende Kvinde! Men hvem? Ja, det er netop Spørgsmaalet.“

Efter Hannahs Død har jeg hørt flere udtale, at hun var den skyldige. Nonsens! Andre paastaar, at det maatte være den Nièce, der blev saa stedmoderlig behandlet i

Testamentet, og der var adskilligt, der talte herfor. Eleanore Leavenworth vidste adskilligt mere om Sagen, end hnu vilde ud med, og endnu den Dag i Dag er hendes Stilling temmelig prekær. Hvis De ikke vil tro det, skal jeg fortælle Dem, hvad Detektiverne har imod hende.

For det første er det konstateret, at et Lømmetørklæde med hendes Navn fandtes plettet med Pistolsnavs paa det Sted, hvor Mordet blev begaaet, og hvor hun udtrykkelig benægtede at have været i de sidste 24 Timer, der gik forud for Mordets Opdagelse.

For det andet viste hun sig ikke blot forskrækket, da dette Bevis blev forelagt hende, men baade den Gang og senere forsøgte hun at føre Undersøgelsen paa Vildspor ved enten ikke at besvare de til hende rettede Spørgsmaal eller ogsaa give højst undvigende Svar.

For det tredje forsøgte hun at tilintetgøre et vist Brev, der aabenbart stod i Sammenhæng med Forbrydelsen.

Og for det fjerde blev Nøglen til Biblioteksdøren fundet i hendes Besiddelse.

Naar dette lægges sammen med den Kendsgærning, at nogle Stumper af et Brev, som den unge Dame søgte at tilintetgøre en Time efter Forhøret, senere blev sat sammen og viste sig at indeholde en bitter Klage over en af Hr. Leavenworths Niècer fra en Herre, som vi vil kalde X. — saa kaster alt dette en Skygge paa hende, især da det senere er bleven oplyst, at der fandtes en Hemmelighed i den Leavenworthske Familie. Den bestod i, at uden at Hr. Leavenworth vidste det, havde bemeldte Hr. X. holdt Bryllup med en af hans Niècer i en lille By ved Navn F. Med andre Ord — den Ubekendte, der overfor Hr. Leavenworth beklagede sig over en af hans Niècers Opførsel, var i Virkeligheden samme Nièces hemmelige Ægtemand. Og samme Herre havde Aftenen før Mordet været i Familien Leavenworths Hus under et paataget Navn og spurgt efter Frk. Eleanore.

De indser, at med alt dette imod sig maatte Eleanore være redningsløst fortabt, hvis det ikke kunde bevises; for det første, at de Genstande, der vidnede imod hende, altsaa Lømmetørklædet, Brevet og Nøglen, efter Mordet var gaaede gennem andre Hænder, inden de kom i hendes, og for det andet, at en anden havde større Aarsag end

hun til at ønske Hr. Leavenworths Død netop paa dette Tidspunkt.

Smith, min gamle Ven, dette Bevis har jeg skaffet til Veje, og hvor mørkt det end kan se ud for Eleanore Leavenworth, saa er det dog ikke hende, der er den Skyldige, men en anden Kvinde, der er lige saa smuk, lige saa indtagende. Kort sagt, det er hendes Kusine Mary, der har myrdet Hr. Leavenworth og umiddelbart efter ogsaa foraarsaget Hannah Chesters Død.“

Han udtalte disse Ord med en saadan Kraft, at jeg et Øjeblik sad aldeles forvirret, som om jeg ikke i Forvejen havde vidst alt, hvad han havde at sige.

„De ser ganske forbavset ud,“ vedblev Hr. Gryce. „Naa, det er jo ret naturligt. Alle har jo haft deres Mistanke rettet mod Eleanore. Jeg alene vidste, hvor den rette Skyldige var at finde. De ryster paa Hovedet?“ (Det var slet ikke sandt) „De tror mig ikke. Ja ja, saa maa jeg se at faa Bugt med Deres Tvivl. For det første maa jeg sige Dem, at jeg samme Dag Forhøret fandt Sted, gjorde et Par Opdagelser, som ikke findes noterede i Protokollen. Lommetørklædet, som blev fundet i Hr. Leavenworths Værelse, havde en ejendommelig fin Parfume over sig. Jeg undersøgte da de unge Damers Toiletbord og fandt, at den paagældende Parfume fandtes i Marys Værelse, men ikke i Eleanores. Dette gav mig Anledning til at undersøge Lommerne i de Kjoler, de havde haft paa Dagen i Forvejen. I Eleanores laa et Lommetørklæde, som hun rimeligvis havde benyttet den Dag. Men i Marys laa der ikke noget; heller ikke saa jeg noget ligge henkastet i Værelset. Heraf sluttede jeg, at det var hende og ikke Eleanore, der havde glemt sit Lommetørklæde i Onkelens Værelse.

Dette er endnu ikke alt. Jeg hørte tydelig Eleanore anklage sin Kusine for Forbrydelsen. Og en Kvinde som Eleanore vilde aldrig anklage en Slægtning for at have begaaet et Mord, uden at have vægtige Beviser imod hende. Men det havde hun. Hun vidste, at Onkelen vilde gøre Mary arveløs, hvis hun giftede sig med denne Hr. X., og hun vidste samtidig, at Rigdom var Marys et og alt. Kunde hun ikke strø om sig med Penge, havde Livet intet Værd for hende.

Ja, det er Hovedindholdet af den Rapport, som jeg nu skal afgive til Politiet, og inden en Time sidder Mary arresteret som sin Onkels Morderske.“

I det samme lød et vildt, gennemtrængende Skrig, og en mandlig Skikkelse styrtede frem — jeg ved ikke hvorfra — og kastede sig for Hr. Gryces Fødder, idet han skreg:

„Det er Løgn! Løgn! Mary Leavenworth er saa uskyldig som et nyfødt Barn! Det er mig, der er Hr. Leavenworths Morder! Mig! Mig! Mig!“

Det var Trueman Harwell.

XXXVII

Afgørelsen.

Aldrig har jeg set et saa triumferende Udtryk i noget Ansigt som nu i Hr. Gryces.

„Det var jo en ganske uventet Oplysning,“ udbrød han, „men ingenlunde uvelkommen. Det glæder mig virkelig at høre, at Frk. Leavenworth er uskyldig, men jeg maa have lidt nærmere at vide, før jeg er helt overbevist. Rejs Dem op, Hr. Harwell, og forklar Dem tydeligere. Hvis De virkelig er Hr. Leavenworths Morder, hvor kan det saa være, at Mistanken slet ikke er falden paa Dem?“

Men i Stedet for at besvare dette Spørgsmaal raabte han med et uhyggeligt, fortvivlet Udtryk i sit Ansigt: „Frels hende! Frels Mary! De maa ikke sende den Rapport ind!“

„Nej, De maa ikke!“ gentog pludselig en anden Stemme, og Henry Clavering traadte ind i Værelset, nobel og statelig som altid, men i en ualmindelig ophidset Sindsstemning. Ved Synet af ham udstødte Harwell et Skrig og vilde til at kaste sig over ham, men Hr. Gryce traadte hurtigt imellem.

„De kan være ganske rolige, mine Herrer,“ sagde Detektiven, „Rapporten er ikke afsendt. Og hvad Dem,

Hr. Harwell, angaar, vil jeg anbefale Dem at forholde Dem rolig eller . . .“

Han fik ikke talt ud, thi Harwell rev sig løs fra ham og udbrød: „Slip mig og lad mig hævne mig paa ham, som trods alt, hvad jeg har gjort for Mary Leavenworth, vover at kalde hende sin Hustru. Lad mig . . .“

Han holdt pludselig inde og syntes ganske at falde sammen, thi udenfor paa Trappen høstes Skridt.

„Det er hende!“ vedblev han; „jeg kender hendes Trin, hun kommer herind . . .“

I det samme gik Døren op, og Mary Leavenworth stod foran os, ligbleg og tilsyneladende uden at ane, hvad der her var gaaet for sig.

Det var et Øjeblik, som kunde gøre en ung Mand graahaaret. Harwell var den første, der brød Tavsheden.

„Se en Gang paa hende!“ raabte han, „se, hvor kold hun er! Ikke et eneste Blik har hun tilovers for mig, der har revet Strikken fra hendes Hals og lagt den om min egen. De skal se paa mig, De skal høre, hvad jeg har at sige. Der blev fortalt mig, at De var i Fare, Mary, og den Tanke kunde jeg ikke udholde — derfor sagde jeg Sandheden, uden at bryde mig om Følgerne. Alt, hvad jeg nu forlanger er, at De skal tro mig, naar jeg siger, at jeg kun dræbte Deres Onkel for at sikre Dem den Rigdom, De satte saa stor Pris paa. Fordi jeg elskede Dem og haabede at vinde Deres Genkærlighed — derfor . . .“

Men hun syntes hverken at se ham eller høre ham. Hun havde kun Øje for Henry Clavering.

„De hører mig ikke,“ raabte den ulykkelige og kastede sig ned for hendes Fødder. „De er af Is, De vilde ikke vende Hovedet, om jeg saa kaldte paa Dem fra Helvedes Dyb.“

Men heller ikke det Udbrud tog hun Notits af. Hun stødte ham fra sig, som man fjærner en Hindring paa sin Vej, og gik et Skridt fremad. „Hvad vil den Mand her?“ spurgte hun og pegede med rystende Haand paa Clavering. „Hvad har han gjort, siden jeg skal træffe ham her i dette frygtelige Øjeblik?“

„Jeg har bedt hende komme, for at se sin Onkels Morder,“ hviskede Hr. Gryce til mig.

Før nogen af os kunde svare, sprang Harwell op fra sin knælende Stilling.

„Ved De det ikke?“ udbød han. „Saa skal jeg sige Dem det. Det er, fordi disse Herrer, der anser sig selv for den personificerede Hæderlighed og Ridderlighed, tror, at det er Dem, der med Deres blændende hvide Haand har forøvet det Mord, der bragte Dem Frihed og Rigdom. De vidste ikke, at De havde en Mand ved Deres Side, der var rede til at fjerne en hvilken som helst Hindring fra Deres Vej, naar De blot løftede Deres lille, hvide Haand til Bøn. De Herrer vidste ikke, at jeg . . .“

„De?“ Nu kunde hun baade se og høre ham.

„Ja — vidste De ikke det? I det frygtelige Øjeblik, da Deres Onkel stødte Dem fra sig, raabte De højt om Hjælp. Vidste De ikke . . .“

„Stille!“ raabte Mary og trak sig bort fra ham med et Udtryk af usigelig Rædsel. „Sig det ikke! Skulde en ulykkelig Kvindes Raab om Hjælp være det samme som at kalde paa en Morder?“ Hun sank sammen som en anskudt Hind og stønnede: „Hvor er det muligt, at et Menneske, der var mig fuldstændig ligegyldigt, har kunnet tro at gøre mig en Tjeneste ved at dræbe min bedste Ven og Velgører. Min Pengebegærlighed er rigtignok bleven straffet haardt!“

Henry Clavering kunde nu ikke beherske sig længere; han styrtede hen til hende og bøjede sig over hende. „Var det ikke andet end denne Daarskab, Mary? Har du ikke andet paa din Samvittighed end dit Ønske om at beholde din Plads i din Onkels Testamente? Er du fuldkommen uskyldig i alt det andet? Svar mig paa det!“ Han lagde sin Haand paa hendes Hoved, bøjede det langsomt tilbage og saa hende stift i Øjnene. Saa tog han hende i sine Arme og saa sig rolig omkring.

„Hun er uskyldig,“ sagde han.

Det føltes som et befriende Pust for os alle, og Marys Ansigt opklaredes.

„Og det er den Mand,“ udbød hun, idet hun gjorde sig løs fra hans Favntag for bedre at kunne se ham i Ansigtet, „som jeg har leget med og tilføjet saa meget ondt, at jeg aldrig vil kunne tilgive mig selv det. Vent!“ bad hun, da han aabnede sine Læber for at tale; „inden

jeg modtager flere Beviser paa din ædelmodige Tillid, vil vil jeg sige dig, hvordan jeg er. Du skal vide det værste om den Kvinde, du har valgt til din Hustru. — Hr. Raymond,“ hun henvendte sig nu for første Gang til mig, „den Gang De søgte at faa mig til at sige alt, hvad jeg vidste om den frygtelige Gærning, tav jeg, fordi jeg var bange. Jeg vidste, at jeg havde Skinnet imod mig; Eleanore havde sagt mig det. Hun troede selv, at jeg var skyldig, og det var det værste af alt. Men hun havde sine Grunde. Af et Brev, som hun fandt under Onkels Lig, vidste hun, at han i sin Dødsstund havde været i Færd med at skrive et Brev til sin Sagfører om at gøre en Forandring i hans Testamente, hvorved mine Rettigheder gik over paa hende. Endvidere vidste hun, at jeg trods min Benægtelse havde besøgt Onkel, kort før Mordet blev begaaet; thi hun havde hørt min Dør blive aabnet og min Kjole rasle. Men dette var endda ikke alt. Nøglen, som Alle ansaa for et slaaende Bevis imod mig, havde hun taget op fra Gulvet i mit Værelse. Brevet til Clavering blev fundet i min Kamin, og Lommetørklædet, som hun havde set mig tage fra Klædekurven, blev fremlagt i Forhøret, plettet med Revolversmuds. Jeg kunde ikke forklare noget af alt dette. Nettet trak sig fastere og fastere sammen om mig, og jeg kunde ikke røre mig, uden at vikle mig ind i nye Vanskeligheder. Jeg vidste, at jeg var uskyldig, men hvorledes skulde jeg overbevise Folk derom? Og ydermere — naar Eleanore, der dog havde al Grund til at ønske Onkel et langt Liv, kunde mistænkes paa Grund af nogle Indicier imod hende, hvad vilde da ikke jeg have at frygte, naar Sandheden herom blev bekendt? Den Tone, hvori et af Juryens Medlemmer spurgte, hvem der vilde have størst Fordel af min Onkels Død, viste mig det kun altfor tydeligt. Og da Eleanore i sit Hjertes Ædelmodighed ikke vilde udtale de Ord, der vilde have styrtet mig i Ulykke, tav jeg, idet jeg ræsonnerede, at naar hun kunde tro mig skyldig i Forbrydelsen, maate hun selv tage til Følgerne. Jeg skiftede ikke en Gang Mening, da jeg saa, hvor frygtelige disse Følger truede med at blive. Kun én Gang vaklede jeg. Det var under den sidste Samtale, jeg havde med Dem, Hr. Raymond. Jeg saa, at De, trods alt, troede paa Eleanores Skyldfrihed,

og da fik jeg den Tanke, at De maaske ogsaa vilde tage Dem af mig, hvis jeg betroede mig til Dem. Men netop da indfandt Hr. Claving sig, og det forekom mig nu, at hele mit Liv vilde være plettet af den frygtelige Mistanke. Istedetfor at følge min første Indskydelse, gik jeg saa vidt, at jeg truede Hr. Claving med at ville fornægte vort Ægteskab, hvis han vovede at nærme sig mig, før al Fare var overstaaet. Det var den Velkomsthilsen, han fik efter et helt Aars pinefuld Adskillelse. Men han tilgiver mig — det læser jeg i hans Øjne og hører af hans Stemme. Og hvis De, Hr. Raymond, i Tidens Løb kan glemme, hvad jeg i min egennyttige Rædsel har ladet Eleanore lide, saa gør det. Men hvad dette Menneske angaar, hvis blotte Nærværelse her er mig en Gru, saa lad ham træde frem og sværge paa, om jeg nogen Sinde har givet ham Grund til at tro, at jeg anede hans Lidenskab, endsige gengældte den.“

„Og det spørger De om?“ stønnede Morderen. „Forstaar De da ikke, at det netop var Deres Ligegyldighed, der drev mig til Vanvid? Stadig at være i Deres Nærhed og dog aldrig møde et forstaaende Blik — det gjorde mig Livet til et Helvede, og jeg lovede mig selv, at De skulde komme til at forstaa mig og lære min Lidenskab for Dem at kende. Og nu kender De den. De kan nu søge saa megen Beskyttelse, De vil, hos den Svækling, som De kalder Deres Mand — aldrig vil De kunne glemme Trueman Harwells Kærlighed. Aldrig vil De kunne glemme, at det var Kærlighed, den mest brændende Kærlighed til Dem, der drev mig ind i Deres Onkels Værelse og fik mig til at løsne det Skud, der sikrede Dem den Rigdom, der nu er Deres. Ja, hver eneste Dollar i Deres Pung skal minde Dem om mig. De vil komme til at leve et Liv i Luxus og Pragt, men saalænge Guldets beholder sin Glans og Silken sin Farve, vil De aldrig glemme den Haand, som skænkede Dem alt dette.“

Med et Blik, fuldt af triumferende Haan, vilde han følge Hr. Gryce, der stod og ventede paa ham, men i det samme traadte Mary hen til ham.

„Nej, Trueman Harwell, ikke en Gang denne Trøst kan jeg skænke Dem. Det vilde være mig en Pine at beholde en Rigdom, der er besudlet paa denne Maade. Fra

dette Øjeblik ejer Mary Clavering ikke andet, end hvad hun modtager af den Mand, som hun har gjort saa skammelig Uret.“ Med disse Ord tog hun sine Diamant-Øreringe af og slængte dem for den Ulykkelige Fødder.

Dette blev Toppunktet af Harwells Kvaler. Med et Brøl, som jeg aldrig har hørt fra et Menneskes Læber, løftede han sine Arme, medens Vanvidet lyste ud af hans Ansigt. „Og jeg har solgt min Sjæl til Helvede for en Skygge!“ jamrede han. „Blot for en Skygge!“

*

*

*

„Det er det bedste Dagværk, jeg nogen Sinde har præsteret, men jeg spillede rigtignok ogsaa højt Spil.“

„Hvad mener De, Hr. Gryce?“ spurgte jeg, „var det da noget, De havde planlagt i Forvejen?“

„Selvfølgelig. Jeg skal nemlig sige Dem en Ting. Trods al min Mistanke mod Frk. Mary var der et Punkt, jeg ikke kunde faa til at passe med mit Kendskab til Kvinderne. Det var Rensningen af Revolveren. Har De nogen Sinde kendt en Kvinde, der forstod sig paa sligt? Sikkert ikke. Kvinderne kan nok affyre et Skud, men bagefter at rense Vaabnet falder dem ikke ind. Det var denne Tanke, der fik mig til at tøve med Arrestationen, og jeg besluttede derfor at gøre et sidste Forsøg. Jeg sendte Bud efter Clavering og Harwell — to Personer, jeg ikke havde den fjærneste Grund til at mistænke, men som foruden Mary Leavenworth var de eneste nogenlunde intelligente Personer, der var i Huset, da Mordet blev begaaet. Jeg meddelte dem, at Leavenworths Morder var fundet og skulde arresteres i mit Hjem; hvis de vilde høre hans Tilstaaelse, kunde de komme til mig paa den og den Tid. De var begge, om end af forskellige Grunde, altfor interesserede i Sagen til ikke at komme, og jeg overtalte dem da til at gemme sig hver i sit Rum. Jeg var overbevist om, at hvis nogen af dem havde begaaet Mordet, havde han gjort det af Kærlighed til Frk. Mary og vilde da næppe

rolig se paa, at hun blev ført i Arrest. Jeg ventede mig egentlig ikke meget af dette Experiment, og allermindst troede jeg, at Harwell var den Skyldige, men man skal jo lære, saa længe man lever.“

XXXVIII

En fuldstændig Tilstaaelse.

„Jeg er ikke noget slet Menneske; jeg har blot meget voldsomme Lidenskaber. Ganske vist har de i aarevis ligget i Dvale som bundne Slinger, der ikke har rørt sig, før de blev vækkede, men da har de ogsaa raset med ubændig Styrke. I den Forretning, hvor jeg som ungt Menneske fik Ansættelse, betragtede man mig som en god Regnema-skine, ikke for andet. Jeg regnede og skrev Maaned efter Maaned uden nogen Sinde at gøre en eneste Fejl. Og saaledes vilde det rimeligvis være vedbleven at gaa, hvis jeg ikke havde truffet Hr. Leavenworth. Men da jeg for ni Maaneder siden forlod min Plads paa Handelskontoret for at træde i hans Tjeneste, tændtes der i mit Indre en Fakkell, hvis Flamme aldrig sluktes og heller ikke vil slukke, før jeg har lidt min Straf.

Hun var saa smuk! Da jeg den første Aften fulgte med min nye Chef ind i Dagligstuen og saa hende staa der i sin bedaarende Skønhed, slog det ned i mig, hvorledes min Fremtid vilde blive, hvis jeg forblev i dette Hus. Hun værdigede mig den Gang næppe et Blik, men hendes Ligegyldighed skræmmede mig ikke. Det var mig nok, at jeg daglig kunde færdes i hendes Nærhed og beundre hende. Og saaledes vedblev det at gaa. Jeg var intet for hende og kunde aldrig blive noget for hende, medmindre — den Tanke sneg sig langsomt ind paa mig — jeg paa en eller anden Maade kunde faa hende i min Magt.

Tiden gik, og efter et halvt Aars Forløb havde jeg gjort to Erfaringer: For det første, at Mary Leavenworth elskede sin Stilling som Arving til en stor Formue over

alt i Verden, og dernæst at hun bar paa en Hemmelighed, som truede denne hendes Stilling. Hvad den bestod i, kunde jeg foreløbig ikke komme under Vejr med, men da jeg senere blev overbevist om, at det var en Kærlighedsaffære, begyndte jeg mærkeligt nok at fatte Haab; thi jeg vidste, at Hr. Leavenworth i det Kapitel ikke var til at spøge med. Desværre vidste jeg ikke Navnet paa den, hun interesserede sig for, men her kom Tilfældet mig til Hjælp. En Dag — det er nu omtrent en Maaned siden — sad jeg som sædvanlig og aabnede Hr. Leavenworths Post. Et af Brevene — jeg glemmer det aldrig — lød saaledes:

Hoffman Hotel, Marts 1876.

Hr. Horatio Leavenworth!

Højstærede!

De har en Nièce, som De elsker og stoler paa, en Dame, der synes at fortjene al den Kærlighed og Tillid, som De og enhver anden Mand kan skænke hende. Saa smuk, saa fortryllende og bedaarende er hun i alle Henseender. Men, enhver Rose har sine Torne, og denne Rose er ingen Undtagelse. Hvor elskværdig og henrivende hun end er, saa er hun dog i Stand til at trampe paa og sparke til En, som har stolet paa hende, og hun har knust dens Hjærte, hvem hun ikke blot er skyldig Pligtfølelse, men ogsaa visse Hensyn.

Hvis De ikke tror mig, saa spørg hende selv lige op i hendes grusomme Ansigt, hvad og hvem Deres ærbødige Tjener er.

Henry Ritchie Clavering.

Om en Bombe var exploderet for mine Fødder, kunde jeg ikke være bleven mere forbavset. Jeg indsaa, at jeg med dette Brev i min Besiddelse var den virkelige Hersker over hendes Skæbne. Men paa den anden Side stod det mig klart, at hun maatte befinde sig i den yderste Nød, før jeg kunde gøre mig Haab om at vinde hende. Hun maatte staa ved Afgrundens Rand, før hun greb efter den

første, den bedste hjælpende Haand. Jeg besluttede derfor at give min Principal Brevet.

Da han kom ind, lod jeg derfor, som om jeg lige var i Færd med at aabne Konvoluten. Jeg kastede et flygtigt Blik paa Indholdet og lagde Brevet hen til ham.

„Det er vist et privat Brev,“ sagde jeg, „endskøndt det ikke har det sædvanlige Mærke paa Konvoluten.“

Han tog Brevet, læste det og gik derpaa strax ud af Stuen. Da vi senere samledes ved Middagsbordet, bemærkede jeg, at der havde rejst sig en uoverstigelig Skranke mellem ham og Frøken Mary.

To Dage forløb i utaalmodig Spænding. Den tredie Nat havde jeg en Drøm; jeg har tidligere omtalt den for Hr. Raymond og skal derfor ikke gentage den her. Kun én Fejl vil jeg rette. Jeg sagde til Hr. Raymond, at den Mand, jeg i Drømme saa lægge Haand paa min Principal, var Henry Clavering. Det var Løgn. Det Ansigt, jeg saa i Drømme, var mit eget, og det var netop det, der gjorde Drømmen saa frygtelig for mig.

Denne Drøm havde en forfærdelig Virkning paa mig. Var den et Fingerpeg om, hvorledes jeg skulde bære mig ad med at vinde hende? Jeg begyndte at tro det, men ikke havde jeg tænkt, at Handlingens Øjeblik var saa nær forestaaende. End ikke, da jeg hin Aften forlod ham, efter at have drukket det omtalte Glas Sherry, faldt det mig ind, at det skulde ske saa snart.

Men ikke tre Minuter efter at jeg var kommen op paa mit Værelse, hørte jeg en Kjoles Raslen ude paa Gangen, og jeg saa, at det var Mary, som begav sig ned i Biblioteket til sin Onkel. Nysgærrig efter at vide, hvad deres Samtale drejede sig om, gik jeg ind i et ubeboet Værelse, der laa ved Siden af mit. Jeg vidste, at Ventilationsrøret fra Biblioteket kom op dèr, og ved at aabne Ventilen kunde jeg høre Marys og hendes Onkels Stemme ganske tydelig.

Og hvad hørte jeg? At Hr. Leavenworth agtede at gøre Alvor af sin tidligere udtalte Trusel om at forandre sit Testamente til Fordel for Eleonore, og at Mary nu kom for at bede om Tilgivelse for den Forseelse, hun havde gjort sig skyldig i. Hvori denne bestod, fik jeg ikke at vide; jeg hørte hende kun sige, at det mere

skyldtes et Lune end Kærlighed, at hun fortrød det og gerne vilde afbryde enhver Forbindelse med Vedkommende. Jeg tænkte, at det i det højeste drejede sig om en Forlovelse og gjorde mig pludselig de største Forhaabninger. Da saa Onkelen svarede, at hans Beslutning var urokkelig, og jeg hørte hendes fortvivlede Raab om Hjælp — da var hans Dødsdom fældet. Jeg listede mig tilbage til mit Værelse og ventede, til hun atter var kommen op ad Trappen. Saa gik jeg rolig ned og bankede paa Døren til Biblioteket.

Hr. Leavenworth sad paa sin sædvanlige Plads og skrev.

„Undskyld,“ sagde jeg, da han forbavset saa op, „jeg har vist glemt min Notesbog hernede.“

Jeg gik ind i Værelset ved Siden af og tog Revolveren, og næsten inden jeg vidste af det, havde jeg stillet mig bag ved ham, sigtet og skudt. Resultatet kender De, og Mary Leavenworth var nu i uindskrænket Besiddelse af de Rigdomme, som hun saa ivrig efterstræbte.

Min første Tanke var at bemægtige mig det Brev, han havde været i Færd med at skrive. Jeg gik hen til Bordet og trak det frem under hans Hænder og stak det i Lommen sammen med Claverings Brev, der laa paa Bordet, oversprøjtet med Blod.

Først da dette var gjort, faldt det mig ind, at Skuddet kunde være bleven hørt. Men Ingen viste sig, og jeg kunde uforstyrret tænke over, hvorledes jeg bedst kunde undgaa at blive opdaget. Jeg tog Revolveren og bar den ind i Værelset ved Siden af for at gøre den ren. Men da jeg ikke kunde finde noget at rense den med, gik jeg tilbage til Biblioteket og tog et Lommetørklæde, som jeg havde set ligge paa Gulvet. Det var Frøken Eleanores, men det saa jeg først, efter at jeg havde rensat Revolveren. Forskrækket herover gemte jeg det under en Pude for den næste Dag at se Lejlighed til at brænde det.

Da dette var gjort, ladede jeg Revolveren paany og forlod Værelset, men nu begik jeg den store Fejl at lukke Døren af efter mig og tage Nøglen med. Jeg kom først i Tanke derom, da jeg var kommen op ad Trappen, men da var det for sent, thi foran mig stod Hannah med et tændt Lys i Haanden og stirrede forbavset paa mig og paa Biblioteksnøglen, som jeg holdt i Haanden.

„Men hvad er der dog sket?“ udbød hun, „De ser jo ud, som om De havde set Spøgelser?“

„Kom med, saa skal jeg fortælle Dem det,“ hviskede jeg og førte hende ind i Dagligstuen. Da jeg saa, hvor villig hun fulgte mig, fattede jeg Mod. Jeg kom til at tænke paa, at jeg flere Gange havde bemærket, at jeg havde en vis Indflydelse paa hende, og jeg besluttede nu at drage Fordel heraf.

Jeg fortalte hende saa skaansomt som muligt, hvad der var hændet Hr. Leavenworth og tilføjede, at jeg ikke vidste, hvem der havde begaaet Mordet. Men Folk vilde selvfølgelig sige, at det var mig, naar man fik at vide, at hun havde set mig paa Trappen med Nøglen til Biblioteket i Haanden. „Men jeg skal ikke sige det,“ hviskede hun, „ikke et Ord skal komme over mine Læber.“ Jeg overbeviste hende om, at hun umuligt kunde holde det hemmeligt, saa snart Politiet begyndte at forhøre hende, og ved at smigre lidt for hende, fik jeg hende overtalt til at forlade Huset, til Uvejret var dreven over. Men det kostede mig Besvær at faa hende til at rejse strax, og først da jeg havde lovet at gifte mig med hende, hvis hun gjorde, som jeg bad hende om, lykkedes det mig at faa hende afsted. „Fru Belden vil nok tage imod mig, naar jeg bare kunde komme til R.,“ sagde hun.

Da Nattoget endnu ikke var gaaet, lod dette sig let gøre, og efter at have forsynet hende med Penge lukkede jeg hende ud af Bagdøren.

Men hvad skulde jeg nu gøre med Nøglen og Brevene? Det mindst farlige af dem, det som Hr. Leavenworth havde skrevet, tyggede jeg sammen til en blød Masse og kastede den hen i en Krog. Men det andet, der var bedækket med Blod, kunde jeg umulig berøre med mine Læber, og jeg var derfor nødt til at beholde det hos mig til den næste Dag. Saa krøllede jeg det sammen og lagde det ned i en Vase; Nøglen var det min Hensigt næste Morgen igen at sætte i Biblioteksdøren. Men i det samme kom Frøken Eleanore forbi, og jeg maatte opgive denne Plan. Derimod lykkedes det mig at faa den anbragt paa en af Gasarmene i Forstuen, og da dette var besørget, gik jeg rolig, som om intet var passeret, ind til Frokostbordet.

Jeg behøver næppe at skildre det Røre, der blev i

Huset, da Mordet blev opdaget, men til alt Held faldt der ikke den fjærneste Mistanke paa mig. Den flittige, arbejdsomme Sekretær, kunde jo umulig mistænkes for en Forbrydelse, der vilde berøve ham hans vellønnede Stilling. Imidlertid glemte jeg den farlige Situation, jeg havde bragt Mary i, da hun bevislig var den eneste, der kunde have Fordel af Mordet. Men jeg blev atter beroliget, da man begyndte at mistænke Eleanore, om hvem jeg desuden maatte bevidne, at jeg havde lært hende at sigte og at skyde.

Eleanores Optræden under Forhøret vakte imidlertid min Sympati og Beundring; jeg mærkede, at hun var en Kvinde, som det var værd at hjælpe, hvis det kunde ske uden Fare for mig selv. Af Forhøret fremgik det, at en alvorlig Fare truede os alle, saa længe Nøglen og Brevet fandtes i Huset. Jeg rejste mig derfor under et ligegyldigt Paaskud og gik op ovenpaa. Jeg tog Brevet op af Vasen og gik med det ind i Marys Værelse, i Haab om, at der var Ild i Kaminen, og jeg saa kunde faa det brændt. Men til mit Uheld fandtes der kun nogle Gløder under Asken. Jeg stod just og tænkte paa, hvad jeg nu skulde gøre, da jeg hørte Nogen komme op ad Trappen. Jeg indsaa strax den Fare, jeg svævede i, hvis man traf mig her; jeg skyndte mig derfor at rive Brevet itu og kaste det ind i Asken, men i det samme tabte jeg Nøglen, som jeg havde taget fra Gasarmen, og den faldt ind under en Stol. Der var imidlertid ingen Tid at spille, og jeg skyndte mig ud af Værelset.

Længe forstod jeg at beherske mig, men saa kom den Aften, da jeg sammen med Hr. Raymond fik Øje paa en fremmed Herre, der tog Afsked med Mary Leavenworth med de Ord: „Men du er i alt Fald min Hustru, og det maa du vide, hvad du saa end siger og gør.“

Det var, som om jeg var bleven ramt af Lynet. Efter alt, hvad jeg havde gjort for at tilkæmpe mig hende, skulde jeg nu høre, at hun alt var gift med en anden. Det var mere, end en Dødelig kunde udholde. Jeg spurgte Hr. Raymond, hvad den Herre hed, og da jeg havde faaet at vide — hvad jeg forresten ventede — at hans Navn var Henry Clavering, kastede jeg baade Forsigtighed, Fornuft

og Humanitet overbord og angav ham i mit Raseri for at være Hr. Leavenworths Morder.

I næste Øjeblik vilde jeg have givet alt i Verden for at kunne tage mine Ord tilbage. Hvad havde jeg opnaaet ved at anklage en Mand, mod hvem der ikke forelaa det fjærneste Bevis? Ikke andet end at henlede Mistanken paa mig selv. Men nu var det sagt, og efter en hel Nat at have tænkt over Sagen, besluttede jeg mig for den næstbedste Udvej — at give en Drøm Skylden for min umotiverede Anklage. Heldigvis havde jeg lagt Mærke til, at Hr. Raymond af en eller anden Grund ikke var tilbøjelig til at mistænke Hr. Clavering, og ved et Tilfælde fik jeg at vide, at Tjenestefolkene havde set ham aflægge et Besøg i Huset den Aften, Mordet blev begaaet, men Ingen havde set ham gaa derfra. Dette bestemte mig til at prøve paa, om Mistanken alligevel ikke kunde kastes over paa ham.

Nu stod kun Hannah mig i Vejen. Saa længe hun levede, kunde jeg risikere det værste. Jeg besluttede derfor at gøre hende uskadelig og samtidig tilfredsstille mit Had til Hr. Clavering. Men hvorledes skulde jeg bære mig ad? Jeg kunde jo ikke opsøge hende uden at vække Mistanke. I Begyndelsen syntes Opgaven mig uløselig, men efter en hel Dag at have spekuleret over den, indsaar jeg, at den eneste Udvej var at faa Hannah til at begaa Selvmord.

Saa snart denne Tanke stod mig klar, skyndte jeg mig at bringe den til Udførelse. Den store Risiko, jeg løb, fik mig til at tage alle mulige Forholdsregler. Jeg lukkede mig inde paa mit Værelse og skrev et Brev til hende med Trykbogstaver. Hun havde en Gang sagt mig, at hun ikke kunde læse Skrift. I dette Brev benyttede jeg mig baade af hendes Uvidenhed, hendes Forelskelse og hendes Overtro. Jeg skrev, at jeg hver Nat drømte om hende og ønskede blot, at hun vilde drømme lige saa smukt om mig. For at opnaa det, skulde hun blot brænde mit Brev og derefter tage det lille Tryllepulver, som jeg hermed sendte hende. Derpaa skulde hun gaa til Sengs og beholde det indlagte, forseglede Brev i Haanden. Pulveret var imidlertid en hurtig dræbende Gift, og det forseglede Brev

indeholdt, som De ved, en forfalsket Tilstaaelse, der udpegede Hr. Claving som Hr. Leavenworths Morder. Jeg lagde det altsammen i en Konvolut, i hvis ene Hjørne jeg anbragte et Kors og adresserede den til Fru Belden.

Aldrig har jeg levet i en saadan Spænding. Skøndt jeg ikke havde sat mit Navn under Brevet, følte jeg dog, at Muligheden for en Opdagelse var temmelig stor. Afveg hun det mindste fra mine Forskrifter, var jeg fortabt. Kun gennem Bladene kunde jeg faa at vide, om min Plan var lykkedes — kan De saa forstaa, med hvilken Iver jeg studerede Telegrammerne? Men da jeg for faa Dage siden læste en kort Notits om Pigebarnets pludselige Død, tror De saa, jeg følte nogen Lettelse?

Men hvorfor tale mere herom? Sex Timer efter modtog jeg Hr. Gryces Indbydelse og — ja, disse Fængselsvægge og denne Tilstaaelse har jo fortalt Dem Resten.“

XXXIX

Følgerne af en stor Forbrydelse.

„Kan De taale at høre en god Efterretning, Frøken Eleanore?“ udbød jeg, idet jeg paa en lidet ceremoniel Maade styrtede ind i hendes Værelse. „En Efterretning, som skal bringe Rødmen tilbage paa Deres blege Kinder og atter faa Dem til at se lyst paa Livet.“

„Jeg ved det ikke,“ svarede hun; „jeg er bange for, at hvad De anser for en god Efterretning ikke vil forekomme mig det.“

Men da jeg havde fortalt hende hele Sandheden, lød hendes første Ord: „Før mig hen til Mary. Jeg kan ikke være lykkelig, før jeg paa mine Knæ har bedt hende om Tilgivelse. Aa Gud, hvor kunde jeg dog gøre hende saa megen Uret!“

Jeg ansaa det for klogest at opfylde hendes Ønske,

lod derfor hente en Vogn, og vi kørte sammen hen til hendes Kusine.

„Mary vil støde mig fra sig; hun vil ikke en Gang se paa mig, og jeg har heller ikke fortjent bedre!“ udbrød hun, mens vi kørte ned ad Avenuen. „En Fornærmelse som denne kan ikke tilgives. Men Gud skal vide, at jeg ansaa min Mistanke for begrundet, og hvis De vidste . . .“

„Jeg ved alt,“ afbrød jeg hende. „Mary indrømmer selv, at Indicierne mod hende var graverende.“

„Har hun sagt det?“

„Ja.“

„I Dag?“

„Ja.“

„Saa maa Mary have forandret sig meget.“

Jeg svarede ikke. Jeg vilde have, at hun selv skulde se, hvor stor Forandringen var. Nogle Minuter efter holdt Vognen foran det Hus, der havde været Vidne til saa megen Sorg og Elendighed. Thomas lukkede op for os. Han var henrykt over at se Frøken Eleanore igen.

„Frøken Leavenworth er i Dagligstuen,“ sagde han.

Da jeg bemærkede, at Eleanore næppe kunde holde sig oprejst af Sindsbevægelse, spurgte jeg hende, om hun ikke vilde vente, til hun var bleven lidt roligere.

„Nej, jeg kan ikke vente,“ svarede hun og skyndte sig hen til Dagligstuedøren, der i det samme blev aabnet af hendes Kusine.

„Mary!“

„Eleanore!“

Tonen i disse Ord sagde alt. Jeg behøvede ikke at se til, for at vide, at Eleanore faldt paa Knæ for sin Kusine, og at denne varsomt løftede hende op. Jeg behøvede ikke at høre de Ord: „Min Synd imod dig er for stor til, at du kan tilgive mig!“ og Svaret: „Min Skamfuldhed er saa stor, at den faar mig til at tilgive alt!“ for at vide, at den mørke Skygge mellem de to Kusiner var fjærnet for bestandig.

Da jeg en halv Time senere hørte Døren til Modtagelsesværelset blive lukket op — jeg havde trukket mig tilbage til denne Stue — og saa Mary staa paa Tærskelen, blev jeg forbavset over den Ydmyghed, der stod præget i hendes før saa hovmodige Træk. Jeg rakte hende Haanden

med en Følelse af Sympati og Ærbødighed, som jeg aldrig havde troet, jeg skulde komme til at nære overfor hende.

„Jeg takker Dem af mit ganske Hjærte for alt, hvad De har gjort i denne Sag,“ sagde hun; „først i Aften er det gaaet op for mig, hvor megen Tak jeg er Dem skyldig, men jeg kan ikke tale om det nu. Jeg vilde kun bede Dem hjælpe mig at overtale Eleanore til at tage imod Onkels efterladte Formue. Den tilhører hende, som De ved; han testamenterede den jo til hende, eller vilde i det mindste have gjort det, hvis . . .“

„Et Øjeblik!“ udbrød jeg. „Har De ogsaa tænkt nøje derover? Er det virkelig Deres faste Beslutning at lade Formuen gaa over i Deres Kusines Hænder?“

„Hvor kan De spørge om det?“ hviskede hun.

Hr. Clavering sad ved Siden af Eleanore, da vi kom ind i Dagligstuen. Han rejste sig strax.

„Hr. Raymond,“ sagde han og tog mig afsides, „lad mig strax gøre Dem en Undskyldning. De er i Besiddelse af et Dokument, som jeg aldrig burde have paatvunget Dem. Det var en Fornærmelse imod Dem, som jeg oprigtig angrer. Men det beroede paa en Fejltagelse. Hvis De derfor vil tilgive mig i Betragtning af min daværende Sindstilstand, vil De gøre mig til Deres Skyldner for hele Livet; hvis ikke . . .“

„Tal ikke mere om det, Hr. Clavering,“ afbrød jeg ham; „hvad der skete den Dag, hører Fortiden til, og jeg for mit Vedkommende skal gøre alt for at glemme det.“

Med et venskabeligt Haandtryk skyndte vi os tilbage til Damerne.

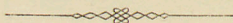
Jeg behøver nu kun at meddele Resultatet af den følgende Samtale. Da Eleanore stadig nægtede at modtage en Formue, ved hvilken der klæbede saa meget Blod, blev man enig om at anvende den i velgørende Øjemed. Da dette var besørget, faldt Tanken paa vore Venner, især paa Hr. Veeley.

„Han burde strax have alting at vide,“ sagde Mary. „Han har sørget som en Fader for vor Skyld.“ Og i sin bodfærdige Stemning vilde hun paatage sig det utaknemlige Hverv at fortælle ham Sandheden.

Men med sin sædvanlige Ædelmodighed vilde Eleanore ikke høre tale herom.

„Nej, Mary,“ sagde hun, „du har lidt tilstrækkelig. Hr. Raymond og jeg skal tage hen til ham.“

Og dermed forlod vi det nu saa lykkelige Par og kørte atter ud i Mørket. Men denne Køretur blev Begyndelsen til en Drøm, som jeg aldrig er vaagnet af, skønt Glansen fra hendes kære Øjne nu i mange, mange lykkelige Maaneder har været mit Livs Ledestjerne.

Tidligere udkom:

GULDMEDEAILLONEN

Detektiv Roman af A. K. Green.

Avtoriseret Oversættelse ved Lauritz Svendsen.

Pris 2 Kr. 50 Øre.

Af Pressens Udtalelser anføres:

„Guldmedaillonen“ har de fleste af en Detektivromans gode Egenskaber. Den er livlig og fængslende. Sprogbehandlingen i den danske Oversættelse er særdeles omhyggelig. *(Nationaltidende.)*

Green er en Mester i at komponere og fortælle saadan, at man intet Øjeblik faar Indtrykket af, at Handlingen og dens Enkeltheder er „lavede“, og det er saare prisværdigt.

Oversættelsen er mønsterværdig. Netop saadan, at man ikke mærker, det er nogen Oversættelse, hvilket turde være den bedste Anbefaling, man kan give. *(Jyllandsposten.)*

En Detektivroman med Knald og Fald saa det dundrer, lykkelig og ulykkelig Kærlighed, saa ethvert Hjerte maa danse Galopade; Dybsindighed og Held, naar det gælder en vanskelig Situations Klar- ring — kort sagt en Roman, der, uskadelig som den er, sætter Fantasien i vældige Svingninger, jager Blodet til Kinderne og fastholder sin Læser lænkebunden indtil sidste Blad. I sin Hjemstavn har den oplevet Masser af Oplag — hvorfor skulde den saa ikke have samme Skæbne her? *(Fredericia Avis.)*

Den er skrevet for Folk, der af deres Læsning forlanger en nemt overkommelig Pirring, sælsomme Hændelser, Overraskelser og Spænding, for store travle Forretningsmennesker, der bliver som Børn, naar de skal nyde en Bog og af en saadan ikke forlanger nogen Næring for Følelsen eller den finere Del af deres Intelligens men udelukkende for deres Fantasi. Der er af den Art Læsere adskillige ogsaa hos os, og alle de, der overhovedet ynder Kriminal- novellen, vil ikke være narrede med „Guldmedaillonen“. Det vilde være Synd og Skam blot at antyde, hvorom den drejer sig; det maa være nok at sige, at den behandler et blodigt Mysterium, der knytter sig til et som Spøgelsehus berygtet Hus, og at den gør det paa en Maade, der skønt fuldkommen naturlig og stemmende med Logikkens Love ikke kunde forudses selv af den mest drevne Roman- læser og saaledes maa siges i fuldt Maal at tilfredsstille alle de For- dringer, der kan stilles til en spændende Roman.

(Albert Gnudtzmann.)

Ravnsholms Mysterier

Kriminal Fortælling af **Frits Verner.**

Pris 2 Kr.

Denne Bog er skrevet af en yngre dansk Forfatter og bevæger sig paa hjemlige Omraader. Forfatteren er Debutant, men det er lykkedes ham i sin første Bog at skabe en Fortælling, der intet mangler af det Stof, der har gjort flere Kriminalfortællinger, f. Eks. Conan Doyles, til den mest efterspurgte Literatur.

En adelig Opdager

Af **R. Marsh**

Oversat af *Axel Thomsen*

Pris 2 Kr.

„En adelig Opdager“ indeholder et Dusin Smaahistorier, der alle viser den adelige Opdager i Virksomhed. Fra de kendte Scherlock Holmes'ske Recepter adskiller Fortællingerne sig ved at være mindre bloddryppende, idet de store Forbrydelser i de fleste Tilfælde afsløres som ganske dagligdags Uheld og Misforstaaelser.

Emnerne er meget kvikke, den lille Bog byder en fornøjelig Underholdning i en ledig Time. (Børsen.)

Af humoristiske Bøger, der særlig egne sig til Højtlesning, kan anbefales:

Maglekilde fortæller

Af **Maglekilde Petersen.** Illustreret af **Alfred Schmidt**

I—IV Samling. Pris à 2 Kr.

Ad statistisk Vej er det godtgjort, at Maglekilde Petersen som Forfatter hører til vore mest læste; naar han end ikke op ved Siden af Carit Etlar, der staar øverst paa Listen, efterspørges hans Bøger dog mere end alle de, der hidrører fra de sidste Aartiers yngre Forfattere. Som Grundlægger af Oplæsnings-Literatur har han ligefrem dannet Skole. Og det kan siges uden at forklejne nogen, at han vedblivende hævder Førsterangen paa dette Omraade. Hans foreliggende Bog er et haandgribeligt Bevis i saa Henseende. Den vil blive læst og oplæst, saa længe der er et helt Blad i Bogen.

(Nationaltidende.)

Spøgelsehistorier Hestehandlerhistorier

Af **Peter Kronborg**

Pris 1 Kr.

Af **Peter Kronborg**

Pris 1 Kr. 50 Øre.

Illustreret af **Alfred Schmidt.**

De er bestemte for saadanne glade Sjæle, som morer sig over „Den lille Kat“ og „Bonden i det russiske Dampbad“, og de vil ogsaa utvivlsomt finde Vej til det store Publikum.

Faas i alle Boglader.

H. Hagerups Boghandel,
Gothersgade 30. København.

Tidligere udkom:

Forsvunden

Kriminal-Novelle

Pris 2 Kr.

Om denne Forfatters Bøger har den danske og udenlandske Presse udtalt sig paa den mest anerkendende Maade, af disse Anmeldelser skal her anføres følgende Brudstykker:

Ved A. K. Green's rige Fantasi, store Skarpsindighed og Opfindelsesevne er Kriminalnovellen bragt til et Trin af Mesterskab, som ingen anden Forfatter har naaet i denne Genre.

Disse Romaner har ikke det ringeste tilfælles med de gængse Kriminalromaner, hvis Motto dr „Sensation for enhver Pris“. I et overraskende enkelt og jævnt Sprog skildres de overordentlig interessante Hændelser, som jo altid har en eller anden Forbrydelse eller mærkelig Begivenhed til Baggrund.

Forfatteren dvæler aldrig ved det smudsige eller daarlige, men fremhæver tvertimod ofte det rent menneskelige og ædle hos sine Personer, saaledes at Læsningen aldrig vil støde nogen, men altid i høj Grad fængsle og interessere alle Læsere.

De Green'ske Romaner ere en Kvindes Værk. Hun har i sine Bøger skabt Karakterer baade med jernfast Viljestyrke og med fortryllende Ynde og hun forstaar at føre Læserne gennem en Labyrinth af mørke Tildragelser til lysere Episoder, fra hvilke man tilfredsstillet og forsonet ser tilbage i Troen paa en højere alt udjævnende Retfærdighed.

A. K. Green er en Mester i Kriminal-Novellistik. Det vilde falde vanskeligt for andre at skrive noget, der var mere spændende.

De Green'ske Romaner hæve sig langt over den almindelige Kriminal-Literaturs Niveau.

Ved Siden af de fineste psykologiske Iagttagelser i Karaktertegningen maa man beundre Forf.s forbavsende Skarpsindighed i Løsningen af de indviklede Problemer.

Forf. viser overordentlig Opfindsomhed i Valget af sit Stof, der i Sandhed virker forbløffende; med logisk Skarphed og uovertruffet Friskhed véd Forf. altid ved nye Kombinationer at føre den indviklede Handling lykkelig til Ende.

Faas i alle Boglader.

H. Hagerups Boghandel.
Gothersgade 30. København.

CHRISTOPHER BOECK:
UNGE HJERTER

FORTÆLLING

4. Oplag. — 3 Kr. 25 Øre, indb. 4 Kr. 75 Øre.

Boecks Unge Hjerter vil i Særdeleshed gøre Lykke hos de Unge rundt i de tusind Hjem. Denne sunde og straalende Bog er netop i Harmoni med Ungdommens frejdige Stævnen ud mod Livet og Lykken. Dens lyse Livsmød, Smaadigtene og de skønne Beskrivelser af Värmlands Natur vil tage de unge med Storm, fordi det alt er taget ud af deres egne Hjerter. (Kvindernes Blad.)

BØRGE JANSSEN:
JOMFRUEN FRA LUCCA

EN BOG OM FREDERIK DEN FJERDES UNGDOMSKÆRLIGHED

3. Oplag. — 4 Kr. 25 Øre, indb. 6. Kr.

Mange Lovord vil lyde over denne Bog, der sikkert vil blive solgt i adskillige Oplag. Den fortræffelige Tidskolorit, den fine og ægte Kunst heri stiller Forfatteren i første Række og vil skaffe Jomfruen fra Lucca det Lovord, at den i Aar er Efteraarets mest læste Bog, thi den er en Begivenhed i dansk Literatur, og den vil hævde sin Plads, naar alt det meget andet er glemt.

JUL PAA LANDET

FORTÆLLING AF VILH. HØM

3. Oplag. — Pris 4 Kr., indb. 5 Kr. 50 Øre.

— Det er en Hilsen fra de gode gamle Dages Juleminder, der møder os i foreliggende elskværdige Bog, fuld af jublende Munterhed, lun Gemytlighed, gammeldags rumhjærtet Gæstevenlighed, drilende Intriger, Kærlighedens skjulte Hjærtespind — —

(Norsk „Morgenbladet“)

AABY APOTEK

FORTÆLLING AF VILH. HØM

2. Oplag. — Pris 3 Kr. 50 Øre, indb. 5 Kr.

Forf. Zakarias Nielsen skriver om „Aaby Apotek“:

— Der er her kædet en Række friske Historier sammen, Smaatræk fra Livet, Kærlighedshistorier med Alvorens og Skæmtens Vekselspil.

Det er en Bog, hvori der banker et mildt Hjærte, en god hyggelig Bog, der vil anslaa sunde Stemninger i de Hjem, hvor den læses — —

JUL I SKOVEN

AF ANDERS J. ERIKSHOLM

2. Oplag. — Pris 3 Kr., indb. 4 Kr. 50 Øre.

Her fortælles Historier fra Fortid og Nutid, alvorlige og muntre Historier i passende Afveksling, og inden man ved af det, er man selv dumpet midt ind i en kønt fortalt Kærlighedshistorie, med Misforstaaelser og Skinsyge og høj Himmel til sidst. Den er underholdende og hyggelig. Og om Fortællingen slynger sig som en stilfuld Indfatning de skæreste og kønneste Naturbilleder.

Faas i alle Boglader.

H. Hagerups Boghandel,
Gothersgade 30. København.

GULDMEDEAILLONEN

Detektiv Roman af A. K. Green.

Avtoriseret Oversættelse ved *Lauritz Swendsen*.

Pris 2 Kr. 50 Øre.

Af Pressens Udtalelser anføres:

„Guldmedaillonen“ har de fleste af en Detektivromans gode Egenskaber. Den er livlig og fængslende. Sprogbehandlingen i den danske Oversættelse er særdeles omhyggelig. *(Nationaltidende.)*

Green er en Mester i at komponere og fortælle saadan, at man intet Øjeblik faar Indtrykket af, at Handlingen og dens Enkeltheder er „lavede“, og det er saare prisværdigt.

Oversættelsen er mønsterværdig. Netop saadan, at man ikke mærker, det er nogen Oversættelse, hvilket turde være den bedste Anbefaling, man kan give. *(Jyllandsposten.)*

Forsvunden

Kriminal-Novelle af A. K. Green.

Pris 2 Kr.

Om denne Forfatters Bøger har den danske og udenlandske Presse udtalt sig paa den mest anerkendende Maade, af disse Anmeldelser skal her anføres følgende Brudstykker:

Ved A. K. Green's rige Fantasi, store Skarpsindighed og Opfindelsesevne er Kriminalnovellen bragt til et Trin af Mesterskab, som ingen anden Forfatter har naaet i denne Genre.

Disse Romaner har ikke det ringeste tilfælles med de gængse Kriminalromaner, hvis Motto dr „Sensation for enhver Pris“. I et overraskende enkelt og jævnt Sprog skildres de overordentlig interessante Hændelser, som jo altid har en eller anden Forbrydelse eller mærkelig Begivenhed til Baggrund.

Forfatteren dvæler aldrig ved det smudsige eller daarlige, men fremhæver tvertimod ofte det rent menneskelige og ædle hos sine Personer, saaledes at Læsningen aldrig vil støde nogen, men altid i høj Grad fængsle og interessere alle Læsere.

A. K. Green er en Mester i Kriminal-Novellistik. Det vilde falde vanskeligt for andre at skrive noget, der var mere spændende.

Forf. viser overordentlig Opfindsomhed i Valget af sit Stof, der i Sandhed virker forbløffende; med logisk Skarphed og uovertruffet Friskhed véd Forf. altid ved nye Kombinationer at føre den udviklede Handling lykkelig til Ende.

Faas i alle Boglader.

H. Hagerups Boghandel.
Gothersgade 30. København.

